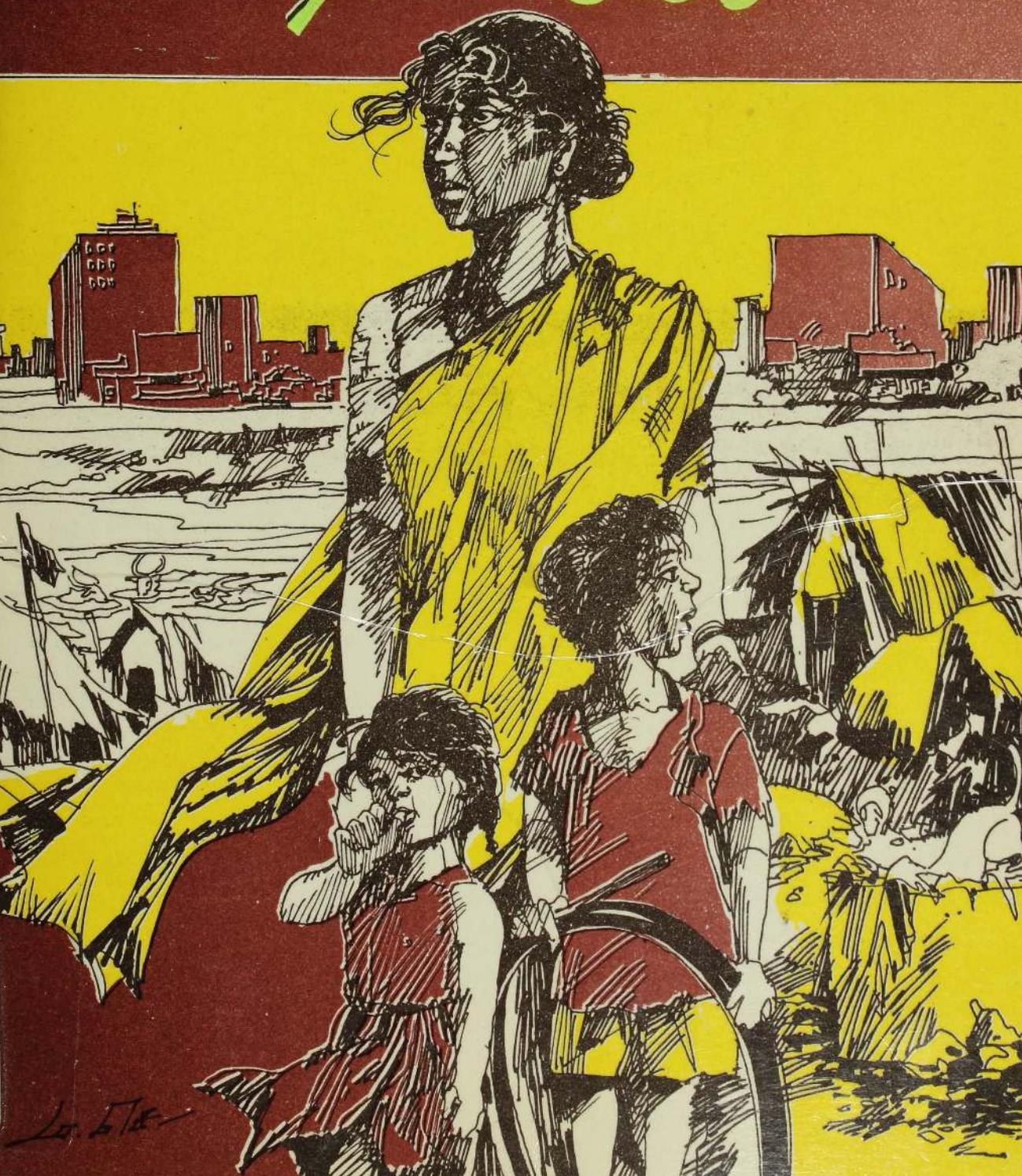

എ.ക്രൈസ്റ്റപ്പക്കൻ

അക്കാമ്പ വീഡിയോട്ടക്കച്ചവാ

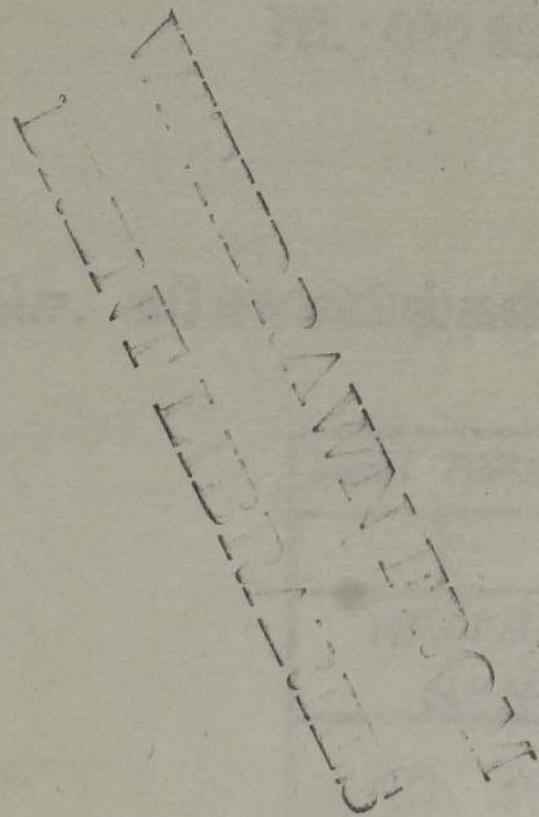
AUTHOR : GANESALINGAN
TITLE : NAGARAMUM SORKAMUM
PRICE : 4.20
vz00473456

450 397 206

4

(36)

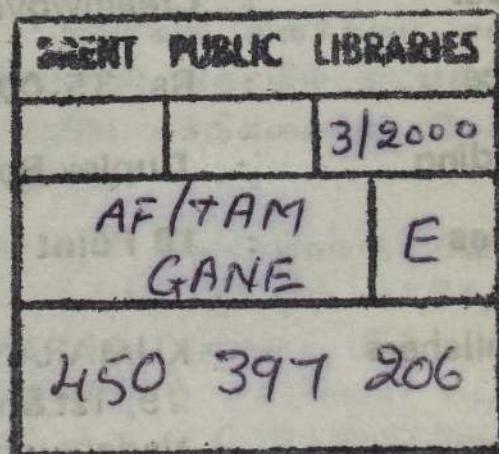
நகரமும் சொர்க்கமும்

(நாவல்)

00-22 ரூ கிடைகிறது

EALING ROAD LIBRARY
CORONET PARADE
WEMBLEY, MIDDX. HA0 4BR
TEL : 020 8937 3560

செ. கணேசலிங்கன்

விற்பனை உரிமை:

பாரி நிலையம்

184, அட்டவே

::

கெள்ளல் - 600 108.

விலை ரூ. 35-00

ELMING ROAD LIBRARY
CORONET PARADE
MEMBER, MDDX, HAO APR
TEL : 030 8932 3260

Title : NAGARAMUM SORKAMUM

Subject : Social Novel on Environment

Author : SE. GANESALINGAM

No. of Pages : 184

Paper : Creamwave 10.5 Kg.

Price : Rs. 35-00

Binding : Duplex Board

Types : 10 Point

Publishers : KUMARAN PUBLISHERS
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani, Madras-600026.

Printers : Chitra Printo Graphy, Madras-14.

நடவடிக்கை என்று முதல் பாடம் சில குறிப்புகள் கொண்டு வருகின்றன. முதல் பாடம் அதை அடிக்காட்டி விடுவது ஒரு வகையாக இருக்கிறது.

நாவல் பற்றிய சில குறிப்புகள்

இந்த உலகப் பந்து எமது சொத்தல்ல. எதிர்காலச் சந்ததியினரது நல்வாழ்வுக்கும் பாதுகாத்துத் தரவேண்டியது இன்று வாழும் சமூகத்தினரின் கடமையாகும்.

ஆனால், இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பண்ட உற்பத்தியுடன் முகிழ்ந்த முதலாளித்துவம் தன் சுயநல இலாபத்திற்காக இன்றைய உலக மக்களின் நலனையும் எதிர்கால மக்களின் நல் வாழ்வையும் கருத்திற் கொள்ளாது பூமியின் இயற்கை வளங்களை அத்துமீறி அழித்து வருகிறது.

முதலாளித்துவ அரசுகள், அவர்கள் வளர்க்கும் சர்வ தேசக் கம்பனிகளின் மூலதனக்குவியல் தொழில் நுட்பத்தை யும் யந்திரங்களை இயக்கும் புதிய சக்திகளையும் தேடிக் கொண்டே வலுப்பெற்று வருகின்றன.

ஆரம்பத்தில் நீர் வீழ்ச்சியையும் நிலக்கரியைக் கிண்டி நீராவி யந்திரத்தையும், யந்திரங்களை ஓட்டும் சக்திக்குப் பயன்படுத்தினார். ஒரு நூற்றாண்டின் முன்னர் மின் சக்தி யையும் உள் எரிதல் (Combustion) சக்தியைப் பயன் படுத்தத் தொடங்கியதும் பண்ட உற்பத்தி மேலும் வேகம் பெற்றது. கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கிடையில் அனுசக்தி யையும் எலெக்ட்ரானிக் கருவிகளையும் பல நோக்கில் இணைத்துக் கொண்டனர்.

இத்தகைய வளர்ச்சி ரேடியோ, டி.வி., சட்டிலையிட் தொடர்பு சாதனங்கள், உட்பட அனைத்துத் தொடர்புகளும் ஒரே உலகமாக இணைக்கத் தக்க ஏக சந்தையாக்கி உற்பத்தியும் பெருக வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

இலாபத்திற்காகவே இயங்கும் யந்திர உற்பத்தியின் வேகத்தையும் அதற்குத் துணைபோகும் மூலதனத்திரட்சி தரும் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியையும் எவ்வாலும் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை. விளம்பர மோதலுடன் வரும் பண்டங்களை வாங்குவதற்கு இடந்தராதவரின் சேமிப்பும் வங்கி களுடாக மீண்டும் யந்திர உற்பத்திக்கே செல்வதால் பண்ட உற்பத்திப் பெருக்கம், பரிமாற்றத்திலிருந்து எவரும் விடுபடமுடியா நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய நிலையால் சென்ற ஒரு நூற்றாண்டில் உலக குடித்தொகை மூன்று மடங்காக உயர்ந்த போது பண்ட உற்பத்திப் பெருக்கம் இருபது மடங்காக உயர்ந்துள்ளது. அவ்வேளையும் உலகின் 25 சதவீத மக்களிடையே மட்டுமே இப்பண்டங்கள் பகிரப்படுகின்றன. இந்நிலையை ஆழ்ந்து பார்ப்பின் உலகின் 25 சதவீத மக்களுக்காக இயற்கை வளங்கள் மிகப் பல மடங்காக அழிக்கப்படுகிறது.

யந்திர உற்பத்தி பெருக, இயற்கை வளங்கள் அத்துமீறி அழிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல அதனால் ஏற்படும் கழிவுகளும் பெருகுகின்றன. இக்கழிவுகளை அகற்றுவதும் உலகில் பெரிய சிக்கலாக உள்ளது. சில கழிவுகளை மீளப் புதுப் பித்தும் பயன் படுத்தலாம். எரிப்பதன் மூலம் காற்று மாசு படும். பூமியில் புதைப்பின் அது விவசாயத்தைப் பாதிக்கலாம். உலகில் நாலில் மூன்று பங்கு கடல் உள்ளது தானே என அங்கு தள்ளி விடவும் முயல்கின்றனர். அங்கும் கடல் நீரும் மாசு பட்டு மீனினங்களும் அழிகின்றன. அனுஷக்தி யைப் பயன் படுத்திய பின் கதிர்வீசும் சாம்பலை என்ன செய்வது என்று தெரியாது முதலாளித்துவ நாடுகளே விழிக்கின்றன.

நிலம், நீர், காற்று ஆகியவையே மாசு பட்டு அச்சம் தரும் முதல் மூன்று அம்சங்களாகும். யந்திர உற்பத்திக் கழிவுகளால் விவசாய நிலங்கள் பாதிக்கப்படுவதோடு

குடிநீரும் பயிர்களுக்குப் பாய்ச்சும் நீரும் பாழாகிறது. யந்திரங்கள், வாகனங்கள் வெளியே தள்ளும் புகை மண்டலம் மக்கள் சுவாசிக்கும் காற்றையும் மாசு படுத்துகின்றன. மழை பெய்யும்வேளை அசிட் மழையாகி நீரையும் பயிர்களையும் பாழடிக்கிறது.

யந்திரங்கள், வாகனங்களின் தொடர்ந்த ஒலி அலைகள் செவிகளின் கேட்கும் சக்தியைப் பாதிப்பதோடு உளவியல் பாதிப்புகளையும் ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

இயற்கை வழங்கும் காட்டு மரங்களை அத்துமீறி வெட்டியழிப்பதாலும் மக்கள் பயிரிட முடியாது, வாழ முடியாத நிலை மட்டுமல்ல ஏற்கெனவே வாழ்ந்த நிலங்களும் மழையின்றி பாலைவனமாக மாறி வருகிறது. புகை, அசிட் ஆகியவற்றின் வானப் பயணத்தால் பூமிப்பந்தைக்காப்பாற்றி நிற்கும் ஓசோன் படலங்கள் பாதிப்படைவதாக விஞ்ஞானிகள் எச்சரிக்கின்றனர். இதனால் பூமியின் உண்ணம் அதிகரித்து வருவதாகவும் அச்சருத்துகின்றனர்.

யந்திர உற்பத்தியின் வளர்ச்சி நகரங்களைப் பெருக்கி வருகிறது. மகாத்மாகாந்தி போன்றவரின் கிராம ராச்சியம் கற்பனையாகி வருகிறது. இப்போக்கை தடுக்க முடியா நிலையில் ஐ. நா. சபையே நகரங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கை ஏற்று, நகரங்களின் வாழ்வை மேம்படுத்தும் திட்டங்களை மட்டுமே ஆராயும் மகாநாடுகளை நடத்தி வருகிறது.

கிராமப்புறங்களில் டிராக்டர், கிருமிநாசினிகள், நீர்ப் பாசன வசதிகள் பெருகி மனித உழைப்பைப் பறிக்கின்றன. அத்தோடு வரட்சி, வெள்ளம் போன்ற இயற்கை அழிவுகளும் கிராமங்களைப் பாதிக்கின்றன. கிராமத்தில் நலிந்த கூவி, ஏழை விவசாயிகள் நகரங்களை நோக்கி இடம் பெயர்கின்றனர்.

நகரங்களில் முதலாளித்துவத்தால் அனைவர்க்கும் வேலை வழங்க முடியா நிலையில், நிரந்தர வாழ்வுக்கு வாய்ப்

பின்மையாலும் சேரிப்பகுதிகளில், குடிசைகளில்கிராம மக்கள் குடியேற நேரிடுகிறது. அங்கு ஒம்பனாக, உதிரிப் பாட்டாளி களாக வாழும் நிலை ஏற்படுகிறது.

முதலாளித்துவத்தின் எச்சமாகவே சேரிப் பகுதிகள் உலகெங்குக் ஏற்படுகின்றன. இங்கிருந்தே சமூகக் குற்றங்கள் அதிகரிக்கின்றன. நிரந்தர வேலையின்மையால் உயிர்வாழ்வதற்காக இவர்கள் எத்தகைய தொழிலிலும் ஈடுபடத்தயாராயுள்ளனர். சட்டவிதிகள் ஒழுங்குகள் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. திருட்டு, கொலைத்தொழில், வழிப்பறி, விபசாரம், கள்ளச்சாராயம், போதைப் பொருள் முதலியன இங்கிருந்தே பெருகுகின்றன. அரசியலாரும் கட்சிப் பூசலுக்கு இவர்களையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

சேரி வாழ் மக்கள் காற்றோட்டமான வீட்டு வசதி, போஷாக்குணவு, தண்ணீர், சுகாதார வாய்ப்புகளின்றி கொசுக்கடி, சுதானிலைகளிடையே வாழ நேரிடுகிறது. பின்னளைகளுக்கு கல்வி வசதி கிடையாது. காலரா, வயிற்றுளைவு, சின்னம்மை தொடக்கமான வைரஸ் நோய்களும் சேரிகளில் இருந்தே பரவுகின்றன. அவர்கள் வாழும் குடிசைகள் பாதுகாப்பற்றவை. மழை காலத்தில் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்டு குடிபெயர நேரிடுகிறது. கோடையில் தீப்பிடித்து எரிந்து விடுகின்றன.

சேரி வாழ்விலும் பெண்களும் எதிர்கால சந்ததியினரான குழந்தைகளுமே பெரும்பாலும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். பெண்கள் ஆணாதிக்கத்தின் அடிமையாக, சமூக வாழ்வில் உழைப்புச்சரண்டல், தொடர்ந்த கர்ப்பச் சுரண்டலுடன் வாழ நேரிடுகிறது. பெற்ற குழந்தைகளும் வறுமையிலே வாழுகின்றன.

ஆண்கள் இயற்கையுடன் போராடுவதோடு ஆணுக்கும் ஆணுக்குமிடையேயான வர்க்கப் போராட்டத்திலும் ஈடுபட வேண்டியுள்ளது. பெண்ணினமும் இயற்கையுடன், சமூக உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுப் போராடுவதோடு, ஆணாதிக்கத்

திற்கு எதிராக உழைப்புச் சுரண்டல் கர்ப்பச் சுரண்டலுக்கு, எதிராகவும் போராடுவதுடன் வர்க்கப் போராட்டத்திலும் ஈடுபடவேண்டிய நிலையில் உள்ளாள்.

பெண்களின் குடும்ப உழைப்பிற்கு கூலியே கிடையாது. முதலாளித்துவ பொருளாதார நிபுணர்கள் பெண்ணினத்தின் கூலியற்ற உழைப்பு பயன்படுவதை மறைத்து, மறுத்து வருவது வேடிக்கையானது. அவர்கள் கற்பிக்கும் பொருளாதாரம் யதார்த்தமானதல்ல.

நாவலின் உள்ளடக்கம், சமூகப்பணியே முதன்மை யானது. சுற்றுப்புறச்சுழல் மாசு படுதலை நோக்காகக் கொண்டே இந்நாவலை எழுதினேன். நாவல் என்ற கலை வடிவத்திற்கு என்னதான் விமரிசர்கள் அரிய கோட்பாடு களை வகுத்துக் கூறினும் மக்களால் விரும்பப்படும் நிலைக்கு அடிப்படை கதை அம்சமே என கலாநிதி கைலாசபதி கூறுவார். இந்நாவல் மூலம் என் கருத்துகளையும் கூற வேண்டிய கதை மாந்தரைத் தேர்ந்து கதை அமைத்தேன்.

இந்நாவலின் எழுத்துப் பிரதிகளைப் படித்து சிறு திருத்தங்கள் செய்ததோடு ஆலோசனைகளும் வழங்கிய நண்பர்கள் டாக்டர். ந. தெய்வசந்தரம்; செ. யோகநாதன் ஆகியோருக்கு என் நன்றி. அட்டையின் ஒளியம் வரைந்துதனிய மனியம் செல்வனுக்கு என் அன்பு. அச்சிடுவதில் உதனிய அச்சகத்தார், தொழிலாளர்க்கும் என் நன்றி.

சென்னை

25. 7. 96.

செ. கணேசனிங்கன்.

ஸ்ரீ வெங்கடேச பிள்ளை

. 801 - மூலம் 10 , மே 1996 , 521

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

ஈவல்கள்

'நீ, ஒரு பெண்' வன்முறை வடுக்கள் மரணத்தின் நிழவில் ஒரு குடும்பத்தின் கதை இரண்டாவது சாதி உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண் ஒரு பெண்ணின் கதை விலங்கில்லா அடிமைகள் சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை பொய்மையின் நிழவில்...
அயலவர்கள் புதிய சந்தையில் இளமையின் கீதம் அந்நிய மனிதர்கள் வதையின் கதை மண்ணும் மக்களும் போர்க்கோலம் தரையும் தாரகையும் செவ்வானம் சடங்கு நீண்ட பயணம்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள் கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை சங்கமம் ஒரே இனம் நல்லவன்

கட்டுக்காள்

அநிவுக் கடிதங்கள் பெண்ணடிமை தீர் கலையும் சமுதாயமும் குந்தவிக்குக் கடிதங்கள் குமரனுக்குக் கடிதங்கள் மான்விழிக்குக் கடிதங்கள்

பாரி விலையம்

184, பிராட்வே, சென்னை-108.

நகரமும் சொர்க்கமும்

“என்ன இது ஒரே நாத்தம் அடிக்குது”

முந்தானைச் சேலையால் மூக்கையும் வாயையும் மூடிய படியே பார்வதி சொன்னாள். முகத்திலே அருவருப்பின் சுழிப்பு.

‘‘பக்கத்திலுள்ள கரும்பாலையிலிருந்து வாடை அடிக்குது. ரண்டு நிமிஷத்தில் வண்டி கடந்துவிடும்’’

வேலுச்சாமியின் மூக்கையும் அந்த நாற்றம் துளைத்த போதும் எவ்வித முகச்சுழிப்பும் காட்டாமல் சொன்னான்.

வாடை வந்து கொண்டிருந்த பக்கமாகப் பார்வதி பார்த்தாள். கரும்புத் தோட்டங்களுக்கு மத்தியில் வண்டி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் தெரிந்த ஆலையிலிருந்து நீண்டுயர்ந்த குழாய்வழியே புகை கக்கிக் கொண்டிருந்தது.

‘‘இந்தப் பக்கத்தில் வாழுறவங்களெல்லாம் எப்படித் தான் இந்த வாடையை சுகித்துக்கொண்டு வாழுகிறார்களோ தெரியவில்லை. எனக்கே வயிற்றைக் குமட்டுது’’

முந்தானைச் சேலையால் மூடிய வாயின் முனுமுனுப்பு, ரெயில் வண்டியின் ஓசையுடன் அரைகுறையாகவே வேலுச்சாமியின் செவிக்கு எட்டியது.

‘‘அது எல்லாம் பழக்கமாகி விடும்’’

‘‘அதுவும் ஒரு வேடிக்கைதான். இந்த வாடையில் ஒரு சாராய நெடி மணமடிக்கிறதே’’ பார்வதி சொன்னாள்.

‘‘ஆமாம். கரும்புச் சாறிலிருந்து தானே சாராயமும் வடிக்கிறார்கள்’’

வெலுச்சாமி கூறியபடியே பார்வதியின் முந்தானைச் சேலையை முகத்திலிருந்து கீழே இழுத்துவிட்டான்.

‘‘அப்பாடா...’’ என்றபடி சன்னலால் விசிக்கொண் அருந்த காற்றை மூச்சால் இழுத்து சுவாசித்தாள். சிரித்த முகத்தில் ஒரு சந்தேக நிழல் படர்ந்தது. வெலுச்சாமியின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே நயமாகச் சொன்னாள் :

‘‘நான் ஒன்று கேட்டால் நீங்க கோபிக்க மாட்டால் களே’’

‘‘ஒன்றெண் எத்தனையும் கேள். கோபிக்க மாட்டேன். இதுவரை எத்தனையோ கேள்விகள் கேட்டாயே. நான் கோபித்தேனா?’’

சிரித்தபடியே வெலுச்சாமி பார்வதியைப் பார்த்துச் சொன்னான். அவளுடைய வினாக்களெல்லாம் குழந்தைத் தனமான, அப்பாவித்தனமாகவே இருந்தன. கிராமத்தை விட்டு முதல் தடவையாக நீண்ட ரெயில் பயணம். எந்தக் குழந்தைக்கும் ஏற்படும் சந்தேக நிவர்த்தியாகவே அவளது கேள்விகள் இருந்தன.

‘‘இது அப்படிபட்ட கேள்வியில்லையே’’

‘‘எப்பிடியான கேள்வியென்றாலும் நீ கேட்பதற்கு உரிமையுண்டே. இனிமேல் நீண்ட காலத்திற்கு என்னோடு தானே வாழப்போகிறாய்’’

வெலுச்சாமி அத்தனை உரிமை வழங்கியபோதும் பார்வதி தன் வினாவைக் கேட்கத் தயங்கினாள். உதட்டில் அரும்பிய விஷமச்சிரிப்பு ‘என் வினாகக் கேட்டேன்’ எனக்

கவலை நிழலாகப் பரவியது. முகத்தைச் சன்னல் பக்கமாக வெளியே திருப்பி விஷயத்தை மறைக்க முயன்றாள்.

“எங்கே உன் கேள்வி. ஏன் மழுப்பப் பார்க்கிறாய். தாராளமாகக் கேட்கலாம்”

“பரவாயில்லை. இன்னொரு தடவை பார்ப்போம்”

“இல்லை. இப்பொழுதே கேட்டுவிடு”

பார்வதியின் தோளில் மென்மையாகக் கிள்ளியபடி கேட்டாள். குரலில் ஒருவித கண்டிப்பு. வேலுச்சாமி கிள்ளி யதை மற்றவர்கள் கவனித்தார்களா என்ற வெட்கப் பார்வை யுடன் எதிர்ப்புறமாகத் தலையைத் திருப்பி அங்கே வண்டியில் இருந்தவரை நோட்டம் விட்டாள்.

பகல் வண்டி. சீட்டுகள் பதிவு செய்த அந்தப் பெட்டியில் அத்தனை கூட்டமில்லை. ஆங்காங்கே சிலர் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தனர். எதிரே இருவர். பக்கத்தில் ஒருவன்.

“நீங்க கோபிக்க மாட்டங்கதானே”- பார்வதி மீண்டும் உறுதிப் படுத்திக்கொள்ளக் கேட்டாள்.

“எத்தனை தடவை சொல்லுகிறது”

வேலுச்சாமியின் குரலில் ஒலித்த மெல்லிய கோபத்தைக் கண்டு மேலும் கடத்தாமல் தயக்கத்தோடு கேட்டாள்:

“நீங்க சாராயம் குடிப்பதில்லையா?”

அவளது அத்தகைய வினாவை வேலுச்சாமியே எதிர் பார்க்கவில்லை. இதுவரை அவள் கேட்டுவந்த வினாவிலே அதுவே முதல் தடவையாக, சிரத்தையான ஒரு பெண்ணின், மனைவியின் கேள்வியாக இருந்தது.

“போயும் போயும் இதுக்குத்தானா, இத்தனை தயக்கம். சரி சரி. நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

நிலைமையைச் சமாளித்துக்கொண்டே சாதாரணமாக அவளைப் பார்த்தே கேட்டான்.

“நீங்க குடிப்பதில்லை.”

“அப்போது ஏன் இந்த வீண் சந்தேகம்?”

“அப்போது சாராயவாடை முக்கைத் துளைக்கும்போது நீங்க முக்கையே மூடவில்லை.”

‘ஓ இதுதானா சந்தேகத்திற்கு அத்திவாரம்’

வேலுச்சாமி வாய்விட்டுப் பலமாகச் சிரித்தபடியே சொன்னான். அவனது சிரிப்பு அவளது சந்தேகத்தைத் தீர்த்ததோடு அது அப்பாவித்தனமான கேள்வியாகவும் ஆக்கிவிட்டது.

ஆனாலும் ‘குடிகாரக் கணவனா’ என்ற அச்சம் எந்தப் பெண்ணின் நெஞ்சிலும் எத்தனை ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது என்பதை எண்ணிக் கொண்டான்.

“சாராய நெடியாக கரும்பாலை வாடை வீசுகிறது என்று நீதானே சொன்னாயே. எப்படி உனக்குச் சாராய வாடையைத் தெரியும். அப்பா குடிப்பாரா?”

“இல்லையே. அடுத்த வீட்டில் ஒரு மாமா இருந்தார். அந்த வீட்டு அம்மாமியோடு பொழுது போகப் பேசிக் கொண்டிருப்பேன். அந்த மாமா ஆடியாடி வருவார். ஒரே முடை நாற்றம். நான் எழுந்து வந்து விடுவேன்.”

“அவர் அந்த அம்மாவை அடிப்பாரா?”

“ம்... அதெப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்”

“இது தெரியாதா? அந்தப் பயத்தில்தான் நான் சாராயமும் குடிப்பேனா என்று கேட்டாயே”

“அப்பிடியெல்லாமில்லை...” பார்வதி சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

“இதிலென்ன ஆச்சரியம். எல்லாப் பெண்களுக்குமே இருக்கும் பயம் தானே... குடிப்பதற்கும் பணம் வேண்டுமே...”-வேலுச்சாமி இழுத்தான்.

“அந்த மாமாவிடம் பணமும் இல்லையே”

“அப்போது கடன் சொல்லிக் குடிப்பாராக்கும்...”

“தரிசு நிலமெல்லாம் குடிக்காகப் போய் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அம்மாமி பாவம்...”

“பயப்படாதே. உனக்கு அந்த நிலை ஏற்படாது.”

கலியாணத்தைப் பற்றியே கவலைப்பட்டுக் காலம் கடத்திய பார்வதிக்குக் குடும்ப வாழ்க்கை பற்றிய எண்ணம் முளைவிடத் தொடங்கியிருப்பதை வேலுச்சாமியால் நன்கு உணர முடிந்தது.

பகல் வேளை ரெயில் பயணத்தில் இடங்களைப் பார்க்க வாம் எனப் பார்வதியே விரும்பினாள். அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. அவனுக்கும் வசதியாயிருந்தது.

அதிகாலையில் புறப்பட்டு நாகலாபுரத்தில் பஸ் எடுத்து மதுரைக்கு வந்து, பகல் வண்டியில் ஏறி வண்டி புறப்பட்ட பின்னரே அவள் ஓரளவு தாராளமாகப் பேச்தொடங்கினாள்.

காலையில் தாயாரையும் தந்தையையும் கால் நூற்றாண்டு காலமாக வாழ்ந்த வீடு, வாசல், மரங்கள், ஆடுமாடு. அடுத்த வீட்டாரைப் பிரிவதிலுள்ள கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். கலங்கிய கண்ணீர், பிரிவுத் துயரைக் கழுவிக் காய்ந்த பின்னர் புதிய உலகைப் பற்றிய நினைவிலும் கற்பனையிலும் மிதந்து கொண்டிருந்தாள்.

பார்வதியின் அப்பாவித்தனமான கேள்விகள் சில. குழந்தைத் தனமான வினாக்கள் சில. அறியாமையா; குழந்தைத் தனமானதா எனப் பிரித்துப் பார்க்காமல் வேலுச்சாமி பதில்களைக் கூறிக்கொண்டே இருந்தான். அவளது

சிறுபிள்ளைத் தனங்களை எண்ணி அடிக்கடி உள்ளுறச் சிரித்துக் கொண்டான். அதுவும் அவனுக்கு ஓரளவு பிடித்துக்கொண்டது. அதேவேளை அவன் முன்னர் எண்ணி யிருந்த கருத்துகள் பலவும் அடிபட்டுப் போவதாக உணர்ந்தான். அவனை வீட்டு வேலைக்காரியாக, செல்லம்மாவின் இடத்திற்கு அழைத்து வருகிறேனா என்ற வினா மனத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

பார்வதியின் அறிவையும் அறியாமையையும் கோவையில் கல்லூரி நாட்களில் பழகிய லதாவோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

செல்லம்மாவின் இடத்திற்கே பார்வதியைத் தேர்ந்ததை எண்ணி மனதை சமாதானப் படுத்தினான்.

‘‘சன்னலால் வெளியே பார்த்தபடியே இருக்கிறாயே. அத்தனை புதுமையாக என்ன இருக்கிறது’’

சன்னலோரத்தில் கையைவத்து அதன்மேல் நாடியைப் பதித்து வெளிப்புறமாக மெய் மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த பார்வதியை வேலுச்சாமி கேட்டான்.

‘‘நான் கேட்டால் சிரிக்கமாட்டார்களே’’ — மீண்டும் வேடிக்கையான வினா.

‘‘சிரிக்க மாட்டேன். கேளேன்’’

‘‘அத்த மரங்களைல்லாம் ஏன் எதிர்ப்புறமாக ஓடுது’’

‘‘கிராமத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் சொல்லித் தரவியா?’’

‘‘இல்லையே...’’

‘‘பூமி உருண்டையா? தட்டையா?’’

‘‘உருண்டை என்று வாத்தியார் சொல்லித் தந்தார்.’’

‘‘பரவாயில்லையே. பார்வைக்கு அப்படித் தெரிய வில்லை. கண்ணுக்குத் தெரிவதெல்லாம் உண்மையாக இருப்பதில்லை. விஞ்ஞான உண்மைகளை நாம் சரி என ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். தூரத்திலே பார். வானம் படிந்

திருப்பதாகத் தெரியவில்லையா. ஆனால் நாம போகப் போக அதுவும் போய்க் கொண்டே இருக்கும். பூமி உருண் டையாக அப்படியே கல்லாக, மண்ணாக நிற்கவில்லை. சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது...” வேலுச்சாமி அவளது அறிவுக்கு ஏற்றபடி விளக்க முயன்றான்.

“ஆமாம் அதையும்கூட வாத்தியார் சொல்வித் தந்தார்.”

“எதுவும் நிலையாக இல்லை. மாறிக் கொண்டே இருக்கும் என்று சொல்வித் தரவியா?”

“இல்லையே.”

வேலுச்சாமி எதிர்பார்த்த பதிலே வந்தது. பூமி உருண்டையாக இருப்பதாலும் அசைந்து கொண்டிருப்பதாலுமே நிலையாக நிற்கும் மரங்கள் எதிர்ப்புறமாக ஓடுவதாகக் தோன்றுகிறது என அவளுக்கு விளக்கம் கூறினான். அவன் கல்லூரியில் கற்ற ‘ரிலேட்டிவ் வெலோசிட்டி’, சார்பு வேகம் பற்றி அவளுக்குப் புரியக்கூடிய வகையில் கூற முடிய வில்லை. முற்றாகப் புரியாதபோதும் புரிந்ததாகப் பார்வதி காட்டிக் கொண்டாள்.

சிரித்தபடி, ஓரளவு வெட்கத்துடன் சுட்டுவிரலைக் காட்டியதும் வேலுச்சாமி கழிவறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டியில் நிதானமாக அவளால் நடக்க முடியவில்லை. அவனே கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான்.

கழிவறைக் கதவைத் திறந்து பின்னர் அதை உள்ளே பூட்டுவது, திறப்பது, நீரெடுப்பது எல்லாவற்றையும் காட்டிக் கொடுத்தான். அவன் அச்சத்தோடேயே தவிர்க்க முடியாமல் கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

அவன் வேண்டியபடி கழிவறைக் கதவின் வாசலில் நின்று பயம் நீங்கிய வெற்றிச் சிரிப்போடு வெளியே வந்த

பார்வதியை அழைத்து வந்தான். அவள் முகத்தைக் கழுவவேயில்லை. காலையில் வைத்த குங்குமப்பொட்டு அப்படியே இருந்தது. மதுரையில் வாங்கிக் கொடுத்த மல்லிகைச் சரத்தை பின்னிய கூந்தலில் தொங்கவிட்டிருந்தாள். ரெயில் பயணத்திற்குச் சாதாரண கைத்தறிப் புடவையே கட்டிக்கொண்டு வரும்படி கூறியிருந்த போதிலும் அவள் கலியாணத்தின் போது வாங்கிய மஞ்சள் நிறப் பட்டுச் சேலவையே கட்டிவந்தாள். சேலவையின் பார்டான் நீலக் கலரில் ஜாக்கெட், கையில் இரண்டு காப்பும் கழுத்தில் ஒரு சங்கிலியுடன் மஞ்சள் கயிற்றில் கட்டிய தாலி.

வேலுச்சாமி வேண்டியபடி கைநிறையப் போட்டிருந்த வளையல்களை மட்டும் கழட்டி அவள் கொண்டு வரும் ஓரே சொத்தான தகரப் பெட்டியில் வைத்திருந்தாள். மற்றது சில பாத்திரங்கள் கொண்ட மூட்டை.

கழிவறையிலிருந்து வந்து உட்கார்ந்ததும் வேலுச்சாமி அவளது முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“வெளியேவர கதவு திறக்க முடியாதுபோய் விடுமோ என்று பயந்தாயா? ”

“ஆமாம். எப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு ”

சிரிப்பை வரவழைத்தபடியே பார்வதி தன் வியப்பைத் தெரிவித்தாள்.

“அது சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் ஏற்படும் அச்சந்தான். இது உனக்கு முதல் தடவை, பயம் ஏற்பட்டது வியப்பில்லை ”

பார்வதியின் பதட்டம் அவன் பேச்சினால் ஆறியது. யுதியதெம்புடன், அவனது காதில் மட்டும் கேட்கும் படியாகச் சொன்னாள் :

“அங்கே கழிப்பதெல்லாம் ரங்கே போகிறது? ”

வேலுச்சாமிக்கு அவளது வினா சிரிப்பு ஏற்படுத்திய போதும் அதை வெளியே காட்டாத மாதிரி சாதாரணமாகப் பதிலளித்தான் :

“நீ பார்த்திருக்கலாமே. ரெயில் பாதையின் நடுவே தான் விழும்”

“சீ... அசிங்கமில்லை”— முகத்தைச் சுழித்தபடியே பார்வதி சொன்னாள்.

“விட்டிலே கழிப்பது அசிங்கமில்லையா? ”

“அது தனியிடமாக கழித்து அப்புறப் படுத்திவிடுகிறோம். இது வெட்டவெளியாக பாதையில், யாரும் நடந்து செல்வதில்லையா? ”

வேலுச்சாமிக்குச் சென்னையில் கண்டப்பட்டு கிக்கனமாகத் தேடிய குடிசைப் பகுதியின் நினைவு வந்தது. அவளது மலம், சலம் பற்றிய அருவருப்பான எண்ணத்திற்கு மாற்றுக் கருத்தைப் போட்டுவைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

“உங்க விட்டிலே மாடுகளின் கழிவை, சாணத்தை என்ன செய்வீர்கள்? கையால் அள்ளி உரத்திற்குச் சேர்க்க வில்லையா? அந்தப் பக்கமே சாண வரடை விசியதைப் பார்த்தேனே. மாட்டுத் தொழுவப் பக்கம் முத்திரவாடை... அசிங்கமில்லையா? ”

“அது வேறு விஷயம்...”— பார்வதி எதிர்பாராத அவனது தர்க்கீகப் பேச்சை இடையிலே தடுத்துச் சொன்னாள். அவன் பேசியது அப்பா பேசும் தர்க்கீகம் போல அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனாலும் தான் எடுத்த நிலைப் பாட்டை விட்டுத்தர அவள் தயாராக இல்லை.

“அது என்ன வேறு விஷயம். நம்ம உடம்பிலிருந்து வெளிவரும் மனிதரின் கழிவைவிட மிருகத்திலிருந்து, மாட்டி விருந்து வரும் கழிவு புனிதமானதா? ”

“அப்படியெல்லாம் நீங்க பேசக்கூடாது. பசு புனிதமான மிருகமாக நாங்க பரம்பரை பரம்பரையாகப் போற்றி வருகிறோம்...”

கிராமத்து நிலைப்பாட்டை அவள் கூறினாள்.

“ஆமாம் கோமாதா என வணங்கி வருகிறீங்க. கோமாதாவின் கழிவில் பிள்ளையார் பிடிக்கிறீங்க. வீட்டை மெழுகுறீங்க. சாணத்தைக் கரைத்து முற்றத்தில் தெளிக் கிறீங்க. அப்படித்தானே...”—வேலுச்சாமி வார்த்தைகளை வீசினான்.

“ஆமாம். பசு பால் தருகிறது. மாடு ஏர் உழுகிறது வண்டி இழுக்கிறது. சாணத்தைத் தட்டி வரட்டி போட்டு அடுப்பு எரிக்கிறோம். அது புல்லு. புண்ணாக்கு மட்டுமே சாப்பிடும். சாணத்தை எரித்த சாம்பலை வீழுதியாக நெற்றி சில் பூசுகிறோம்.”

“ஆமாம் வியிட்டேரியன். மனிதர்களிலும் ரொம்பப் பேர் வியிட்டேரியனே... அவர்களது உடலிலிருந்து வெளி வரும் கழிவு மட்டும்...”

“சரி சரி. நீங்க சொல்லுறது சரி. நான் எதிர்த்துப் பேச வரவில்லை. அப்பாம் பெரியாரின் பகுத்தறிவு வாதக்கட்சி தான். அவரும் இப்படியெல்லாம் சிலவேளை பசுவைப் பற்றியும் சாணத்தைப் பற்றியும் பேசவார்.”

பார்வதி சமாதானம், சமரசம் பேசி விவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றாள்.

“அப்பாவிற்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கும். ஆனாலும் எதுவும் பேச்சிலோ செயலிலோ ஊரில் பேசி வெற்றிபெற முடியாது என்று பிரசாரம் செய்யாமல் விட்டிருப்பார். என்னுடைய நிலையும் அதுவேதான். அதற்காக நமது பரம் பரைச்சரித்திரத்தை, உண்மை நிலையை நாம் மறந்தோ, மறுத்துவிடவோ கூடாது...”

“எந்த உண்மை பற்றிச் சொல்லுறீங்க? ”

‘‘நாமெல்லாம் மந்தை மேய்த்து வளர்ந்து வந்தவர்கள். அந்த உற்பத்தி முறை இன்னும் முற்றாக மாறிவிடவில்லை. அதுவே நமது கலாச்சாரமாகி உள்ளாட்டு அரசியலுக்கும் முதன்மையாகிறது. ‘கோமாதா எங்க குலமாதா’ என்ற பாட்டே கேட்டிருப்பாயே’’ வெலுச்சாமி அவருக்குப் புரியாத வார்த்தையில் பேசுகிறேனோ என்ற தயக்கத்துடன் சொன்னான்.

‘‘ஆமாம். அந்தப் பாட்டெத் தெரியுமே. இப்போது நீங்க சரியாகப் பேசுநீங்க’’

கடைசி வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொண்ட பார்வதி பாராட்டாகச் சொன்னாள்.

‘‘அதேன் மனிதர் கழிவை அள்ள என ஒரு தனிச்சாதி. அவர்கட்கு மனப்பதில்லையா?’’

‘‘அப்பாவும் சிலவேளை இப்படிச் சொல்லுவாரு’’

வண்டி திருச்சியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சன்னல் வழியே உச்சிப் பிள்ளையார் கோவிலை வேலிச்சாமி காட்டி என்ன. பார்வதி வியப்போடு பார்த்து கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

திருச்சி ஜூங்சனில் ரெயில் நின்றதும் சிலர் இறங்கினர். வேறு சிலர் ஏறிக்கொண்டார். நிலையத்தின் சலசலப்பையும் எதிரே நின்ற வேறு ரெயில் வண்டிகளையும் பார்வதி ஆவலோடு பார்த்தாள்.

வெலுச்சாமி சீழே இறங்கிச் சென்று பார்வதி வீட்டிலிருந்து எடுத்து வந்த கூஜாவில் குளிர்ந்த நீர் நிரப்பிக் கொண்டு வந்தான். பின்னர் வடையும் வாழைப் பழமும் வாங்கினான். பார்வதிக்குக் கலர் சோடா வாங்கிக் கொடுத்தான். பினாட்பாரக் கடையில் அவன் ஓவாங்கிக் குடித்தான்.

ரெயில் புறப்படும்போதே அவன் வந்து ஏறிக் கொண்டான். பார்வதியின் முகத்தில் தோன்றிய பதட்டத்தை அவனால் காண முடிந்தது.

“எங்கே வண்டியை விட்டுவிட்டேன் என்று பயந்தாயா? ”

“ம... வேடிக்கைதான். நான் பதறிப் போனேன்.”

“பயப்படாதே. இனி சாகும்வரை என்னோடு கஷ்டப் படத்தானே வருகிறாயே...” - தாழ்ந்த குரலில் முனு முனுத்தான்.

“என்ன சொன்னீங்க...”

“இனி சாகும்வரை என்னோடுதான் வாழப் போகிறாயே என்றேன்”

“இல்லையே. வேறு ஏதோ சொன்னீங்களே”

“வாழ்க்கை என்றால் கஷ்டமும் துன்பமும்கூட இருக்கும் என்றுதான் சொல்ல வந்தேன்...”

“அதிலென்ன நானும் அந்தத் துன்பத்தில் பங்கு கொள்கிறேனே...”

“அம்மா அப்பா சொந்தக்காரரோடு கிராமத்தில் சந்தோசமாக வாழ்ந்தாய், தனித்து என்னோடு வந்து கஷ்டப் படப்போகிறாயே...”

பார்வதி காணப்போகும் புதிய வாழ்க்கை பற்றி ஓரளவு சொல்லிவைப்பது நல்லது என்ற நோக்குடனேயே வேலுச் சாமி கூறினான்.

“அப்பிடியெல்லாம் என் சொல்லுறீங்க. கிராமத்தில் நான் சந்தோஷமாக இருந்தேன் என்று எப்படிச் சொல்லுவீங்க. அம்மா மட்டுமென்ன சொந்தக்காரர்கூட நான் அதிர்ஷ்டமில்லாதவள். சனிதோஷம் பிடித்தவள், கவியாணமே நடக்காது எனத் திட்டிக்கொண்டே இருந்தாங்க. அதுவா சந்தோஷமான வாழ்க்கை. நீங்க என் அதிர்ஷ்டமாக திடீரென வந்தீங்க. இனிமேல்தான் எனக்கு அமைதியான. சந்தோஷமான வாழ்க்கை கிடைக்கப் போகிறது...”

கலங்கிய கண்களுடன் வேலுச்சாமியின் வலது தோளைப் பிடித்தபடியே கூறிக்கொண்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். எதிர்புறச் சீட்டில் இருந்தவர் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தனர். மேலும் வேலுச்சாமியின் தோளாடு ஒட்டியிருந்த கரத்தைத் தன் கண்ணத்தோடு ஒரு கணம் அணைத்துக் கொண்டாள்.

அவளது பேச்சும் செயலும் காட்டிய உணர்ச்சிகளும் வேலுச்சாமியை ஒரு கணம் சிலிர்க்கச் செய்தது.

காவிரிப் பாலத்தின்மேல் ‘கடகட’ என வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. உணர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டு பார்வதி வரண்ட ஆற்றைப் பார்த்தாள். ஆங்காங்கே குழிகளில் மட்டும் தண்ணீர் நிரம்பி மெதுவாக நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கரையோரங்களில் நீராடுவோர், துணி தோய்ப் போர் பணிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

‘‘இதுதானா காவிரி...’’

‘‘ஆமாம். அதோ சிறீரங்கம் கோபுரத்தைப் பார்’’

பார்வதி பயபக்தியோடும் வியப்போடும் கையைக் கூப்பி வணங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

‘‘காவிரியில் தண்ணீர் ஓட்டமே இல்லையே...’’

‘‘இனிமேல் தான் விடுவார்கள்: அப்போது நிரம்பி ஓடும்...’’

சில நேரம் கழிந்து கொள்ளிடத்தையும் காட்டினான். ஆங்காங்கே குழிகளில் மட்டும் நீரிருந்தது. மாடுகளைச் சிலர் நீராட்டிக்கொண்டிருந்தனர். பையன்கள் குழியிலுள்ள நீரில் சூளித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

தண்ணீர் குடத்தோடும் தலையில் சுமக்கும் விறஞ் கட்டு களுடனும் பெண்கள் தெருவழியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். திடீரென நினைவு வந்தவளாகப் பார்வதி கேட்டாள்:

“அங்கே அடுப்பு எரிக்க விறகு கிடைக்குமா? ”

“ஆமாம் கிடைக்குமே. ஆனால் உனக்காக கிண்ணாயில் குக்கர் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன். ஆயில் கிடைக்காத வேளை விறகு அல்லது வரட்டி வாங்கி எரித்து விடலாம்”

“பார்த்தீங்களா. சாணத்தை மட்டமாகச் சொன்னீங்களே. உங்க சென்னை பட்டினத்திலும் அடுப்பெரிக்கப் பயன் படுகிறதுதானே.”

“மனிதரின் மலத்திற்கு அருவருப்புப் படத்தேவையில்லை என்பதற்காகவே சொன்னேன். வெள்ளைக்காரங்காணத்தை மட்டுமென்ன குதிரைச் சாணத்தைக்கூடகையால் தொடமாட்டாங்க”

“மலத்தைக்கூடக் கையால் தொடமாட்டார்கள் என்றினைக்கிறேன். ஆனால் கிராமத்திலை சிரங்கு வந்தால்கூட சாணத்தைக் கையில் பூசிக்கொள்வார்கள்.”

“அது நம்ம கலாச்சாரமாகப் பழகிவிட்டது என்று தானே சொல்லுகிறேன். எகிப்து நாட்டில் பெண்கள் ஒட்டகத்தின் கழிவை, இங்கே பெண்கள் மஞ்சள் பூசுவது போல முகத்திலே அழகுக்காகப் பூசிக் கொள்வார்களாம்...”

“ஓசீ... அப்படியா? ”

“அது அவர்களது பரம்பரையான கலாச்சாரம்... நமக்குச் சாணம் போல. ஏன் அருவருப்படைய வேண்டும்? ”

“நம்ம பெண்கள் சாணத்தை முகத்தில் பூசுதில்லையே...”

“சாணத்தை எரித்து விபூதியாக எல்லோரும் பூசுகிறார்களே”

“அது தெய்வாம்சம் பொருந்திய சாம்பல் விபூதி - விடுகள் என்ன கோவிலிலேயே ஜயர் தருவாரே”

அதன்மேல் அந்தப் பேச்சைத் தொடராமல் விட்டு விட்டான். கண்ணுக்கெட்டிய தூராம்வரை நெற்கதிர்கள் அசைந்தாடும் வயல்களைக் காட்டினான். அவற்றைச் சிறிது நேரம் பார்த்த பார்வதி திடீரெனக் கேட்டாள்.

“மதராஜில் காஸ் அடுப்பு எரித்து சமையல் செய்வார்களாமோ...”

“ஆமாம் அதுக்கென்ன...”

“அது ஆபத்து. வெடித்து பெண்களே இறந்து போகிறார்களாம். பத்திரிகையில் படித்த பக்கத்து வீட்டுக் காரங்க சொல்லுவாங்க”

வேலுச்சாமி மனதுள் சிரித்துக்கொண்டான். “காஸ் சிலின்டர் வெடிக்கவைக்க அங்கே உனக்கு மாமியார் இருக்க மாட்டார்” எனச் சொல்லவந்த நாவைக் கடித்துக் கொண்டான்.

“என் சிரிக்கிறீங்க?”

“பயப்படாதே. நீ காஸ்சிலின்டரில் சமைக்க வேண்டிவராது.”

வேலுச்சாமி தன் பொருளாதார நிலையைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு சிரித்தபடியே பதில் கூறினான்.

திருச்சியில் வாங்கிய வடையையும் வாழைப்பழத்தையும் எடுத்துப் பகிர்ந்து இருவரும் சாப்பிட்டனர். தன்னீரும் குடித்தனர்.

பேச்சாடல் கலகலப்புக் குறைய பிரயாணக் களைப்பு பார்வதியைச் சோர்வடையச் செய்தது. இடையிடையே இடுக்கி வந்த கண்களை விரித்து வெளியே பார்க்க முயன்றாள்.

மாலைத் தென்றல் வேலுச்சாமியையும் தழுவிக் கொண்டிருந்தது. கண்களை மூடியபோதும் நூக்கம் வர

வில்லை பழைய நினைவுகளும் எதிர்காலப் பிரச்சனைகளும் அவனது சிந்தனையில் தீழுட்டிக் கொண்டிருந்தன. தன் பழைய வாழ்க்கைச் சூழலா, புதிய வழிகாட்ட நன்பனாக வந்த செந்தூரனா எல்லாவற்றிற்கும் காரணகர்த்தா என்பதைப் பிரித்தறிய முடியவில்லை. மனிதர்களை உணர்ச்சியற்ற, பந்தபாசமற்றவர்களாக அவனால் பார்க்க முடிந்ததா? அந்த உணர்வுடன் தான் எனக்கும் வழி காட்டி னானா? எப்படி இருந்தாலும் அவன் நல்ல நண்பனே. செந்தூரன்... எங்கே இருந்து என்னிடம் எதற்காக வந்து ஆசானானான். என் மேலா, என் திறமை மேலா அவன் மதிப்பு. செந்தூரன், அவன் ஒரு செயல்வீரனே.

2

“நீங்கதான் வேலுச்சாமியா?”

“ஆமாம். நீங்க”

“நான் செந்தூரன். உங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன்”

லேத் மெஷினில் அமுக்கேறிய முழுச்சட்டையுடன் வேலை செய்துகொண்டு நின்ற வேலுச்சாமிக்கு செந்தூரன் தன் பெயரைக்கூறி அறிமுகப்படுத்தினான்; அரை மீசை. உருண்டு திரண்ட உடற்கட்டு. மேவிய முடி. ‘பான்’டும் கட்டம்போட்ட சேட்டும், மெஷினை நிறுத்திவிட்டு வேலுச்சாமி கேட்டான்.

“என்ன விஷயம். சொல்லுங்க...”

“என்னுடைய யமாகா மோட்டார் பைக்கில் ஒரு ஸ்பெயர் பாட்ஸ் கிடைக்கவில்லை. அடிக்கடி தொல்லைப் படுத்துகிறது. ஒரு தடவை பார்ப்பீங்களா?”

செந்தூரன் தயவாகக் கூறிய பேச்சைக் கேட்டு, லேத் மெழினின் மெயின் சுவிச்சையும் நிறுத்திவிட்டு, நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டே வேலுச்சாமி வெளியே வந்தான்.

பிஸ்டனோடு இணைந்திருந்த சிறிய ஸ்டீல் பிளேட் உடைந்திருப்பதைச் செந்தூரன் காட்டினான்.

“இந்த ஸ்பெயர் இங்கே எங்குமே, என்ன விலைக்கும் கிடைக்கவில்லை...”

தன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஸ்குருடிரைவரை எடுத்து அந்தப் பிளேட்டை வேலுச்சாமி கழட்டிக்கையில் எடுத்தான். செந்தூரன் தொடர்ந்து சொன்னான் :

“இங்கே கிடையாது. ஐப்பானிலிருந்து வரவழைத்துத் தரவேண்டும் என்று அந்த பஞ்சாப் கடையில் சொன்னான். மற்றொருவன் சிங்கப்பூரிலிருந்து விமானத்தில் வரவழைத் துத் தரலாம், பத்து நாளாகும் என்றான். அது ரொம்ப செல வாகும் என்றும் சொல்லி உங்கள் பெயரைச் சொல்லி இடத்தையும் சொன்னான், ஒரு ஸ்பெயர் கடைக்காரன்.”

வேலுச்சாமியின் முடிவை அறிய செந்தூரன் ஆவலோடு அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வேலுச்சாமி கழட்டிய துண்டை உருட்டிப் பார்த்துவிட்டு அந்த யமாகா மோட்டார் சைக்கிளையும் தட்டிக்கொண்டே முன்னும் பின்னுமாக வண்டியைப் பார்த்தான்.

“ஆமாம் சார், இதில் பிரச்சனை இருக்கிறது. இந்த மாடல் யமாகா இந்தியாவிற்கு வரவில்லை. இப்போது சில வண்டிகள் ஆங்காங்கே ஓடுகின்றன. சில ஸ்பெயரால் பிரச்சனையே. வண்டியை எங்கே வாங்கினீங்க?” வேலுச்சாமி கேட்டான்.

‘‘திருச்சியில் ஒரு காஜ்காரன் ‘புதிய மாடல் ஓட்டிப் பாருங்கள்’ எனக்கூறி மலிந்த விலையே பேசினான். ஓட்டிப் பார்த்தேன். எனக்கு நல்லாய் பிடித்துக் கொண்டது. இரண்டு வருஷம் ஓடியபின் இப்போதுதான் இந்தப் பிரச்சனை’’ செந்துரான் தன் கதையைச் சொல்லிவிட்டு ‘‘எப்படி சார் இப்படியான தனிமாடல் இங்கே நுழைந் திருக்க முடியும்’’ என்று கேட்டான்.

‘‘அது ஒரு தனிக்கதை. 83ல் இலங்கையில் நடந்த கலவரத்தின் பின்னர் இங்கே வந்த இயக்கப் பையன்கள் அங்கே பறித்தெடுத்த போலீஸ், ஆர்மி வண்டிகளை பார்ட்ஸ்ஸாக கழட்டிக்கொண்டு வந்து இங்கே புதிய நம்பர் போட்டு ஓட்டினார்கள். பின்னர் விற்றுவிட்டுப் பொய் விட்டார்கள். அதிலே ஒரு வண்டியாகத்தான் இதுவும் இருக்க வேண்டும்’’

புதியகதை செந்துரானைத் திகைப்படையச் செய்தது.

‘‘அப்பிடியா! ரசிது, டிரான்ஸ்வர் சர்டிபிக்கெட் எல்லாம் என்னிடம் இருக்கிறது. ’’

‘‘உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை சார். நல்ல வண்டி. நீங்க தாராளமாக ஓட்டலாம். வண்டி பிசுகு பண்ணி னால் இங்கே வாருங்க...’’

வேலுச்சாமி செந்துரானின் கவலையைப் போக்கி ஆறுதல் கூறினான்.

‘‘தற்போது இந்தப் பிரச்சனை...’’

‘‘அது சமாளிக்கலாம். வாருங்க...’’ எனக்கூறி முதலாளியின் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று செந்துரானை அறிமுகப்படுத்தி அந்த உடைந்த உறுப்பை ‘ரேன் அவுட்’ செய்யவேண்டும் எனக் கூறினான்.

‘‘சரி எத்தனை மணி நேரமாகும். ஒரு எஸ்டிமேட்டைச் சொல்லி அவர் சம்மதமானால் செய்து கொடு’’

வெள்ளை சேட்டும் வேஷ்டியுடனும் தோளில் துண்டுடனும் ஃபான் ஓடும் சிறிய அறையில் இருந்த கராஜ் உரிமையாளர் சொன்னார்.

‘என் வேலைக்கு இரண்டு மணிநேரம் எடுக்கும் சாஸ். வெட்டுத்துண்டு இரும்பு இருக்கிறது. எழுபத்தைந்து ரூபா சொல்லலாம்...’

‘சரி’

வேலுச்சாமியின் வார்த்தைக்கு அங்குள்ள மதிப்பைச் செந்துரான் ஓரிரு நிமிடங்களிலேயே அறிந்து கொண்டான். ‘‘ரேட் சரிதானே. நீங்க எங்காவது வேலையிருந்தா போய்விட்டு ஐந்தரை மணிக்கு வந்து வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்’’

வேலுச்சாமி அழுத்தமாகக் கூறினான். உருக்கு இரும்பில் அந்த மாற்றுறுப்பை ரேன் அவுட் செய்வதிலுள்ள சிரமத்தைச் செந்துரான் அறியாமலில்லை.

வண்டியை அங்கேவிட்டு மவண்ட்ரோடு பக்கமாக நடந்து சென்ற செந்துரான் சந்தேகத்துடனேயே சரியாக ஐந்தரை மணிக்கு ஒரு ஆட்டோவில் வந்து இறங்கினான்.

வேலுச்சாமி தான் தயாரித்த மாற்றுறுப்பை உரிய இடத்தில் பூட்டி வண்டியை ஸ்ராட் செய்தான். அவனது முகத்தில் மாற்றமெதுவுமில்லை. செந்துரான் முகத்திலேயே பாராட்டும் பெருமையும், செந்துரானின் மனத் திருப்தியைக் கேட்டுவிட்டு கடை உரிமையாளரிடம் பணம் கொடுத்து விட்டு வரும்படி வேலுச்சாமி கூறினான் :

செந்துரான் திரும்பி வந்தபோது வேலுச்சாமி மேலுடையைக் களைந்து விட்டு பான்டும் சேட்டுமாக நின்றான். புதிய மனிதன் போன்ற தோற்றம் பொது நிறமான போதும் இளமைப் பொலிவும் கட்டான நடுத்தர உடற்கட்டும்.

‘‘ரொம்ப தாங்ஸ். ஐநாறு ரூபாவும் பத்து நாட்களும் பிடிக்கக்கூடிய வேலையை இரண்டுமணி நேரத்தில் இத்தனை கம்மி விலையில் முடித்தீர்களே’’ செந்தூரனின் பாராட்டு மொழி.

‘‘இல்லையே. இதிலேயும் ஒனருக்கு பாதி லாபமாகும். இங்கே என் வேலைகளில் ஏமாற்றுவது, அதிக விலை கூறிக் கொள்ளையடிப்பது கிடையாது’’

‘‘ரொம்ப விசித்திரமான தொழிலாளியும் முதலாளியும்’’

‘‘ஆமாம். எங்களுக்குள் ஒருவித தனி உறவு. ஏதோ காலம் போகிறது.’’

வேலுச்சாமியும் வேலை முடிந்து இருப்பிடம் கிளம்பி னான். உதவியாளப் பையனைப் பார்த்து ரூஸ்களை எடுத்து வைத்து லேத்மெஷின் அறையைப் பூட்டி ஒனரிடம் சாவியைக் கொடுத்துவிட்டு விடும்படி சொன்னான். பன்னிரண்டு வயது வரை உள்ள அந்தப்பையன் அழுக்கு உடையோடு சுறுசுறுப்பாகத் தன் பணிகளில் ஈடுபட்டான்.

செந்தூரன் டை சாப்பிட வரும்படி வேலுச்சாமியை அழைத்தான்.

‘‘நல்லது. வண்டியை அங்கேயே விட்டு விட்டு வாங்க’’

எதிரே இருந்த டக்கடைக்கு வேலுச்சாமி அவனை அழைத்துச் சென்றான்.

‘‘ஸ்ராங்கான ரெண்டு டை’’ எனக் கூறியபடியே அந்த டக்கடைக்குள் வேலுச்சாமி நுழைய தவிர்க்க முடியாமல் செந்தூரனும் தொடர்ந்தான். டை தயாரிக்கும் தட்டில் ஈக்கள் இருந்தும் பறந்தும் கொண்டிருந்தன.

‘‘எங்கே தங்கியிருக்கிறீங்க? என் வண்டியிலேயே கொண்டு வந்து விடுகிறேனே’’

“வேணாம் சார். பக்கத்திலேதான் இருக்கிறேன். நடந்தே போய் விடுவேன்.”

“பக்கத்திலே என்றால்...”

“லாங்ஸ் கார்டின் ரோடு...”

“சித்திரா தியேட்டர் தெருத்தானே...”

“ஆமா. அதேதான்...”

“ஒரு பக்கம் கூவத்தோடு குடிசைகள். மறுபக்கம் கட்டிடங்கள். விசித்திரமான தெரு...”

“ஆமாம். நான் கூவம் பக்கமாக...” தயக்கமிள்ளி வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“என் சார் உங்களுக்கு வேறு இடம் கிடைக்க வில்லையா?”

எமாற்றமும் வியப்பும் செந்துரனின் குரலில் ஓலித்தது.

“எனக்குக் கிடைக்கும் கூலிக்குள்ளே சமாளித்து வாழுவதற்கு வேறு எங்கே குடிசை கிடைக்கும். ஒண்டிக் கட்டை, நடந்தே இங்கே நேரத்துக்கு வேலைக்கு வந்து விடலாம். பஸ் பிரயாணச் செலவில்லை.”

“அத்தனை மோசமான கூலியா”

“என் நான் உயிர்வாழ்கிறேன் போதாதா?”

கூலி உழைப்பின் தாத்பரியம் வேலுச்சாமியின் குரலில் ஓலித்தது.

“உங்க திறமைக்கு...”

“என்ன சார் திறமை. இங்கே குடிசைப் பகுதியில் வாழுவோரெல்லாமே ஏதோ ஒரு தொழிலில் திறமை சாவிகளே...”

ம வந்தது. வேலுச்சாமி தன் வரண்ட நாவில்பட உதட்டால் உறுஞ்சினான். செந்தூரனுக்கு மயில் அத்தனை ஆர்வமிருக்கவில்லை. வேலுச்சாமிக்குத் தன் நன்றிக்கடனைக் காட்டவே மக்கு அழைத்திருந்தான். மேசையில் வைத்த மயில் ஆர்வம் காட்டாமல் வேலுச்சாமியின் பேச்சைக் கேட்கவே விரும்பினான்.

“என்ன தொழிலைச் சொல்லுறீங்க...”

“ஆட்டோ, சைக்கிளை சென்னை நகரில் ஆக்ஸிடெண்ட் இல்லாமல் ஓட்டுவது, அவற்றின் ரிப்பேர், முட்டை நூக்குவது, கையில் வரும் கூவிக்குள் குழந்தை பெற்று வளர்த்து குடும்பம் நடத்துவது, பொவிஸ் சட்டங்களுக்கெல் லாம் நீங்க தானே பயப்படுறீங்க. அங்கே யாரும் பயப்படுவ தில்லை. திருட்டு, பிக்பாக்கெட், ஏமாற்று, பிச்சை எடுப்பது, கள்ளச்சாராயம் விற்பது... இப்படி எத்தனையோ திறமை யான தொழில்களைக் கூறலாம்.”

“உங்க பேச்சே விசித்திரமாக இருக்கிறதே...”

முன்னர் ஒருபோதும், இப்படிப்பட்ட விசித்திரப் பேச்சைக் கேட்காத வியப்பு செந்தூரனின் முகத்தில் தெறித்தது. “ஆறுது சார். ஷயைச் சாப்பிடுங்க” என வேலுச்சாமி நினைவுட்டிய பின்னரே ஷயை எடுத்துக் குடித்தான்.

“பேச்சென்ன. எங்க வாழ்க்கை முறையே விசித்திரமானதே”

“எப்படி சார் நீங்க அங்கே சமாளிக்கிறீங்க...”

“அதற்குத் தனித்திறமை வேண்டியதில்லை. பவர்ட்டி இஸ் நாட் ஏ கிரைக்... வறுமை மனிதரின் குற்றமல்ல. மூகத்தால் திணிக்கப்படுகிறது”

வேலுச்சாமியின் பேச்சும் செந்தூரனைக் கவர்ந்தது. யாத்த தொழிலாளி என எண்ணிக் கொண்டான்.

“அது சரி. ஆனாலும் அந்த வாழ்வுத் துண்பம்”

“வறுமையும் குடிசை வாழ்க்கையும் கூட பழக்கமாகி விடுகிறது...”

இருவரும் எழுந்து வெளியே வந்தனர். செந்தூரன் மக்குப் பணம் எடுத்தான். காஷ்ஷியர் பணத்தை வாங்க மறுத்து விட்டான்.

“சார் கணக்கிலே குறிச்சாச்சு சார்...”

செந்தூரன் ஏமாற்றத்துடன் வேலுச்சாமியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

இருவரும் வண்டியை நோக்கி வந்தனர்.

“நீங்க என்ன வகுப்பு வரை படிச்சீங்க...”

செந்தூரன் திடீரென வேலுச்சாமி ஆங்கிலத்தில் பேசியது நினைவு வந்தவனாகக் கேட்டான்.

“பி இ. படித்தேன். பைனர் இயலில் கோட்டை விட்டு விட்டேன்...”

“இவ்வளவு படித்தபின் இந்தத் தொழிலும் இந்த வாழ்க்கையுமா?”

“இதில் என்ன வியப்பு சார். இஞ்சினியரிங் படித்ததால் தான் சார் இந்தத் தொழிலிலும் ஓரளவு திறமை காட்டக் கூடியதாயிருக்கிறது...”

“ஏன்று பைனல் இயரை மீண்டும் எடுத்துப் பாஸ் பண்ணி யிருக்கலாமே...”

“அது பெரிய கதை சார். விட்டுவிடுங்க. நீங்க வண்டியை ஸ்ராட் பண்ணுங்க பார்க்கலாம். நானும் போக வேணும்...”

செந்தூரன் உதைத்து வண்டியை ஸ்ராட் செய்தான்.

‘‘ஏறுங்க சார். வண்டியையும் ஓட்டிப் பார்க்கலாம். ஒரு ‘திரயல்’ ஓட்டம். உங்களை குடிசையில் விட்டு விடலாம்’’

செந்தூரனின் சாதுரியமான பேச்சு. மறுக்க முடியாமல் பின்புறமாக வேலுச்சாமி ஏறிக் கொண்டான். அவன் காட்டிய வழிப்படி எழும்பூர் கோஸ்ட் தெருவால் வந்து லாங்ஸ் காட்டின் தெருவால் வண்டியைத் திருப்பினான்.

சித்திரா தியேட்டரைத் தாண்டும் போது வண்டிச் சத்தத்திடையே செந்தூரன் சொன்னான்:

‘‘இந்த தியேட்டரையும் இடித்து பெரிய கட்டிடம் கட்டப் போகிறார்களாம்’’

‘‘ஆமாம் டிவி வந்து சினிமாத் தியேட்டர்களின் மவுசு குறையத் தொடங்கிவிட்டது...’’

வேலுச்சாமி பதில் கூறினான்.

‘‘சினிமா நடசத்திரங்களின் மவுசு மட்டும் குறைய வில்லை...’’

‘‘அரசியல் மூலமும் சினிமா ஸ்டார்கள் தமது புகழை நிலைநாட்டப் பார்க்கிறார்கள்...’’

வேலுச்சாமி வண்டியை நிறுத்தும்படி வேண்டினான்.

‘‘அதோ, அந்தச் சிறிய மதிலைக் கடந்ததும் இடது புறம், ஓரச்சந்தின் அருகே இருப்பதே என் மாளிகை. மேலும் ஒரு நன்பர் பகலில் மட்டும் என்னுடன் தங்குவார்’’

‘‘நல்லது. உங்க மாளிகையைப் பார்க்கவாவது ஒரு தடவை நிட்சயம் வருவேன்’’

செந்தூரன் விடை பெற்றுக்கொண்டு வண்டியை வேக மாக எழும்பூர் பக்கமாக ஓட்டி, பாந்தியன் தெருவில் திருப்பினான். அதுவரை வேலுச்சாமி வண்டியின் ஓட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை அறியாமல்

செந்தூரன் மேல் ஒரு நல்லெண்ணம் முதல் சந்திப்பிலேயே உதயமானது. அவனது கரிய நெட்டை உருவமும் குட்டை முடியும் கறுத்த பிரேம் போட்ட கண்ணாடியும் சிரிப்பான பேச்சும் செந்தூரன் நினைவில் விளையாடி, உதட்டில் நகைப்பாக விரிந்தது.

3

“பார்த்தீர்களா மீண்டும் அந்த நாத்தமடிக்கும் வாடையை”

வேலுச்சாமியின் தோளைத் தட்டியபடி பார்வதி மூக்கை யும் வாயையும் மூடியபடி சொன்னாள்.

செந்தூரனின் நினைவிலிருந்து விடுபட்ட வேலுச்சாமி சன்னவின் ஓரத்தே புகைக்கக்கிக் கொண்டிருந்த மற்றொரு கரும்பாலையைப் பார்த்தான்.

“இந்தக் கரும்பாலை நெடி பழகிப்போகிறது. அது மட்டுமல்ல மேலே குழாய் வழியே புகை தள்ளுகிறதே அதனாலும் பக்கத்துக் கிராமங்களில் வாழும் மக்களுக்கும் தீமையே”

“எப்படி?”

“இந்த அசுத்தமான புகை கலந்த காற்றைச் சுவாசிக்க வேண்டியுள்ளதே...”

பார்வதிக்குப் புரியக்கூடிய பாலையில் பதில் கூற முனைந்தான்.

“இதென்ன பிரமாதம். நாள்தோறும் நாமே சமைக்க அடுப்பெரிக்கும் போது புகை வரத்தானே செய்கிறது. அதை சுவாசிக்கிறோம் தானே”

“ஆமாம். அதுவும் பெண்களுக்கெல்லாம் தீமைதான். அதுதவிர அடுப்பு வெப்பம்கூட பெண்களை களைப்படையச் செய்கிறது. நோயாளியாயும் ஆக்கலாம்...”

“அப்படியானால் நாம் சமைக்காமலேல்லா இருக்கணும்”

“அதற்காகத்தான் எலிக்டிக், காஸ் சமையல் நல்லதே. அது வசதி படைத்தவருக்கே கிடைக்கிறது”

“சானை வராட்டியும் கூடாதா?”

“ஆமாம். அதிலிருந்தும் கெட்ட காற்று வெளிவருகிறது என்று அரசாங்கமே சொல்லுகிறது. ஆனால் மாற்று வழி களை சாதாரண மக்கள் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கத்தால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லையே”

“அந்த ஆலைப் புகையையுக் கீந்த நாற்றமெடுக்கும் வாடையையும் நிறுத்த முடியாதா?”

“ஏன் முடியாது? ஆனால் அதிக செலவாகும். ஆலைச் சொந்தக்காரர் செய்ய மாட்டார்கள்”

“இன்னுமொன்று உங்களைக் கேட்டால் கோபப்பட மாட்டார்களே”

வாஞ்சையோடு பார்வதி சொன்னாள்.

“முன்னரேயே சொன்னேனே. என்னவும் கேட்கலாம். எனக்குக் கோபம் வராது”

“அந்தப் புகை வருவதைப் பார்த்தபோது தான் நினைவு வந்து கேட்கத் தோன்றியது...”

“சரி சொல்லேன்...”

“நீங்க சிகிரெட், பீடி குடிப்பதில்லையா?”

“இல்லையே...”

ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் வைத்து பார்வதி அவனது பழக்க வழக்கங்களை அறியமுயலும் விவேகத்தை உள்ளுற எண்ணிப் பார்த்தான்.

“ஒருக்காலும் குடிக்கவில்லை...”

“முன்னர் குடித்தேன். பிறகு விட்டு விட்டேன்...”

“எப்படி விட்டங்க...”

“அதைப் பிறகு நீயே அறிந்து கொள்ளுவாய். அதைல் வாம் என் உழைப்புக்கு கட்டுபடியாகாது”

தன் வருமானத்தை, உழைப்புக் கூவியை நினைத்தே வேலுச்சாமி சொன்னான். பார்வதிக்கும் மறைமுகமாகத்தன் சிக்கனத்தைச் சிறிது சிறிதாகத் தெரியப்படுத்த முயன்றான்.

வேலுச்சாமி கூஜாவை எடுத்து தன்னீர் குடித்தான். பார்வதி முட்டைப் பையில் இருந்த டப்பாவை எடுத்துத் திறந்து தாயார் பயணத்திற்காகத் தயாரித்துக் கொடுத்த லட்டில் ஒன்றை வெளியே எடுத்து வேலுச்சாமியிடம் தந்தாள். தானும் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக் கடித்தாள். ஒரு துண்டு பட்டுச் சேலவேல் விழுந்தது. அதைத்தட்டி விட்டு சேலவில் எண்ணெய்க்கறை பட்டுவிட்டதா எனப் பார்த்தாள்.

“நான் பட்டுச்சேலை கட்டி வந்தது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை எனத் தெரியும். எப்படியும் கலியாணம் முடித்துப் புதுப் பெண்ணாகப் பட்டணம் போகும் போது நல்லதாய் உடுத்த வேண்டும். உங்களுக்குத் தெரிந்த அடுத்த விட்டாருக்குக் காட்டவேணும் என்றுதான் அம்மா வும் சொன்னா...”

வேலுச்சாமிக்குக்கு அடுத்த விட்டார் என்றதும் சிரிப்புத் தான் வந்தது.

“இரவு தானே போய்ச் சேருவோம். அங்கே ஒருத்தரும் உண்ணெப் பார்க்க இருக்க மாட்டார்கள்...”

“ரெயிலிலே புகை தள்ளும். கரிக்கட்டி விழுந்தும் பட்டில் பொட்டு விழுந்துவிடலாம், பட்டுக்டாதே என்று அடுத்த விட்டுப் பெண்ணொருத்தி சொன்னபோது கைத்தறி சேலவே கட்டலாமென்று இருந்தேன்...”

“பிறகு எப்படி விட்டு விட்டாய்...”

லட்டைச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டபடியே வேலுச்சாமி கேட்டான்.

“பள்ளிக்கூட உச்சர் எங்கள் விட்டுக்கு முந்தாநாள் வந்திருந்தா. இப்பொழுதெல்லாம் உசல் வண்டிதான் ஓடுது. நீ பட்டேகட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்றா. புகையே இல்லை. இது உசல் எண்ணெயில் ஓடும் வண்டி தானே.”

“ஆமாம். பட்டணத்திலே மின்சாரத்தில் ஓடும் வண்டியும் இருக்கிறது...”

வேலுச்சாமி அவளது பொது அறிவை மேம்படுத்தும் நோக்குடனேயே சொன்னான்.

“இப்படியே நிலக்கரி வண்டி, உசல் வண்டி என மாறிக் கொண்டு வருகிறதே. எந்த வண்டி உங்களுக்குப் பிடிக்கும்.”

பார்வதி இப்படிப்பட்ட கேள்வி ஒன்றை என கேட்கிறாள் என்று புரியாத நிலையில் பதில்கூற சிறிது நேரம் யோசிக்க நேரிட்டது. லட்டின் கடைசித் துண்டையும் கடித்துச் சுவைத்து விழுங்கி விட்டுச் சொன்னான்:

“எல்லாவற்றிலும் நன்மையும் இருக்கிறது. தீமையும் உள்ளது. முதலில் நிலக்கரியை ஏரித்து நீராவியால் யந்திரங்களை, ரெயிலை ஓட்டினார்கள். யந்திரங்களை ஓட்ட நீர் வீழ்ச்சியின் சக்தியைப் பயன்படுத்தினார்கள். பின்னரே மின்சாரம் ஏரியூட்டும் எண்ணெய்களால் ரெயில், யந்திரங்கள், வாகனங்களை ஓட்டப் பயன் படுத்தினார்கள்...”

“இனிமேல் இன்னும் புதியதாக ஏதாவது சக்தியைக் கண்டு பிடித்து விடுவார்களோ”

“ஆமாப் அணுசக்தி, எலெக்ரோனிக் யுகத்திற்கு வந்து விட்டோம்”

“அணுகுண்டால் ஆபத்தில்லையா?”

தான் அறிந்திருந்த அறிவுக்கு ஏற்றபடி பார்வதி கேட்டாள். எலெக்ரோனிக் யுகம் பற்றி அவளுக்குத் தெரியாது. கேட்டாலும் புரிய வைப்பது கடினம் என வேலுச்சாமி எண்ணிக் கொண்டான்.

“அணுகுண்டால் ஆபத்துத்தான். ஆனால் அதே சக்தி யைக் கட்டுப்படுத்தி மின்சார உற்பத்தி, நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் ஓட்டுவதெல்லாம் நடைபெறுகிறது. ஓரளவு ஆபத்தும் இருக்கத்தான் செய்கிறது”

பார்வதி கூடிய வகையில் எனிமைப்படுத்தி உண்மை நிலையைக் கூறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் முற்றும் புரிந்ததும் புரியாததுமாக வேலுச்சாமியின் விடை களை வேதவாக்காகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பார்வதி உள்ளுறைச் சிரித்தபடியும் பெருமையுடனும் சொன்னாள் :

“நீங்க ரொம்பப் படித்தவர் என்று எனக்குத் தெரியும்”

“எப்படித் தெரியும். அப்படி நான் பெரிதாக எதுவும் படித்துப் பாஸ் பண்ணவில்லை”

“நீங்க கூறிய பதில்களில் இருந்து எனக்கே தெரிகிறதே...”

“அதை அறியத்தான் இதையெல்லாம் கேட்டாயா?”

வேலுச்சாமி சிரித்தபடியே கேட்டான்.

“இல்லை. கலியாணம் பேசிவந்த வேளையில் அப்பா அம்மாவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை நானும் கேட்டேன்”

கணவனின் சிறப்பைக் கேட்டறிந்து தானும் பெருமைப் படுவதுபோல அவளது பேச்சும் சிரிப்பும் இருந்தது.

“அதற்கு இப்போது என்ன? ”

“அந்தளவிற்குக்கிட்ட நான் எதுவும் படிக்கவில்லையே என்று கவலைப்படுகிறேன் ”

பார்வதியின் குரவில் ஒருவித சோர்வும் கவலையும் தொனித்தது.

“என் படிக்கவில்லை? ”

“கிராமத்திலை ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் மட்டுமே இருந்தது. ஐந்தாம் வகுப்பு மட்டுமே படிக்க முடிந்தது ”

“அதிலென்ன, விட்டு வேலையெல்லாம் செய்வதில் ரொம்பக் கெட்டிக்காரி என்றெல்லாம் சொன்னார்கள் ”

“யார் சொன்னார்கள்? ”

“ஹரிலே எல்லோரும் சொன்னார்கள் ”

“நீங்க பொய் சொல்லுறீங்க ”

குழந்தைத் தனமான உரிமைக்குரல்.

“இனிமேல் உங்க அப்பா, அம்மா எல்லாரும் கஷ்டப் படப் போகிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள் ”

“அது உண்மைதான். அதை நினைத்தால்தான் கவலை... ”

ஒருவருக்குப் பயன்படும் உழைப்பை மற்றொருவர் கூவியில்லாமல் அபகரித்துச் செல்வதற்கு உரிமை பெற்றிருக்கும் சமூக அமைப்பை ஒரு கணம் வேலுச்சாமி எண்ணிப் பார்த்தான். அந்த உரிமையை ஆண் மகன் ஏன் விட்டுவிட வேண்டும் என்பதே செந்துரனின் தர்க்க ரீதியான நிலைப் பாடாக இருந்ததையும் நினைத்துப் பார்த்தான்.

செந்தூரனின் வெற்றுப்பேச்சும் சித்தாந்தமும் முதல் தடவை கூறியபோது சரியாகவே தோன்றியது. திருமணமான பின்னர் பெற்றாரிடமிருந்து, வீட்டிலிருந்து அழைத்து வரும்போதே அன்றைய கருத்திலுள்ள தவறையும் வேலுச்சாமியால் என்னிப்பார்க்க முடிந்தது.

பார்வதிக்குத் திருமணத்தின் மூலம் எவ்வித நலனு மில்லை என்று கூறமுடியுமா என்ற வினா அடிக்கடி அவனது மனதில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. பிறந்து வளர்ந்த வீடு, பெற்றார், உறவினர், பழகிய தோழியர் அனைவரையும் கிராமவாழ்வுடன் விட்டுவிட்டு என்னோடு. நம்பிக்கையோடு புறப்பட்டு வருகிறாள். காலையில் விட்ட கண்ணீர் கரைந்து ஆவியாகிவிட்டது சோர்வு நீங்கி புதிய தெம்பு.

சிரித்துப் பேசி என்னுடன் எத்தனை உரிமையோடு பேசுகிறாள். பழகுகிறாள்.

‘‘எதற்காக அப்பா அம்மா எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு இப்போது என்னுடன் வரத் துணிவு ஏற்பட்டது...’’

பார்வதியை அவனது கேள்வி ஒரு கணம் தினை அடித்தது. பதில் கூறமுடியாமல் ‘இப்படியெல்லாம் ஏன் கேக்கணும்’ என்ற விதமாக அவனைப் பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்தாள்.

‘‘எதற்காக வருகிறாய்? சொல்லு...’’

வேலுச்சாமி அழுத்திக் கேட்கிறான்.

பார்வதி எதுவும் பேசாமல் தன் தாவியைத் தொட்டுக் காட்டிவிட்டு கால் விரலில் மாட்டியிருந்த மெட்டியையும் பார்த்தபடி வெற்றிச் சிரிப்பை உதிர்த்தாள்.

மனைவி என்ற சமூக அந்தஸ்தின் பெருமையைப் பறை சாற்றுவது போல அவளது செயல் இருந்தது.

‘‘இதற்கும் அப்பா, அம்மாவைப் பிரிவதற்கும் என்ன தொடர்பு...’’

“வயதான காலத்திலே எங்களுக்கு ஏதாவது நடந்தாலும் உனக்கு ஆதரவில்லாமல் போய்விடும். ஆருக்கென்றாலும் நாங்க சாகிறதுக்கு முன்னாலே கட்டிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று வீட்டிலே சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்கள். இனி நல்லாய் கஷ்டப்பட்டும்”

அவனுடன் தான் வந்ததற்குச் சமாதானம் கூறுவது போலவும் பார்வதியின் குரல் ஒலித்தது.

ஸஹிதம் தனக்குப் பாதுகாப்புக் கிடைத்துவிட்ட பெருமையும் முகத்தில் தெரிந்தது.

“இதற்கு மட்டும்தானா, வேறு ஒன்றும் இல்லையா?”

வேலுச்சாமி விஷமச்சிரிப்போடு கேட்டான். அவன் வினாவில் தொக்கியிருந்த பதிலை அறிந்தவளாக வெட்கத் துடன் தலையைக் குனிந்தபடி சிரித்தாள்.

“பரவாயில்லை. ராத்திரிக்கு குடிசைக்கு... வீட்டுக்கு வந்த பின்னர் பதில் சொன்னால் போதும்”

வேலுச்சாமி அவளது இடையில் படிந்திருந்த சதைப் பிடிப்பில் கிள்ளிவிட்டுச் சிரித்தபடி சொன்னான்.

மனைவியாக உரிமையுடன் புறப்பட்டுவந்த பார்வதியை, தனக்கும் அவன் வேலை செய்யும் கராஜ், லேத் மெஷின் உரிமையாளர் திருமலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

வேலுச்சாமி தானும் திருமலை முதலாளியுடன் விணைக்கப்பட்டிருக்கும் கூவியடிமைத் தொழிலோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

‘உன் திறமைக்கு நீ ஏன் இந்த இடத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்’ எனச் செந்தூரன் ஒரு தடவை கேட்டதும் அவன் நினைவில் வந்தது.

கூவி அடிமைச் சமூகத்தில் குறைந்த கூவியுடனாவது கூவி அடிமை வேலை உள்ளது என்ற சமூக அந்தஸ்தை

அவனால் விட்டுவிட முடியவில்லை. வேலையில்லாமல் அரைப்பட்டினியுடன் நன்பர்களின் தயவுடன் வாழ்ந்து அலைந்து திரிந்த காலம் அவன் நினைவில் வந்தது.

அந்தத் தொழில் தரும் கூவி, பாதுகாப்பை வைத்தே சமுகத்தில் அந்தஸ்துப் பெற்று கலியாணமும் செய்ய முடிந்தது. வேலையில்லாதவனுக்கு யார் பெண் தருவார்கள்? தங்கள் பெண்ணைக் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கை யுடனும் தான் தம் பெண்ணை அழைத்துச் செல்லவும் உரிமை யும் வழங்கினர்.

தனக்கும் முதலாளி திருமலைக்கும் ஏற்பட்ட ஒப்பந்த உறவு போலவே பார்வதிக்கும் தனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் உறவு என எண்ணிக் கொண்டான். இரண்டையுமே விட்டு விட முடியாத உறவுபோல் தோன்றியது. திருமணத்தின் முன்னர் வேலையை விட்டிருந்தால், தான் மட்டுமே பட்டினி. இப்போதுவிட நேரிட்டால் இருவரின் உணவு, பாதுகாப்பு, சமுக அந்தஸ்து எல்லாமுமே போய்விடும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். புதிய வேலைதேட வேண்டும். வேலையற்ற பட்டாளத்திடையே சேர்ந்து கூலிச் சந்தையில் உழைப்பை விலை பேசி அலைய வேண்டும். அந்த முன்னுபவும் எத்தனை பயங்கரமானது. வேலுச்சாமி பின்னோக்கி எண்ணிப் பார்த்தான்.

வண்டி தாமதித்து சென்று கொண்டிருப்பதாக எதிரே இருந்த இருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அச்செய்தியைச் செனியில் வாங்கிய பார்வதி வேலுச்சாமியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“எத்தனை மணிக்கு மட்ராஸ் போய் சேருவோம்?”

தன் பலத்த சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட வேலுச்சாமி சொன்னான் :

“இப்போது என்ன அவசரம்?”

“வண்டி லெட்டாகப் போகுதாம். பேசிக்கொள்ளு கிறார்கள்.”

“அதுக்கென்ன, எப்படியும் ராத்திரிக்கு போய் சேர்ந்து விடுவோம். இனி எப்போது இப்படி சேர்ந்து பிரயாணம் செய்யப் போகிறோம். ஏன் உனக்கு அலுப்புத் தட்டுகிறதா?”

“இல்லையே. நீங்கதான் பக்கத்தில் இருக்கிறீங்களே”

“நாளைக் காலையில் நான் வேலைக்குப் போய் விடுவேன். பகல் வேளை தனித்திருக்க வேண்டும். சில நாட்களுக்கு இடம், அக்கம் பக்கம் கஷ்டமாயிருக்கும். பிறகு பழகிவிடும்”

“எல்லாமே பழகிவிடும், பழகி விடும் என்று அடிக்கடி சொல்லுறீங்களே” அவன் அடிக்கடி கூறிவந்த வார்த்தை பார்வதியின் மனதைக் குடைந்து வந்தது. கேட்டு விட்டாள்.

“அதோ வரம்பு வழியே தலையில் தண்ணீர் குடத் துடன் போகும் பெண்ணைப் பார். மற்றொரு பெண் விறகு கட்டை சுமந்து போகிறாள். இதெல்லாம் உன்னால் செய்ய முடியுமா? கஷ்டமில்லையா. அதே தொழில் பழக்கமாகி வாழ்க்கையாகி விடுகிறது. பிறகு கஷ்டத்தை மறந்து விடுகிறார்கள்”

பார்வதி எதிர்நோக்கப்போகும் கஷ்டங்களை முன் கூட்டியே நினைவுட்டி வைக்கும் அடியன எண்ணத்தில் வேலுச்சாமி அத்திவாரமிட்டு வருவதை அவளால் முற்றாக உணர, ஊகிக்கவில்லை.

“நான்கூட தண்ணீர் குடத்தை இடையில் வைத்து எடுத்துச் செல்வேன். அந்தப் பெண் தலையில் சுமக்கிறாளே”

“ரொம்பத் தூரத்திலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து வருவது தெரிகிறது. அப்போது இடையில் சுமக்க முடியாது”

“மட்ராஸிலேயும் தண்ணீர் கஷ்டமா? ”

“இப்படியெல்லாம் சுமக்கவேண்டிய கஷ்டமில்லை. பின் புறம் ஆறு. ஆனால் தண்ணீர் அசுத்தமானது. வீட்டுக்கு எதிரே குழாய் இருக்கிறது. அடித்து எடுக்கணும். கஷ்டமானால் காசு கொடுத்து குடமாக வாங்கி விடலாம். அது உன் விருப்பம். அங்கே தண்ணீரில் கொஞ்சம் சிக்கனமாக இருக்கணும். அவ்வளவே. அல்லது வேலை, செலவு அதிகமாகும்”

“தண்ணீர் அடிப்பது, எடுப்பது கஷ்டமா? ”

“ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் கஷ்டமாயிருக்கும். பிறகு பழகிவிடும். நம்ம பக்கத்து எல்லாப் பெண்களுமே தண்ணீரை அடித்தே எடுக்கிறார்கள்”

“அப்போது நானும் அடித்தே எடுப்பேனே. எல்லா வேளையும் குழாயில் தண்ணீர் வருந்தானே”

“சில வேளைகளில் குறிப்பிட்ட நேரம் மட்டுமே வரும். அவ்வேளை பிடித்து வைக்கவேண்டும்”

“எந்த நேரம் வரும் என்று எப்படித் தெரியும்”

“அதெல்லாம் பக்கத்திலே இருப்பவர்கள் சொல்லுவார்கள். இதையெல்லாம் கேட்டுப் பயப்படுகிறாயா? ”

“இல்லையே. பட்டணத்திலை ரொம்ப சினிமாதியேட்டரெல்லாம் இருக்காமே...”

“ஆமாம். வீட்டுக்கு இந்தப் பக்கமாகவும் ஆத்துக்கு அந்தப் பக்கமாகவும் ரொம்ப இருக்கே. நீ விரும்பியபடி பார்க்கலாம். பணம் வேண்டும். நேரம் கிடைக்கணும்”

வேலுச்சாமி அவளைத் திருப்திப் படுத்தக் கூறினான். பணச் சிக்கனம் பற்றி அவளே பின்னர் சிந்தித்து கற்பனைக்கனவுகளிலிருந்து விடுபடுவாள் என எண்ணிக் கொண்டான்.

வேலுச்சாமி எழுந்து கழிவறை நோக்கிச் சென்றான். பழக்கமில்லாத பயணத்தில் ஏற்பட்ட உடற்சோர்வில் மாலைக்காற்று தாலாட்ட பார்வதியின் கண்கள் சோர் வடைந்தன.

வேலுச்சாமி திரும்பி சீட்டுக்கு வந்தபோது அவளது தலை ரெயில் வண்டியின் ஓட்டத்தோடு அசைந்து கொண்டிருந்தது. நெற்றியில் குங்குமம் விரல்பட்டு சிறிது கோண லாகப் பரவியிருந்தது. மைழுசிய இமைகள் காய்ந்து தடிப் பாகக் தெரிந்தன.

பார்வதியை முதன் முதல் பெண் பார்க்கச் சென்றபோது சினிமா நட்சத்திரங்களுடன் அவளை ஒப்பிட்டு வேலுச்சாமி பார்க்கவில்லை. செல்லம்மாவின் உடற்கட்டு, முகவெட்டு, நிறம் உட்பட முழுத்தோற்றத்துடனேயே பார்க்க முடிந்தது. மீண்டும் அப்பாவியாக அசைந்து கொண்டிருந்த பார்வதி யைச் செல்லம்மாவுடனேயே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். அவளாருகே உட்கார்ந்தபோதும் பார்வதி விழிக்கவில்லை. அவனது நினைவில் செல்லம்மாவும் செந்தூரனுமே நிழல் படமாகத் தோன்றினர்.

4

முதற்தடவை செந்தூரனைக் கண்டு பழகி இரண்டு மாதம் கழிந்திருக்கும். அன்று காலையில் செந்தூரன் வேலுச்சாமியின் குடிசைக்கு வந்திருந்தான். முன்னர் பிரிந்து சென்றபோது வேலுச்சாமி இடத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டிய போதும் செந்தூரனால் உடனே அக்குடிசையைப் பிடித்து,

விட முடியவில்லை. வண்டியை எதிர்புற நடைபாதையில் பூட்டி விட்டுவிட்டு குடிசைப் பகுதியாக வந்து பார்த்தபோது சிறு சந்துகளாக அடுத்தடுத்து கூவத்தை நோக்கிப் பல இருந்தன. குடிசைகளின் முன்பாக உள்ள நடைபாதையில் பாய், துணி விரித்து ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகளாக எட்டு மணி வரையிலுமே படுத்திருந்தனர். பலர் எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தனர்; பின்னொகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். சில குழந்தைகள் நடைபாதையிலேயே குந்திக் கொண்டு ஒருவரோடு ஒருவர் பேசியபடி மலங்கழித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவற்றைக் கடந்து சென்று ஆட்டோ ஒன்றில் படுத்திருத்த வரை விசாரித்தே வேலுச்சாமியின் குடிசையை இனங்கண்டு கொண்டான். மதிலைக் கடந்து சிறிய சந்தில் இறங்கியபோது கூவம் ஆற்றங்கரையருகே ஆங்காங்கே மலங்கழித்துக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்க்க முடிந்தது.

செந்தூரனைக் கண்டதும் அரைச்சுவரில் சாய்ந்தபடி புத்தகமொன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்த வேலுச்சாமியியப்போடு எழுந்து வரவேற்றான். பாய் ஒன்றை விரித்து தன் அருகே உட்காரச் செய்தான்.

சிமிண்ட் பூசிய நிலத்தின் ஒரு புறத்தில் சில பாத்திரங்கள், தண்ணீர் குடங்கள், அடுப்பு எல்லாம் இருந்தன. மண்ணாலான அரைச்சுவர். தென்னங்கீற்றால் வேய்ந்த கூரை. அரைச்சுவரின் மேல் கிடுகால் தட்டிபோலக் கட்டி சுற்றிவர மறைக்கப்பட்டிருந்தது. கிழக்குப்புறமாக கூவம் ஆறு. அதன் எதிரே குடிசைகளும் கட்டிடங்களும் தெரிந்தன. உள்ளே போதிய வெளிச்சம் இருந்தது. தனி அறையாக எதுவுமில்லை. பின்புறத்தில் தென்னோலை மறைவு ஒன்று. ஒரு குடமும் இருந்தது.

‘‘வண்டியில் ஏதாவது பிரச்சனையா?’’

“இல்லைபே இந்தப் பக்கமாக காலையில் வந்தேன். நேரமிருந்தது. உங்களையும் பார்த்துட்டுப் போகலாம் என்று நினைத்தேன்...”

“நீங்கள் சொல்லி அனுப்பியதாக வேறும் இரண்டுபேர் வந்திருந்தனர். அவர்கள் கேட்டபடி நான் வேலை செய்து கொடுத்தேன்...”

“ஆமாம் அவர்களும் உங்கள் திறமையைப் பாராட்டி நார்கள்...”

அவ்வேளை தண்ணீர் குடத்தோடு ஒரு பெண் குடிசையுள் வந்தாள். மூலையில் குடத்தை வைத்துவிட்டு வாசலைப் பெருக்கத் தொடங்கினாள்.

“சார் காப்பியா, மொ என்ன சர்ப்பிடுவீங்க. முதல் தடவை இங்கே வந்திருக்கிறீங்க”

“அதெல்லாம் வேணாங்க. விண் சிரமம்”

“இல்லை சாப்பிடுங்க”

“இங்கேயே ஒ, காப்பி போடுவீங்களா?”

செந்தூரனின் முடிவை எதிர் பார்க்காமல் வேலுச்சாமி ‘செல்லம்மா’ என்று குரல் கொடுத்தான்.

வாசல் பெருக்குவதை விட்டுவிட்டு வந்த பெண்ணிடம் ஐந்து ரூபா நோட்டைக் கொடுத்து வேலுச்சாமி சொன்னான்:

“இந்தா செல்லம்மா. நாயர் உக்கடையில் எனக்கும் சாருக்குமாக இரண்டு ஸ்பெஷல் ஒ வாங்கிவா”

மூலையில் இருந்த கூஜாவை எடுத்துக்கொண்டு செல்லம்மா வெளியே புறப்பட்டாள்.

கட்டுமட்டான உடற்கட்டு. அழுக்கான புடவை. அன்னிச் செருகிய முடி. நெற்றியில் வீழுதி. முப்பது, முப்பத் தைந்து வயதுக்கு மேற்படாத தோற்றம்.

“வீட்டில் வேலை செய்யும் பெண்ணா, உறவுப் பெண்ணா? ”

தயக்கத்துடனேயே செந்தூரன் கேட்டான்.

“இல்லை சார். நாலு குடிசை தள்ளி வாழும் பெண். கலியாணமாகி ஒரு குழந்தையோடு கிராமத்திலிருந்து வந்தாள். அவன் இந்தப் பெண்ணை விட்டுவிட்டு வேறொரு குட்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு மாதவரம் பக்கம் போய் விட்டான். கிராமத்திலிருந்து வந்து ஆட்டோ ஓட்டிய பையன் அவளோடு சில காலம் வாழ்ந்தான். அவன் மற்றொரு குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு கிராமத்துக்கு ஓடிவிட்டான்”

“பெண்களின் நிலை பரிதாபந்தான். எப்படிச் சீவிக் கிறானோ குழந்தைகளோடு...”

“நாலிடத்தில் வீட்டு வேலை செய்கிறாள். இங்கே யுந்தான். வாடிக்கையாக ராத்திரியில் வீட்டில் சமைத்துச் சாப்பாடு போடுகிறாள். எனக்குக்கூட ராத்திரிச் சாப்பாடு இங்கே எடுத்து வருவாள்”

செல்லம் மாவின் வாழ்க்கையைச் சுருக்கமாகக் கூறி னான் வேலுச்சாமி.

“குழந்தைகள் வேறு...”

“இந்த உலகமே வேறு சார். இப்படி எத்தனையோ பெண்களைப் பார்க்கலாம். பின்னை பெத்து வளர்க்கிற தெல்லாம்இங்கேகெஷ்டமேயில்லை சார். வயிற்றுச் சுமையோடு வழக்கமான வேலைகளைச் செய்து கொண்டே இருப்பார்கள். வயிற்று நோ ஏற்பட்டதும் எதிரே நிற்கும் ஆட்டோ விலோ சமிக்கினிலோ ஏற்றிக் கொண்டே அடுத்து யாந்தியன் தெருவிலுள்ள மகப்பேறு மருத்துவமனையில் சேர்த்து விடுவார்கள். மூன்றாவது நாள் குழந்தையோடு வந்து விடுவாள்... வழக்கமாகதன் வேலைகளைச் செய்வாள்”

‘‘நல்ல வேடிக்கையாக இந்த வாழ்க்கையைச் சொல்லு றீங்க’’

செந்தூரன் ஆர்வத்தோடு கேட்டுக்கொண்டே இடை மறித்துச் சொன்னான்.

‘‘இது கதையில்லை சார். நிஜமான வாழ்க்கை.’’

‘‘வேடிக்கை என்ன, வேதனையான கதையும் சார்?’’

‘‘குழந்தைகளை வளர்த்தெடுப்பது...’’

‘‘வளர்த்தெடுப்பதென்ன. அதுதானே வளர்ந்து விடும். தாய்ப்பால் இருக்கும்வரை தாய் கொடுப்பாள். பிறகு விட்டிலே கிடைப்பதைச் சாப்பிட்டு பிள்ளைகள் வளரும். உடையே வேண்டியதில்லை. பெண் குழந்தை என்றால் நடைபாதையில் பழைய துணிவிற்பவனிடம் நிக்கர், சட்டை ஏதாவது ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்தால் போதும் சார். கிழிந்து விசும் வரை மாற்றவேண்டியதில்லை. பிக்பாக்கெட் திருட்டுப் பணம், நல்ல சவாரி, பெருநாள் ஏதாவது வந்தால் உடை வாங்குவார்கள். வேலை செய்யும் விடுகளில் பரிசு கொடுப்பார்கள். இப்படியே வாழ்க்கை நகரும்’’

செல்லம்மா ட வாங்கி வந்து விட்டாள். இரண்டு ‘கப்’ பைக் கழுவி டைய ஊற்றிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

‘‘இத்தனை விபரமாக நான் விஷயங்களை தெரிந்திருக்கவில்லை. சென்னையில் இதுபோன்று ஆயிரத்து எண்பது ‘சிலம்ஸ்’, சேரிப் பகுதிகள் இருப்பதாகப் புள்ளி விபரங்கள் வைத்திருக்கிறேன். மூன்றில் ஒரு பங்கினரான சேரி மக்கள் ஐந்து சதவீத நிலத்தில் வாழ்கின்றனர்’’

‘‘அந்தப் பக்கமாக போலீஸ் கமிஷனர் ஆபீஸ், அதற்கு அடுத்ததாக எதிர்புறமாக நீதிமன்றம், நம்ம பண்டைய நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றும் மியூசியம்கூட அவற்றுக்கு அண்மையிலேயே உள்ளது. ஆற்றங்கரைகளில் தான்

நாகரிகம் வளர்ந்து, நகரங்கள் தோன்றியதாம். இங்கே கூவம் ஆற்றங்கரையில் சேரி. முக்கைப் பிடித்து கொண்டு வாழப் பழகி விட்டோம்’’ சிரித்தபடி மேலும் தொடர்ந்தான்.

‘‘அங்கே பாருங்கள் கிழக்குப்புறமாக மவுன்ட்ரோடு. நாட்டின் செல்வத்தையும் சிறப்பையும் கூறும் வணிக மாடிக் கட்டிடங்கள்...’’ வேலுச்சாமி விரல்களால் சுட்டிக்காட்டியபடி நளினச்சிரிப்போடு கூறியதை இடைமறித்துச் செந்துரான் சொன்னான்:

‘‘பெரிய முரண்பாடுதான். நகரத்தின் நாகரிகத்தை இழிவு படுத்துவதாக இந்தச் சேரி இருப்பதாகக் கவலைப் படுவார்கள்’’

‘‘கவலைப்படுவதென்ன வெட்கப்பட வேண்டியவர்கள் அரசியல் வாதிகளும் சமூகமுமே. வாய்ப்பாக வாழுபவர்களே இப்படி ஒரு சமூகத்தையும் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இங்கே உதிரியாக எல்லாவித உழைப்பாளரும் இருக்கிறார்கள். என்னை மட்டும் திறமைசாலி என நீங்கள் அன்றும் கூறினீர்கள். உழைப்பதில் திறமை மட்டுமல்ல இங்கே இந்தச் சூழலில் குடிசைகளில் வாழுவதற்கும் தனித்திறமை வேண்டும்’’ வேதனைச் சிரிப்புடன் வேலுச்சாமி சொன்னான்.

‘‘ஆமாம். நீங்க சொல்வது சரியான கணிப்பீடு’’

‘‘இங்கென்ன சார். இந்திய நகரங்களில் எல்லாம் இதே போன்ற சேரிகளைக் காணலாம் பம்பாயில் பாதி மக்கள் சேரியில். உலகத்து நகரங்களிலெல்லாம் சேரிகளை ஒழிக்க ஆய்வு நடத்துகிறார்கள். சேரிகள் ஒழிந்ததாயில்லை. ஏனெனில் அது முதலாளித்துவ நாகரிகத்தின் ஈச்சங்கள்’’

‘‘உங்கள் ஆராய்ச்சியே புதுமையானது’’

‘‘சார் எங்கே வேலை செய்வது என்பது பற்றியே நான் கேட்கவேயில்லையே...’’

திடீரென புதிய நண்பருக்குப் புரியாத மொழியில் போரடிக்கப் பேசுகிறேனோ என்ற நினைவுடன் வேலுச்சாமி கேட்டான்.

“அரசாங்கத்தில்தான். சுற்றுப்புறச் சூழல் பற்றி ஒரு பகுதி இருக்கிறது. அங்குதான் வேலை. பெரும்பாலும் வெளியூர், மற்ற நகரங்கள், தொழிற்சாலைகளைப் பார்க்க அடிக்கடி போக வேண்டும். அதனால் தான் இந்த யமாகா மோட்டார் பைக்கைப் பேணவேண்டியிருக்கிறது”

“நல்ல வேலைதான். அதனால்தான் இந்த புள்ளி விபரமெல்லாம் சாருக்குத் தெரிகிறது”

“ஆமாம் சென்னையிலேயே மூன்றில் ஒரு பங்கு குடிசைவாசிகள் இப்படிப்பட்ட சேரிகளில்தான் வாழ்கின்றனர்; போதிய இருப்பிட வசதிகள், தண்ணீர், சுகாதார வசதிகள், காற்றோட்ட வாய்ப்புகள் அங்கெல்லாம் கிடையாது என்று அறிக்கைகள் மட்டும் எழுதிக் கொண்டிருப்போம்...”

“கொசுக்கடி. ஈக்கள் தொல்லைகள் பற்றியெல்லாம் அனுபவப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள். மலேரியா, டைபாயிட்டு, வயிற்றுப்போக்கு, இரத்த சோகை, காலரா எல்லாம் இங்கு சாதாரணம்”

வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“டிடிரிகூட் பயன்படுவதில்லை. மலேரியா, காலரா பரவலாக பரவினால்தான் கொசு, சுத்தம் பற்றி பத்திரிகைச் செய்திகள், நம்ம அறிக்கைகள் எல்லாம் வரும்...”

“நகரங்களில் மக்கள் தொகை பெருகுவது...”— வேலுச்சாமி இழுத்தான்.

“ஆமாம் அதுதானே முதற் காரணம். மகாத்மாகாந்தி கிராமராச்சியம் என்று கனவு கண்டு மக்களைக் கிராமத்திலேயே வாழ வைப்பது நகர நெருக்கடியைக் குறைக்க

வேண்டும் எனப் பிரசாரம் செய்தார். எதுவும் நடக்க வில்லை’ ’

‘‘நகரங்களிலேயே குடிசனம் பெருகி வருகின்றது. இங்கு மட்டுமல்ல. உலகெங்கும். அதனால் ஐக்கிய நாடுகள் சபையே கிராமத்துக்குப் போன்ற பிரச்சாரத்தை விட்டு நகரங்களில் எப்படி இருப்பிட, சுகாதார, தண்ணீர் வசதி களை ஏற்படுத்தலாம் என ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள், அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கிறார்கள்’ ’

‘‘பரவாயில்லையே. நடைமுறையை ஒட்டிய கணிப்பு. என் மக்கள் நகரங்களை நோக்கி இங்கேயும் வருகிறார்கள் என நீங்க நினைக்கிறீங்கள்’ ’

‘‘இங்கேயும் நகரங்களை நோக்கி வருவதல்ல, வந்து சேரிகளில் வாழும் நிலையும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. வெள்ளம். வரட்சி, டிராக்டர் போன்ற நவீன கருவிகளும் களை புடுங்கும் உழைப்பைக் குறைக்கும் ரசாயனங்களின் பயனும் கிராமங்களில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஏற்படுத்தி யதும் நகரத்தை நோக்கிப் படையெடுக்கின்றனர். இங்கே முதலாளித்துவத்தால் தக்க வேலையோ, தங்க வசதியோ ஏற்படுத்த முடியாத நிலையில் அவர்கள் லும்பனும், உதிரிப் பாட்டாளிகளாக இத்தகைய சேரிகளில் வாழ நேரிடுகிறது. சேரிகள் பெருகுகின்றனவே தவிர்குறைந்தபாடாக இல்லை. இந்த உண்மைகளை ஐக்கிய நாடுகள் சபை தொடக்கம் நமது அரசுவரை அறியாமலில்லை. ஆனால் எவராலும் நிவாரணம் தேட முடியவில்லை.’ ’

வேலுச்சாமி விளக்கம் கூறினான்.

‘‘என் அரசினால் எதுவும் செயலாற்ற முடியாது என்று கூறுகிறீர்கள்?’ ’

‘‘நல்ல கேள்வியே. என் அரசியல் நண்பர் ஒருவர் அடிக்கடி கூறுவதையே உங்களுக்கும் கூறுகிறேன்.’ ’

‘‘சரி பேசிக்கொண்டே போகலாம். உங்க நண்பரது கருத்தைக் கூறுவங்கள்.’’

வேலுச்சாமி எழுந்து புறப்பட்டான்.

‘‘முதலாளித்துவமே நகரங்களை உருவாக்கி அதிகாரத்தை நகரங்களை ஒட்டி மத்தியஸ்துவப்படுத்தி வருகிறது. முதலாளித்துவ ஆதிக்கம் வளர, வளர நகரங்கள் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடையுமே தவிர வீழ்ச்சியடையப் போவதில்லை’’

‘‘அது சரியான விளக்கமே. முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை எளிதில் தடுத்துவிட முடியாது.’’

இருவரும் வெளியே புறப்பட்டனர்.

‘‘செல்லம்மா, நான் வேலைக்குப் போகிறேன். பெருக்கிய பிறகு பாத்திரங்களைக் கழுவினிட்டு நீ போகலாம்’’

‘‘சரி சார்...’’ செல்லம்மாவின் பதில்.

‘‘இங்கே எதுவும் பூட்டிக்கீட்டி வைப்பதில்லையா?’’— செந்துரன் கேட்டான்.

‘‘இந்தப் பக்கமே திருடர்கள் இருந்தாலும் எதுவுமே திருட்டுப் போகாது. மேலும் திருடத்தான் என்ன இருக்கிறது. பாத்திரங்கள் சில பழைய உடுப்புகள், பிச்சைக்காரர் வாந்தி எடுத்ததுபோல்.’’

நடைபாதையில் இறங்கியபோது பெண்களும் குழந்தைகளுமாக ஆங்காங்கே உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களை இருப்புமுமாகப் பார்த்தபடி நடந்தபோது செந்துரன் செருப்புநடைபாதையிலிருந்த மலத்தின்மேல் விதித்துவிட்டது.

‘‘ஓ! என்ற அருவருப்புக் குரலோடு கீழே பார்த்து முகத்தைச் சுழித்தான்.

‘‘பரவாயில்லை சார் பக்கத்து மணலில் தேய்த்துவிட்டு வாருங்க. இதெல்லாம் எங்களுக்குப் பழக்கமானவை.

மாட்டுச் சாணத்தின்மேல் மிதித்தால் இத்தனை அசிங்கப்பட மாட்டார்கள்’’

‘‘ஆமாம் அதுவும் உண்மைதான்’’

‘‘மனிதரின் மலத்திலிருந்துதான் நோய்கள் பரவுகின்றன என்று பிரச்சாரம் செய்வீர்கள். இங்கேயுள்ள சுகாதார வசதி இதுதான் சார். மாட்டுச் சாணம் பரிசுத்தமானது என்றும் பிரச்சாரம் செய்வீர்களோ’’ வேலுச்சாமி சிறிது நளினமாகவே சொன்னான்.

‘‘அப்படியில்லை. கலா-அசர் என்ற கொள்ளள நோய் சாணத்திலிருந்து பரவுகிறது; வராட்டியிலிருந்து வரும் காற்று சுற்றாடலை மாசுபடுத்துகிறது என்றெல்லால் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அது நம்ம கலாச்சாரத்துடன், இரத்தத்தில் ஊறிய விஷயம். நாம் பிரச்சாரம் செய்ய முடியாது’’ கரையிலிருந்த மண்ணில் செருப்பைத் தேய்த்த படியே செந்துரன் சொன்னான்.

வேலுச்சாமியும் அவனது பேச்சின் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டான்.

‘‘இங்கே குடிசைப் பகுதியிலும் ஒரு வித சமத்துவம் நிலவுகிறது’’ வேலுச்சாமி சொன்னான்.

‘‘இதுவும் ஒருவித சோஷலிசம்தான்’’

‘‘எழைகளின் சோஷலிசம். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் உழைப்பவர்களே. உற்பத்தியைப் பெருக்குபவர்களே’’

‘‘குடிசைப் பெருக்க உற்பத்தியோடு...’’

‘‘ஆமாம். உங்க அரசின் குடும்பத்திட்ட பிரச்சாரம் எல்லாம் இங்கே செல்லாது. அதெல்லாம் நடுத்தர, உயர்தர வர்க்கத்தவரோடு சரி’’

வேலுச்சாமி நளினமாகவே சொன்னான்.

‘‘அந்தப் பெண் செல்லம்மாவா? இரண்டு புருஷங்களைக் கண்டு இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்று வளர்க்கிறானே. அதோடு உங்க விட்டு வேலைகளையும் செய்கிறானே...’’

‘‘அதற்கெல்லாம் கூலி கொடுக்கிறேன் சார்’’

‘‘இதற்கெல்லாம் கூலியில்லாமலே ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கலாமே சார்’’

5

செயில் வண்டி குலுக்கி நின்றதோடு பார்வதியும் அவனது தோளில் சாய்ந்து விட்டாள். அவனது நினைவுகள் ஓடிக்கொண்டிருந்த திரைப்படம் அறுந்தது போலத் தடைப் பட்டது.

‘‘விருத்தாசலம்... விருத்தாசலம்’’ என்ற குரல் வேறு கேட்டது.

‘‘ஒ, காப்பி ஏதாவது சாப்பிடுவாயா?’’ பார்வதியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

‘‘வேணாம் நீங்கள் வாங்கிக் குடிக்கலாமே?’’

‘‘ஒ ஒ’ எனச் சத்தமிட்டுக்கொண்டு சென்ற பையனை அழைத்தான். இரண்டு மைய ‘கப்’பில் வாங்கி ஒன்றைப் பார்வதியிடம் கொடுத்தான். சில்லரைப் பணமும் கொடுத்தான்.

‘‘சேலையில் கொட்டிவிடாதே’’

‘‘ஒ இங்கே என்ன விலையுங்க?’’

‘‘கப்போடு ஒண்ணரை ஞபா. கப்பை திருப்பிக் கொடுக்கக்கூடாது’’

‘‘இது என்ன கப். விட்டுக்குக் கொண்டுபோகலாமா?’’

“பேப்பர் கப். உடைத்து வீசிவிட வேண்டும்”

“எனப்படி?”

“இருதடவைக்கு மேலாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது”

“என்?”

“நீ வாய் வைத்து குடித்துவிட்டாய். அந்த எச்சில் கப்பை மற்றவருக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. நீ உடைக்கா மல் வீசிவிட்டால் அந்தப் பையன் ஏடுத்து மற்றொருவருக்கு ஒ கொடுக்கலாம்.”

“இது வீண் செலவில்லையா?”

“ஆமாம் இது வேஸ்ட்தான். கிளாஸ், அலுமினியம் என்றால் மீண்டும் கழுவவேண்டும். வீசம் இந்தக் ‘கப்’ புக்கும் நம்மிடமே பணம் வாங்குகிறார்கள். பின்னர் விவற்றையும் குப்பையாகக் கூட்டி வீசவேண்டும். பொலிதீன், பிளாஸ்டிக் பைகளே இப்போது உலகத்திலே பெரிய பிரச்சனையாகி விட்டது. அவற்றை சேர்ப்பது, அழிப்பது என்பதே இயலாத காரியமாகி மீண்டும் பேப்பரிலே பைகள் செய்யும்படி பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள்”

பார்வதியால் அவனது வார்த்தைகளை முற்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“கிராமத்திலேயே உடைந்த அலுமினியப் பாத்திரங்கள், பிளாஸ்டிக்குகளை வீட்டுக்கு வந்து கேட்டுவாங்குகிறார்களே”

“ஆமாம். அது நல்ல முறையே. மீண்டும் அவற்றை புதிதாக்கிப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் கொட்டி எரிக்க வேண்டியதுதான். அதுவும் புதை தள்ளுமே. அல்லது குப்பையாகச் சேர்த்து தள்ளவும் உலகத்தில் இட மில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள்”

“நாலில் முனுபங்கு கடல் என்று படித்தேனே. அங்கே கொட்டிவிட முடியாதா? ”

தயக்கத்தோடேயே பார்வதி சொன்னாள். வேலுச்சாமி கேவியாகச் சிரிப்பானோ என்ற அச்சமும் இருந்தது. அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“அது நல்ல பதில்தான்.”

பார்வதியின் விவேகமான பொது அறிவுப் பதிலைப் பாராட்டுவதாகக் கூறியபடி மேலும் தொடர்ந்தான்:

“ஆனால் யாருடைய கடலில் கொட்டுவது. ஒவ்வொரு நாடும் தமது கடலை அசுத்தப்படுத்தி மீனினத்தைக் கொல்ல வேண்டாம் எனக் குரல் எழுப்புகிறார்கள்,”

“ஓ, அதுவும் அப்படியா?”

பொழுது கருகி இருள் படர்ந்துவிட்டது. பிறைச் சந்திரன் சன்னலூடாகத் தோற்றமளித்தான்.

கழிவறைக்குப் போகவேண்டும் எனப் பார்வதி எழுந்தாள். எல்லாம் பழகிவிட வேண்டியதுதான் என வேலுச்சாமி கூறிவிட்டான். சிறிது தயக்கத்தோடு அவள் புறப்பட்டாள். தயக்கம் காட்டிய வேலுச்சாமி அவளைத் தொடர்ந்து சென்றான்.

“ஏன் வந்தீங்க. இனிமேல் எனக்குப் “பயமெதுவு மில்லை”

சிரித்தபடியே பார்வதி வந்தாள்.

“நானே சொன்னேனே, எல்லாமே முதல் தடவையே பயமாயிருக்கும். பிறகு எல்லாம் பழக்கமாகிவிடும்.”

“அதுவும் உண்மைதான், நீங்க தூங்கியிருந்தீங்க. மற்றொரு கரும்பாலையையும் கடந்து வந்தோமே. நான் சமாளித்து விட்டேன்.”

“நான் அப்போதும் தூங்கவில்லை. கண்ணே மூடிக் கொண்டு சிந்தனையில் பறந்து கொண்டிருந்தேன்.”

“என்ன சிந்தனையோ? ”

“அடுத்துவரும் விழுப்புரம் ஸ்டேஷனில் டிபன் வாங்கி சாப்பிட்டுவிடவேண்டும். எப்படியும் வண்டி பத்து மணிக்கு மேல்தான் மற்றாஸ் போய் சேரும். பின்னர் சாப்பிட வசதி யான இடம், நேரம் கிடையாது”

“அதைப் பற்றியே யோசித்தீங்களா. அது சரி, முனு வேளையும் ஓட்டலில் தான் சாப்பிடுவீங்களா? ”

“இராத்திரியில் மட்டுமே சாதம் சாப்பிடுவேன். செல்லம்மா என்றொரு பெண்ணு. இரண்டு குழந்தைகளோடு கிட்டவே இருக்கிறாள். தன் வீட்டில் சமைத்து சில பேருக்கு இரவில் மட்டும் சாப்பாடு போடுவாள். எனக்கும் போடுவாள்”

“நல்ல சமையலா? ”

“அதை நீ சாப்பிட்டுத்தான் சொல்ல வேணும். எங்க பக்கத்தில் அதுவே மலிவான சாப்பாடு. நீ நாளையிலிருந்து பழகப் போகும் முதல் பெண்ணும் செல்லம்மா தான். நிலத்தைப் பெருக்கி ரூட்டத்தில் தண்ணீர் பிடித்து வைப்பதும் அவளேதான்”

“நான் வந்து தன் பிழைப்பைக் கெடுக்கப் போகிறேன் என்று நினைப்பாளா? ”

“அப்படி நினைத்தாலும் வெளியே காட்டமாட்டாள். ஒருவர் போக மற்றொரு வாடிக்கையாளர் கிடைக்கலாம் தானே”. வெலுச்சாமி உள்ளுறச்சிரித்தபடியே சொன்னான்:

“ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் உங்களுக்கு வீவுதானே”

“அவசர வேலை ஏதாவது இருந்தால் போவேன். அல்லது வீவே. நானும் இரவில் ஆட்டோ ஓட்டும் அம்பலமும் சிலவேளை ஞாயிற்றுக் கிழமை பகலில் சமைத்துப் பழகுவ

துண்டு. என் அம்மா, என் தங்கைக்குச் சமையல் கற்பித்தது போல ஆண்பினெப் பிள்ளை என்று எனக்குச் சொல்லித்தராத தவறை பிறகு தனிய வாழத் தொடங்கிய போதுதான் உணர்ந்தேன்”

கேவியாக இல்லாமல் சீரியஸாகவே வேலுச்சாமியின் குரல் ஒலித்தது.

‘‘எனக்கே உங்க அம்மாவை, மாமியைப் பார்க்க வேணுமென்று ஆசைதான். அதே வேளை பயம்கூட...’’

‘‘மாமி கொடுமை செய்வாள் என்றா...’’

பார்வதி சிரித்தபடி தலையைக் குனிந்தாள். வேலுச்சாமி தொடர்ந்தான்:

‘‘எல்லா மாமியும் கொடுமை செய்பவர்களா. எங்கோடு ஒரு சிலரைப் பார்த்து சினிமாவிலும் நாடகத்திலும் கதை கட்டிவிட்டார்கள். அது பரவலாகப் பேசப்படுகிறது’’

‘‘அப்படியா சொல்லுறீங்க’’

‘‘ஆமாம். நரி, என்றால் குள்ள நரி சிங்கம் என்றால் காட்டு ராஜா என்றெல்லாம் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து நம்ப வைக்கிறோமல்லவா. அதேபோலத்தான் மாமியார் என்றால் கொடுமைக்காரி ஆகிறது. ஏதோ உனக்கு அந்தப் பிரச்சனையே இல்லையே’’

‘‘மாமியார் இல்லை. நீ அதனாலும் அதிர்ஷ்டக்காரி என்று அந்த ஈச்சரம்மா சொன்னா...’’

பார்வதி சிரித்தபடி பெருமையாகச் சொன்னாள். அவளது அப்பாவித்தனமான பேச்சைக் கேட்டு வேலுச்சாமி மனதுள் சிரித்துக் கொண்டான். கலியாணமே பெண்ணுக்கு இயல்பான சம்பவமாக இல்லாமல் அதிர்ஷ்டமான சம்பவமாகக் கருதப்படுவதை ஒருகணம் எண்ணிப் பார்த்தான். பார்வதியின் இருதங்கைமாரும் திருமணமாகிய பின்னரும் கலியாணத்திற்குக் காத்திருக்கவேண்டிய நிலையிலேயே

ஷச்சரம்மாவும் 'நீ அதிர்ஷ்டக்காரி' என்று கூறியிருப்பாவா எனவும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

இருவருமே வெவ்வேறு நோக்கங்களுடன் திருமணப் பினைப்பில் ஈடுபட்டிருப்பதை எண்ணிய போதும் இது ஒரு ஏமாற்று நாடகமா என வேலுச்சாமி எண்ணிப் பார்க்கவும் தோன்றியது.

''என்னைக் கலியாணம் கட்டினதால் அதிர்ஷ்டம் எனக்கா, உனக்கா?''

''எனக்குத்தான்''— பார்வதி உடனே பதிலளித்தாள்.

''ஏன், எனக்கென்று சொல்லக் கூடாது?''

''உங்க திறமைக்கும் பட்டணத்து வேலைக்கும் சீர், சீதனம் வேண்டாம் என்ற நல்ல குணத்திற்கும் என்னைவிட அழகான, இளமையான பெண்ணையே நீங்க கட்டியிருக்கலாம்''

''எனக்கு அம்மா, அப்பா, சொந்தக்காரர் எவரு மில்லை எனத் தெரிந்தும் உங்க அம்மாவும் நீயும் கலியாணத் திற்கு சம்மதித்தளவில் நான் அதிர்ஷ்டக்காரனில்லையா?''

கலியாணப் பேச்சு வேளையில், வேலுச்சாமி அப்பா வுடன் படிப்பு விடையத்தில் பினக்கு ஏற்பட்டு பட்டணத்திற்கு வந்து கம்பனி ஒன்றில் வேலை செய்கிறார் என்பது மட்டுமே பார்வதியின் செவியில் விழுந்தது. அவள் தமது தகுதியோடு ஒட்டி திருமணம் பேசுவரும் எவரையும் கட்டுவதற்கு அவ் வேளை தயாராயிருந்தாள். வீட்டின் நெருக்கடி அப்படி இருந்தது.

செந்தூரனை அப்பாவிற்கும் பழக்கமில்லாதபோதும் அவரது குடும்பத்தை நன்கு அறிவார். அடுத்தது ஆசிரியர் சண்முகம். இருவரது சிபார்சையும் அப்பா ஏற்றே பெண் பார்க்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

பார்வதி மாப்பிள்ளையைப்பற்றி அறிந்தளவில் உயர்ந்த மதிப்பு வைத்து அதுவும் முன்னர் போலப்

பெண்ணேப் பார்ப்பதோடு தட்டிக் கழிக்கப்பட்டு விடும் என்றே முதலில் பார்வதி எண்ணிக் கொண்டாள். சம்பிரதா யங்கள் நடந்ததோடு ஒருகணம் வேலுச்சாமியைப் படபடத்த நெஞ்சோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

மாப்பிளை சம்மதித்து விட்டார் எனக் கலங்கிய கண் கருடன் சந்தோசம் தாங்கமுடியாமல் தாயார் நாத்தழ தழக்கக் கூறியபோது அவளாலேயே நம்பமுடியவில்லை. எத்தனையோ வருட வெறுப்பு நீங்க தாயாரைக்கட்டி அணைத்து முத்தமிட்ட போது கண்ணீரே வந்துவிட்டது. பேச்சே எழவில்லை. ‘அம்மா அம்மா’ என வார்த்தைகள் நெஞ்சை அடைத்தன.

அதிர்ஷ்டம் எனக் குதூகவித்த அந்த நினைவுகள் இன்றும் அவளது நெஞ்சத்தைவிட்டு நீங்கவில்லை.

‘‘நானே அதிர்ஷ்டசாவி. உங்களையெல்லாம் அறிமுகப் படுத்திய ஆசிரியர் சண்முகத்தையும் நான் மறந்துவிட மாட்டேன்.’’

‘‘ஒருவர் மனசுத்தியோடு நன்மை செய்தபோதும் காலப் போக்கில் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் நடைபெற்றதும் தீமை செய்ததான், பாராட்டிய நபரையே திட்டுவதாகவும் சிலவேளை அமைந்து விடுகிறது...’’

‘‘என் விஷயத்தில் அப்படி எதுவும் நடைபெறாது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு’’

‘‘நல்லதே. அந்த நல்லெண்ணம் நிலைக்கட்டும். என்னை உங்க கிராமத்துக்கு அழைத்து வந்த செந்தூரனைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே’’

‘‘கலியாணத்தில் அன்று பார்த்தேனே, பின்னர் அவரைக் கண்டு பேசவே முடியவில்லை. அவரே உங்க நண்பன். எல்லாவற்றிற்கும் சூத்திரதாரி என்று தெரியும், நேரில் காணும் போது அவருக்கு நன்றி கூறவே காத்திருக்கிறேன்’’

“உங்கப்பா உடனே கலியாணம் நடத்தவேண்டும் என்றபோது எனக்கே அதிர்ச்சியாயிருந்தது. உங்க விருப்பத்தையெல்லாம் நேரில் கண்டு பேசி கேட்கவேண்டுமென்றெல்லாம் நினைத்திருந்தேன். நண்பனே வலிந்து நின்று எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடத்தி வைத்தார்”

“ஆமாம் செந்தூரன் திருச்செந்தூர் முருகனைப்போல வந்து முன்னின்று உதவினார்”

“முருகன் இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரன் என்று தெரியுமா? பிறகும் வணங்குறிர்களே”

“அப்பாவும் அப்படித்தான் சொல்லுவார், என் முருகன் அப்படியெல்லாம் வைக்க மாட்டார், அவர் முருகனிலும் பெரிய தெய்வம் எனக்கு”

சிரித்தபடியே பார்வதி அவனைப் பாராமல் தலை ஞானிந்து விட்டு அடிவானத்துப் பிறைச்சந்திரனைப் பார்த்தாள்.

பார்வதியின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையைப் பார்த்தபோது ஆணாதிக்க உலகம் பற்றிய அவளது அறியாமையை மனதில் எண்ணி வேலுச்சாமி சிரித்துக் கொண்டான்.

வீழுப்புரத்தில் வண்டி நின்றதும் வேலுச்சாமி இறங்கிச் சென்று இரண்டு இட்லிப் பார்சலும் இரண்டு சாம்பார் சாதப் பார்சலும் வாங்கி வந்தான்.

பின்னர் தண்ணீர் கூஜாவை எடுத்து நிரப்பி வந்தான்.

வண்டி புறப்பட்டது. உடனே சாப்பிட பார்வதி ஆர்வம் காட்டவில்லை. ஒருமணி நேரம் கழித்துச் சாப்பிடலாம் என முடிவு செய்தாள்.

பார்வதிக்கு மறைமுகமாகக் கூறவேண்டிய எல்லா வற்றையும் கூறியாகி விட்டது. கலியாணத்திற்குப் பின்னர் மனந்திறந்து தனிமையில் பேசிக் கொள்ளக் கிடைத்த முதற்

சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டதாக வேலுச் சாமி எண்ணிக் கொண்டான்.

எதிரே வீசிய குளிர்காற்று கண்களை இடுக்கியபோதும் செந்தூரளின் நினைவே அவனது நெஞ்சில் நிழல் படம் போல மீண்டும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

6

இரண்டாவது தடவையாகச் செந்தூரனைக் கண்டு பேசிப்பழகிய பின்னர், மாதத்தில் இரண்டு தடவையாவது வேலுச்சாமியை அவனது கூவம் ஆற்றுக் குடிசையில் பெரும் பாலும் காலையில் சந்தித்துப் பேசிக் கொள்வான். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காணநேர்ந்த போதே வேலுச்சாமியின் குடும்பக் கதைகளைச் செந்தூரன் ஓரளவு கேட்ட நிந்து கொண்டான்.

பொள்ளாச்சியை ஒட்டிய நாயக்கனூர் கிராமத்தில் தந்தையார் நிலபுலன்களுடன் வாழ்ந்தவர். வேலுச்சாமியை எஞ்சினியராக்கிக் குடும்பத்தை உயர்த்த வேண்டும் எனக் கனவு கண்டார் தந்தையார் முருகுவேள்.

வேலுச்சாமிக்கும் அவர் விருப்பை நிறைவேற்ற ஆர்வ மிருந்தது. ஆனால் பிளஸ்டிக் போதிய மார்க் கிடைக்க வில்லை. கோயமுத்தூர் நண்பர் ஒருவரைப் பிடித்து பேரம் பேசி நிலத்தில் ஒரு பகுதியை விற்றே எஞ்சினியரிங் காலேஜில் தந்தையார் நுழைவு பெற்றுக் கொடுத்தார்.

பேரம் பேசி லஞ்சம் கொடுத்து தனக்கு அட்மிஷன் பெற்றதை வேலுச்சாமி விரும்பவில்லை. பாலிடெக்னிக் கூன்றில் டிப்ளோமா செய்வதற்கு அவன்தானே ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தான். வேண்டா வெறுப்புடன் அப்பா வின் ஏற்பாட்டை ஏற்க நேரிட்டது. மெக்கானிக்கல்

எஞ்சினியரிங்கில் அவனுக்கு இயல்பாகவே ஆர்வமிருந்தது. ‘தியறி’ கற்பதைவிட நடைமுறை, செயற் கல்வியில் அதிக ஆர்வம் காட்டினான்.

வேலுச்சாமி ‘டை’ செய்வது லேத்மெஷினில் புதிது புதிதாக வேண்டிய உதிரிகள், பாகங்கள், உருவங்களை ஆக்குவதில் உள்ளப்பூரிப்பு அடைந்தான். அப்பகுதிப் புரைபெஷர் அவனைத்தட்டிக் கொடுத்துப் பாராட்டி வந்தார்.

மூன்று வருடமும் தியரியில் ஓரளவு பாஸ் மார்க்கும் பெற்று பிரக்டிக்கலில் உயர்வு பெற்று உயர்ந்த சராசரி மார்க்கைக் காட்டி வந்தான்.

இடையில் தந்தை முருகவேள் தன் இரு பெண்களுக்குத் திருமணத்தில் சீர், சீதனத்தில் பேரம் பேசி மீதி நிலங்களை யும் விற்று நொடிந்து போய்விட்டார். இளைய தங்கையின் திருமண வேளையிலேயே வேலுச்சாமியின் இறுதியாண்டுப் பரீட்சையும் வந்தது. திருமண வேலைகளை ஒட்டியும் அவனது படிப்பு ஓரளவு பாதிப்பு அடையவே செய்தது.

தந்தையார் முருகவேள் குடும்பத்தில் முதல் எஞ்சினியராகும் மகனின் திருமணத்தில் பேரம் பேசி பட்ட கடன்களை அடைத்து மிதந்துவிடலாம் என்று கனவு கண்டுகொண்டிருந்தார்.

இடையில் முருகவேளின் வயலில் கிருமி நாசினி அடிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்த புதிய பையனுக்குத் தக்க முறைகள் சொல்லிக்கொடுக்கப்படாததினால் ஒருநாள் விபத்து ஏற்பட்டது. விசும் காற்றுக்கு முதுகைக் கொடுத்து கிருமி நாசினியை அடித்து வந்தவன் திரும்பி எதிராகவும் நின்று அடித்தான். அதனால் அளவுக்கு மீறிக் கிருமி நாசினியைச் சுவாசித்ததால் வயலிலேயே மயங்கி விழுந்துவிட்டான்.

ஆசுபத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லுமின் மரணம் ஏற்பட்டு விட்டது. அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க பையளின்

தந்தைக்கும் உரிய விசாரணை அதிகாரிகளுக்கும் இனாம் கொடுத்து சமாளிக்க நேர்ந்தது.

தந்தையார் மனம் நொந்திருந்த வேளை வேலுச்சாமி யின் பரிட்சை முடிவு வந்தது பெரிய அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

தந்தைக்கும் மகனுக்குமிடையில் வாக்குவாதம் முற்றி வந்தது. கல்லூரியில் அட்மிஷன் பெற லட்சமும் மாதந் தோறும் கோவையில் விடுதியில் தங்கி படிக்கச் செலவு செய்தேன், இத்தனை பணம் செலவு செய்தும் பயனில்லை, மகன் படிப்பில் கவனம் செலுத்தவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு.

“என் விருப்பப்படியா படிக்கவிட்டர்கள். நீங்கள் விரும்பியபடி நான் படிக்க நேரிட்டது என் தவறா? ”

வேலுச்சாமியின் வாதம்.

“இப்போது என்ன குடிமுழுகிப்போய்விட்டது. நாலுமாதம்தானே இருக்கிறது. அடுத்த தடவை மீண்டும் பரிட்சை எழுத்தட்டுமே.”

தாயார் சமாதானம் பேசினார்.

தந்தையும் மகனும் சமரசம் பேசுவதாக இல்லை.

இடையில் எஞ்சினியரிங் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணோடு என் பணத்தை செலவு செய்து இவன் சுற்றித் திரிகிறான். இவனை எப்படி இனிமேலும் நம்ப முடியும் நாளைக்கு அவளோடு ஓடிவிட்டால் என்றும் ஒரு புதிய குற்றச்சாட்டைத் தந்தை சுமத்தினார்.

அதெல்லாம் ஆரோ அப்பாவிடம் கட்டிஷ்ட கதை என்று தாயார் தலையில் கை வைத்து வேலுச்சாமி சுத்தியம் செய்தாள்.

“எஞ்சியிருக்கிற சொத்தெல்லாம் நான் தேடியது-உனக்கு எதற்குமே இனிமேல் தர முடியாது”—தந்தையாரின் ஆவேசமான பேச்சு.

“நான் கேட்டேனா? ”*

“அப்போது ஏன் இந்த வீட்டில் இருந்து என் மானத்தை வாங்குகிறாய்? ”

“நீங்க நிம்மதியாக வாழுங்கோ. நான் போய்விடுகிறேன். இந்த வீட்டில் இனிமேல் காலடி எடுத்து வைக்க மாட்டேன்.”

சித்தப்பா வந்து சமாதானம் செய்யப் பார்த்தார். முடிய வில்லை.

தாயாரிடம் ஒருத்தவை சத்தியம் செய்து கூறிய பிறகும் ‘அப்பா கூறின அந்தப் பெண் யாரடா’ என்று தாயார் தனியே அழைத்து மிரட்டனார்.

“அதும்மா வதா என்று பெரிய இடத்துப் பெண். எங்க ஸோடு காலேஜில் படிக்கிற பெண். காரிலேயே வருவாள். தகப்பன் மில் ஓனரம்மா. எஞ்சினியரிங் பிரக்டிக்கலில் ஆண்டுப் பரிட்சைகளில் அந்தப்பெண் கோட்டைவிட்டு வந்தாள். அவளின் தகப்பனார் தன் மகளின் படிப்பில் கவனம் எடுக்கும்படி எங்க புரபஸரிடம் கேட்டாராம். அவர் அந்தப் பெண்ணுக்கு உதவும்படி என்னிடம் கேட்டார்”

“நீ உதவினாயா அல்லது கூடித்திரிந்தாயாடா, கூட்டித்திரிந்தாயா? ”

“நான் உதவத்தானே வேண்டும். பிரக்டிக்கலில் எனக்கே எல்லாரையும்விட கூட மார்க்கிடைத்ததாலும் புரபஸர் மதிப்பதாலும் என்னிடமே உதவிக்கு வருவார்கள். அந்தப் பெண் வதா அதிக உரிமை காட்டி தங்களுடைய செல்வச் செழிப்பையும் ஆடம்பர, நாகரிக வாழ்வையும் காட்ட தன் வீட்டுக்கே அழைத்துச் சென்று தாயாருக்கெல்

லாம் அறிமுகப்படுத்தினாள். தன் பிறந்த நாளுக்கு வரும் படியும் வேறு மாணவியரோடு என்னையும் அழைத்திருந்தாள். ஓட்டவில் விருந்தும் கொடுத்தாள். பரிக கொடுக்க என்னிடம் பணமெங்கே. ஒரு எஞ்சினியரிங் புத்தகம் மட்டுமே வாங்கிக் கொடுத்தேன். அந்தப் பெண் ஒருநாள் பான் ரோடும் மறுநாள் சுரிதாரோடும் அடுத்த நாள் பட்டுச் சேலை யோடும் காலேஜுக்கு வருவாள்’’

‘‘அந்தப் பெண்ணை நீ ஒரு தடவை இங்கே அழைத்து வந்திருக்கலாமே’’

தாயாரின் நப்பாசையை எண்ணி உள்ளுர வேலுச்சாமி சிரித்துக்கொண்டான்.

‘‘அந்தப் பெண்ணே கேட்டாளம்மா. அது நமக்கு எட்டாத இடம். நமக்குச் சரிவராது. வீணாக நம்பிக்கை கொடுக்கக் கூடாது. அப்பா வேறு சாதி, சனம் பற்றி விசாரித்து வீரம் பேசுவார் என்றும் தட்டிக் கழித்து விட்டேன். நம்பிக்கை கொடுத்தால் நான் தான் கடைசியில் ஏமாற நேரும்’’

‘‘அதென்னடா அந்தப் பெண்ணோடு சுத்தித்திரிந்தாய் என்ற கதை அப்பாவுக்கே எட்டினது’’

அம்மா கண்டிப்போடு கேட்டாள்.

‘‘அந்தப் பெண் தன் காரிலேயே வீட்டுக்கும் ஓரிரு தடவை ஓட்டலுக்கும் அழைத்துச் சென்றாள். தெருவில் கண்டால் விடுதியில் கொண்டுவந்து விடுவாள். இதைக் கண்டவர்களே ‘கூடித்திரிந்தென். சினிமாவுக்குப் போனேன்’ என்றெல்லாம் கதை கட்டி விட்டார்கள். கல்லூரிப் பையன் கள் என்றால் தெரியாதா? இப்படி வம்பு பேசுவதுதான் பொழுதுபோக்கு. அந்தப் பெண்ணும் தன் பாதுகாப்புக்காக வும் அப்படி நடந்திருக்கலாம்மா’’

‘‘அந்தப் பெண் பாஸாகி விட்டாளா?’’

“அடுத்த வருஷம் தான் ஃபைனல், சத்தியமாய் சொல் லுறேனம்மா. அந்தப் பெண்ணை நாளாக எங்கும் அழைத்த தில்லை. அப்பா சொல்லுறமாதிரி ஆடித்திருந்தோ, கூட்டிக் கொண்டு ஓடவோ திட்டம் போடேல்லை. அதனால் என் படிப்புப் பாதிக்கப்பட்டது என்றும் சொல்லமாட்டேன். எட்டாத இடத்துக்கு ஏனம்மா ஆசைப்பட்டு வீண் தொல்லை யைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். உனக்குக் காலேஜ் வாழ்க்கை புரியாதம்மா” என்று கூறி, மேலும் தொடர்ந்தான்:

“காலேஜில், ‘நான் ஒரு பயயனை என் கையில் வைத் திருக்கிறேன்’ என மற்றப் பெண்களுக்கு வீம்பு காட்டவும் தானம்மா அந்தப் பெண் என்னோடு பழகுவதாகக் காட்டிக் கொண்டாள்”

“அது சரி வேலு, நான் முற்றாக நம்புகிறேன். நீ வீணாக அப்பாவோடு சண்டை போட்டுக்கொண்டு ஓடி விடாதே. அவருடைய பிடிவாதக்குணம் தெரியும்தானே”

“அப்பாவோடு இனி என்னால் ஒருநாள்கூட சமாளிக்க முடியாது. அவருடைய சொத்துக்கென்ன அந்த லதா பெண்ணின் சொத்துக்கே நான் ஆசைப்படமாட்டேன். நானே உழைத்து என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வேன். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது”

“நீ என்னையும் விட்டுவிட்டு ஓடப்பார்க்கிறாயே”

“அதற்கு என்னம்மா செய்யிறது. எனக்கும் மன வருத்தமே. ஒரு காலம் என் மனம் மாறினால் மட்டும் வருவேன். என்னை வீணாகத் தேடவும் வேண்டாம். தேடிப் பிடிக்கவும் மாட்டர்கள்”

அடுத்த வீட்டுப் பெரியவரை அழைத்துச் சமாதானப் படுத்த முயன்றாள். அதுவும் முடியவில்லை. ஆனாலும் மறுநாள் அவன் மனதை மாற்றிவிடலாம் என்ற நப்பாசை

யுடன் தாயார் தூங்கச் சென்றிருக்கலாம். காலையில் எழுந்தபோது வேலுச்சாமி அங்கில்லை.

“தகப்பனின் பிடிவாதம் மகனுக்கும் இருக்கத்தானே செய்யும்”

தாயார் எதுவும் பேசாமல் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினார்.

பையனைப் பெற்ற பெருமையெல்லாம் போய்விட்டது என்றும் அழுதார்.

“அம்மாவே அறியாமல் இரவே புறப்பட்டு கோவைக்கு வந்துவிட்டேன். கையில் இருநூறுரூபா மட்டுமே இருந்தது. எனக்கு பிரக்டிக்கல் கற்பித்த மெக்கானிக்கல் எஞ்சினியரிங் புரெபஸரிடம் மட்டுமே சென்று நிலைமையைக் கூறி னேன். மனம் மாறினால் வந்து மீண்டும் பரீட்சை எழுத முயல்வேன் என்று அவரைச் சமாதானப்படுத்த காரணம்கூறி னேன். அவ்வேளை அவர் கூறிய கருத்தொன்று இன்றும் நினைவில் வருகிறது”

வேலுச்சாமி தன் சோகக்கதையின் முடிவுரையைக் கூறினான்.

“புரெபஸர் என்ன சொன்னார்? ”

“தந்தை மகனுக்கு உதவுவது. மகன் தந்தைக்கு உதவுவதெல்லாம் இன்றைய சமூக அமைப்பில் எதுவும் உறுதியாகக் கூறிவிட முடியாது. தந்தையோ, மகனோ உதவிகளை எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. ஆனாலும் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடிபஸ் கம்பிளெக்கினாலல்ல, சண்டைகள் எங்கும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருக்கிறது. பெரும் பாலும் சொத்துகள்தான் காரணமாயிருக்கின்றன”

“அது உண்மைதான் சேர். நானே கிராமத்திலும் வேறு இடங்களிலும் பத்திரிகை செய்திகளிலும் பார்த்திருக்கிறேன். இதற்கு முடிவே இல்லையா” என்றேன்.

‘‘விஞ்ஞானப் பரிசோதனை, தொழில் நுட்பம், பண்ட உற்பத்தி வளர்ச்சியோடு அரசியல், கருத்தியல்களும் மாறி வருகின்றன. தந்தையைவிட மகன் முன்னேறிய சமூகத்தை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். தன்னைவிட மகன் சிறந்த அறிவு பெற்றிருக்கிறான் என்பதை தந்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்வரை இந்தச் சண்டை முடிவின்றி நீண்டு கொண்டே இருக்கும்’’ என்றார்.

‘‘புரைபஸர் சரியாகத்தான் சொன்னார். ஜென்ரேஷன் காப், தலைமுறை இடைவெளி என்று சும்மா சொல்லி விடு கிறார்கள். அவர் கூறியதே சரியான விளக்கம்’’ செந்தூரன் சொன்னான்.

வேலுச்சாமி பதில் எதுவும் பேசாமல் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தான். செந்தூரன் மீண்டும் சொன்னான்:

‘‘அப்பா உன்னுடைய இதே வயதில் இத்தனை அறிவு பெற்றிருப்பாரா? ஒரு புதிய ‘மோல்டை’ ‘டையை’ உருவாக்க வேத் மெவினில் ‘ரேன் அவுட்’ பண்ணத் தெரிந்திருக்குமா? அவரால் மட்டுமல்ல எந்தப் பெற்றாராலும் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியையும் மாறி வரும் உலகச் சூழலையும் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. இதுவே பெரிய விந்தை’’

‘‘என் புரைபஸர் இடையிடையே கூறும் கருத்துகளை நான் ஒரு டயரியில் கூட குறித்து வைப்பேன். அதையும் வரும்போது எடுத்துவரத் தவறிவிட்டேன். அவர் சொன்னார் உன் அப்பா விவசாயி. அந்த உற்பத்தியோடு ஒட்டியே அவரது சிந்தனையும் இருக்கும். நீ எஞ்சினியராகி எங்காவது பாக்டரியில் வேலை செய்யும்போது புதுப்புதுப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்வாய். அதோடு ஒட்டியே உன் சிந்தனையும் இருக்கும். விவசாயத்திற்கும் யந்திர உற்பத்திக்குமிடையில் முரண்பாடு நீடிக்கவே செய்யும். முரண் பாட்டைக் குறைக்க ஒரே வழிதான் உண்டு விவசாயத்துள் யந்திரத்தைப் புகுத்துவது...’’

இருவருமே அக்கருத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்து பேசிக் கொண்டனர்.

“அப்புறம் சென்னைக்கு வந்து வேலை தேடி அலைந்தாயா?”—செந்தூரன் கேட்டான்.

“ஆமாம் வேலை தேடி அலைந்தேன். கையில் இருந்த பணத்தைச் சிக்கனமாக நடைபாரதைக் கடைகளில் உணவு வாங்கிப் பசித்த வேளை மட்டும் சாப்பிட்டு வந்தேன். ரெயில் ஸ்டேசனிலும் தெருஞாக்களைக் கடை வாசல்களிலும் படுத்தேன். கூவம் ஆற்றங்கரை காலைக் கழிப்புக்கு சிலவேளை பயன் பட்டது. பயணிபோலக் காட்டி பஸ் நிலையம், ரெயில் நிலையங்களையும் பயன்படுத்தினேன். இரண்டு வாரம் கழித்து விட்டேன்.

இந்தத் தெருவால் போகும்போதே ஒருவன் சைக்கிள் ரிக்ஸாவை ரிப்பேர் பண்ணமுடியாது கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனுக்கு உதவினேன். தன் காற்றடிக் கும் மிதி பம்ப் பழுதாகி இருப்பதாகவும் கூறினான். நான் பத்து நிமிடத்தில் திருத்தி அவனது டயர்களுக்குக் காற்றடித்து விட்டேன். கூலிதா முயன்றான். நான் வேணாம் என்றேன்.”

‘இந்தப் பக்கத்தில் தங்க இடம் கிடைக்குமா?’ எனக் கேட்டான். தன்னோடு தங்கலாம் எனக்கூறி தான் நூற்றுபா கொடுப்பதாகவும் பாதி தர முடியுமா என்றும் கேட்டான். உடனேயே சம்மதித்து அவனோடு குடிசையில் குடிபுகுந்து இங்குள்ள நாற்றம், கொசு, வாழ்க்கை முறையெல்லா வற்றையும் ஏற்றுக்கொண்டேன். அப்பாமேல் வஞ்சம் தீர்ப்பதாக என் கஷ்டங்களை எண்ணிக் கொண்டேன்.

“பிறகு எப்படி கராஜில் வேலைதேடிக் கொண்டாய்...”

செந்தூரன் சுருக்கமாக அறியும் ஆவலுடன் இடை மறித்துக் கேட்டான்.

“நான் என்றுமே எவரிடமும் கடன் பட்டதில்லை. கை நீட்டி பணம் கேட்டதில்லை. அந்த விரதத்தை இன்று வரை கடைப்பிடித்து வருகிறேன்; அதற்காகவே இங்கேயே சிக்கனமாக வாழ்ந்தும் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“அப்பா அம்மா தேடவில்லையா? தெரிஞ்சவங்க யாரும் தெருவில் வழியில்....”

“இந்த இடம் எனக்குத் தலைமறைவாகவாழ்வும்வாய்ப் பாயிருந்தது, என் மீசையை எடுத்து முடியைக் குட்டையாக்கிக்கொண்டேன். தெரு வோர் நடைபாதைகளில் சைக்கிள் ரிப்பேர் தொழிலில் நடைபெறுவதைப் பார்த்தபோது எனக்கும் புதிய எண்ணம் தோன்றியது. தங்குவதற்கு இடம் கிடைத்ததும் கையில் போட்டிருந்த மோதிரத்தை விற்றேன். ஒரு காற்றுடிக்கும் மிதி பம்ப் ரிப்பேருக்குப் பயன்படத்தக்க ஸ்பானரோடு சேர்த்த ரூல்செட், ஒட்டும் சொலூஷன் எல்லாம் வாங்கினேன். மரநிழலில் தெருவோரம் உட்கார்ந்தேன். ஓரிருவாரத்தில் அன்றாடச் செலவிற்கு உழைப்பு கிடைத்தது.

ஒரு நாள் பான்ட்ம் சேட்டுமாக ஒரு பெண் வழியில் ரிப்பேரான் ஸ்கூட்டரை தள்ளிக் கொண்டுவந்தாள். என்னோடு படித்த லதா என்ற பெண்ணின் நினைவு வந்தது.

பத்து நிமிட வேலைதான் இருபது ரூபா கொடுத்தாள். ஸ்கூட்டர், மோட்டார் பைக்காரர் கூட சில வேளை நிறுத்தி பிரச்சினை பற்றிச் சொல்லி உடனடி நிவாரணம் கேட்டனர். கராஜ் என்றால் மணிக்கணக்காகும் நாளாகும் என்று குறை சொல்லினர். முடிந்தவரை அவர்கட்டு உதவி, பணம் பெற்றேன். அத்து மீறிக் கேட்டுப் பணம் பறிக்கவும் என்மனம் இடம் தரவில்லை,

ஒருநாள் உங்களைப் போலவே ஒருவர் மோட்டர் சைக்கிளில் வந்து ஒரு ஸ்பெயர் எங்கும் கிடைக்கவில்லை வாங்கக்.

கூடிய இடம் தெரியுமா என்று கேட்டார். நான் கழட்டிப் பார்த்துவிட்டு இது உடைந்திருக்கிறது ஸ்பெயர் கிடைக்கா விட்டால் ‘ரேன் அவுட்’ பண்ணலாமே என்றேன். எவ்வளவு செலவாகும் என்று கேட்டார். லேத் உள்ள கராஜில் நூறு ரூபா வரை கேட்கலாம் என்றேன். அவன் இருநூறு ரூபா வைத் தந்துவிட்டு எப்படியும் ஸ்பெயர் வாங்கியோ, ‘ரேன் அவுட்’ பண்ணியோ வையுங்கோ, மாலையில் வேலை முடிந் ததும் ஐந்து மணிக்கு வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு ஆட்டோவில் ஏறிப் போய் விட்டான்.

நான் ஒருபையனை அழைத்து இரண்டு ரூபா கொடுத்து அங்கே உட்காரச் செய்துவிட்டு என் தற்போதைய ஓனர் திருமலை கராஜாக்கே சென்றேன். அங்கே லேதில் வேலை செய்தவனுக்கும் அவசரம் என்று சொல்லி பேரம்பேசி நூறு ரூபாவிற்கு மாலை நாலுமணிக்கு அவனோடு இருந்து ஸ்பெயரைப் பெற்றேன். நாலரை மணிக்கெல்லாம் வண்டி தயாராகிவிட்டது. வண்டிக்காரன் சரியாக ஐந்து மணிக்கு ஆட்டோவில் வந்தான். நான் ‘ரேன் அவுட்’ செய்த ஸ்பெயரைக் காட்டி செலவையும் சொன்னேன். ‘நீங்க விருப்பப்படி எனக்குக் கொடுக்கலாம் என்றேன்.’

‘தந்த பணத்தை திரும்ப வாங்க மாட்டேன்’ என்று கூறிக் கொண்டே அவன் போய்விட்டான்; ஒரு மாதம் கழித்து அதே வேலையாக மற்றொரு வண்டி வந்தது. நான் அதே ரேட்டைப் பேசிப் பணம் பெற்றுவிட்டு திருமலையிடம் சென்ற போது லேத் மெஷினில் வேலை செய்பவன் லீவில் என்று சொன்னது பெரிய ஏமாற்றமும் அதிர்ச்சியுமானது.

திருமலையிடம் சென்று நிலைமையைக்கூறி நானே ‘ரேன் அவுட்’ செய்வதாகவும் நூறு ரூபா தந்துவிடுவதாகவும் சொன்னேன். என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு ‘எந்த பாக்டரியில் வேலை செய்து பழகினாய்’ என்று ஓரளவு சந்தேகத்துடன் கேட்டார். கோயமுத்தூரில் நான் எஞ்சினீயர்’ என்றேன், சரி என்று சொல்லி ஒரு பையனை

அழைத்து மெஷின் அறையைத் திறந்து எனக்கு உதவும்படி சொன்னார். பையன் காட்டிய ஒரு இரும்புத் துண்டை வெட்டி ஒரு மணி நேரத்தில் ‘ரேன் அவுட்’ செய்து வந்து திருமலையிடம் காட்டிவிட்டு பணத்தையும் கொடுத்து நன்றி யும் கூறினேன்.

‘உங்க வேலையாள் வராத வேளையில் தேவைப்பட்டால் நானே வேலை செய்ய முடியும்’ என்றேன்.

‘‘நீ ரொம்பப் படித்திருக்கிறாய் அதற்கேற்றபடியெல் லாம் கூலி தரக் கட்டாது’’

‘‘அப்படியில்லை சார் உங்க வேலையாளுக்கு கொடுப் பதைப் பார்த்து எனக்குத் தரலாம்’’

‘‘எல்லா நேரமும் வேலை கிடைக்காது. எங்க வேலையாளுக்கு நாளுக்கு நாற்பது ரூபா தானே கொடுக்கிறேன்.’’

‘‘ஏனக்கு முப்பத்தைந்து தத்தாலே போதும்’’

‘‘இல்லை நாற்பது ரூபாவே தரலாம்.’’ என்றார்.

மழை வெய்யில் காலம் காலையிலிருந்து மாலைவரை மாத்தடியில் தங்குவது நிரந்தர கூலி கிடையாததினால் திருமலையின் லேத் மெஷின் லேலையையே விரும்பினேன். இடையிடையே சென்று நாற்பது ரூபாவிற்கு வேலை செய்தேன். ஒழுங்காக வராத வேலையாளை, நிறுத்தி விட்டு என்னை நிரந்தரமாக்கினார். எங்கள் இணைப்பு விசித்திரமானதே. தற்போது கூலி ஐம்பத்தைந்து ரூபாவில் நிற்கிறது, நிரந்தரமாக நிற்கிறேன்’

வேலுச்சாமியின் சோகமும் போராட்டமும் நிறைந்த கதையைக்கேட்டபின் செந்தூரனுக்கு அவன் மேல் ஏற்பட்டி ருந்த மதிப்பு மேலும் அதிகரிக்கவே செய்தது. அவனது ஒளிவு மறைவற்ற நேர்மையான வாழ்வும் அவனுக்கு வியப்புட்டியது.

ஆங்காங்கே பயணம் செய்யும் வேளை எவ்ராவது மோட்டார் சைக்கிள், மெவின் பற்றிய பிரச்சனை பற்றிக் கூறினால் வேலுச்சாமியிடமே அனுப்பின்டுவான். அல்லது தான் விசாரித்து வந்து சொல்வதாகக் கூறி, அவனது ஆலோசனை பெற்று உடன் அறிவித்து விடுவான்.

ஒரு தடவை வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் தோல் பதனிடும் பகுதியில் சுற்றாடல் மாசுபடுத்தும் பிரச்சினை பற்றிய விபரம் திரட்டப் போன போது தோல்பதனிடும் புதிய மெவினில் ஒரு உறுப்பு உடைந்து மாற்றுறுப்பில்லாமல் ஏஜென்டுமூலம் ஜப்பானுக்கு அறிவித்து விட்டுகாத்திருந்தனர்.

செத்தூரன் சிபார்சு செய்தபடி உடைந்த பகுதியைத் திருமலையின் கராஜாக்கு அனுப்பி வேலுச்சாமியிடம் ஆலோசனை கேட்டனர். அவன் அன்று பகலே உடைந்த, உறுப்புக்கு மாற்றுறுப்பு ‘ரேன் அவுட்’ செய்து கொடுத்திருந்தான்.

“திருமலை கராஜை விடுவதானால் அதிலும் கூடிய சம்பளத்தில் வட ஆற்காடு ரண்ணீஸில், தோல்பதனிடும் தொழிற்சாலையில் வேலை வாங்கித் தருவேன்” என செந்தூரன் ஒரு தடவை கூறினான்.

“தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகள் மிகப் பெரிய சுற்றாடல் பிரச்சினை என்று உங்களுக்கே தெரியுமே: பாலாற்றுக்கரை எங்குமே அசிட் நீர் பரவி பல லட்சம் ஏக்கர் விவசாயம் பாழாகிப் போனதோடு குடிக்கும் தண்ணீரையும் நஞ்சாக்கி விட்டது. அந்தப் பகுதி மக்களின் கஷ்டம் பற்றி யெல்லாம் தெரியும். அந்தப் பாவத் தொழிலே வேண்டாம். அது தொடர்ந்து நிலைக்கப் போவது மில்லை. உங்களுக்குத் தானே சார் இது பற்றி நல்லாய் தெரியுமே. நான் பேப்பரில் படித்துத்தானே தெரியும் நீங்களும் தானே முன்னர் சொன்னீர்கள்.”

“அதுவும் சரிதான், ஆனால் இந்தக் கூவியோடு எத்தனை காலம் வாழப் போகிறாய்.”

“பிடிக்காத தொழிலில் அதிகமாக உழைத்து விண்ண செலவு செய்வதைவிட பிடித்த தொழிலில் கிடைக்கும் கூலி யைச் சிக்கனமாகச் செலவு செய்வதும் ஒன்றுதானே.”

வேலுச்சாமி தன் நேர்மையான வாழ்வின் சித்தாந்தத் தைச் சொன்னான்,

“அப்படியானால் நீ மேலும் சிக்கனமாக சிறப்பாக வாழ ஒரு வழி சொல்லுகிறேன், செய்வாயா”

“சொல்லுங்களேன் சார், ஆலோசித்துப் பார்க்க லாமே.”

“தற்போது உனக்குத் தண்ணீர் எடுத்து வருவது விடு பெருக்குவது பாத்திரம் தேய்த்து கூட வாங்கி வருவது இரவுச் சாப்பாடு லாண்டரிவேலை இவற்றிற்கெல்லாம் எவ்வளவு பணம் செலவாகிறது?”

செந்தூரன் கேட்டான்.

“நான் கூட்டிப் பார்க்கவில்லை. இப்பொழுதே சொல்லுகிறேனே.” என்று கூறிவிட்டு மனதில் ஒவ்வொரு செலவையும் கூட்டிப் பார்த்துவிட்டு மேலும் தொடர்ந்து சொன்னான் : “என் கூலி உழைப்பில் ஏறக்குறைய நாற்பது வீதம் போய்விடுகிறது.”

“இந்தப் பணத்தை மிச்சம் பிடிக்க ஒரு வழியிருக்கிறது.”

“அதென்ன வழியப்பா. விசித்திரமாயிருக்கிறதே. மந்திரமா? மாயமா?”

எதுவும் புரியாமல் வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“கலியாணம் கட்டு. ஒரு பெண் வந்து கூலி இல்லாமல் இதுமட்டுமல்ல இன்னும் எத்தனையோ சேவை செய்வாள்”

சிரித்தபடி அழுத்தமான குரலில் செந்தூரன் சொன்னான்.

“இதென்ன குண்டு சார் போடுறீங்க. தான் போக வழி தெரியேல்லையாம். சுண்டெலி விளக்குமாறையும் தூக்கிக் கொண்டு போக முயன்ற கதையாயிருக்கிறது? ”

“ஏனப்படிச் சொல்லுகிறாய். செல்லம்மாவின் செலவை மட்டுமல்ல வெளியே காலையும் பகலும் சாப்பாட்டுக்குச் செலவு செய்கிறாயே.”

“அதெப்படி சார். வாறவளுக்கு சோறு, தண்ணீர், சேலை ஒனிறும் வேண்டாமா? ”

“சரி, காலையும் பகலும் ஓட்டலில் செலவாகும் தொகை யில் அவள் உனக்காக சமைத்து மூன்று வேளையும் சாப்பாடு போட்டு தானும் சாப்பிடுவாளே. சேலை, சட்டை தீபாவளி, வருஷப்பிறப்புக்கு செல்லம்மாவுக்கும் வாங்கிக் கொடுப்பாயே. அதையே உன் மனைவிக்கும் கொடுக்கப் போகிறாய். அவ்வளவே.”

“இது நல்ல தர்க்கீக நியாயம்தான். ஆனால்...”

“ஆனாலென்ன சீர், சீதனம் வேண்டாம் என்றாலும் வருபவள் ஒருநாளும் வெறுங்கையோடு வரமாட்டாள். சேலை, சட்டை, நகையோடுதானே வருவாள்.”

“என்ன காரணம் நீங்க கூறினாலும் வேலைக்காரியை விடசிறுமைப்படுத்தி மனைவியாகக்கலியானம் கட்டும் பெண் ணைப்பற்றிப் பேசுவது நாகரிகமாகத் தெரியவில்லை சார்.”

வேலுச்சாமி தன் நேர்மை, நாணயத்தைச் சங்கடத் தோடு மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

“இந்தக் கற்பனைப் பேச்சுகளை விட்டுவிட்டு யதார்த்த மாகப் பார்க்க வேண்டும். நம்ம நாட்டில் குறைந்த கூவியில் விட்டு வேலைக்குப் பெண் ஒருத்தியைத் தேடுவதே கஷ்டம். ஆனால் மனைவி என்ற போன்றி அந்தஸ்தோடு விடுகளில் எல்லாம் கூவியில்லாத அடிமையாக உழைக்க கோடிக்கணக்

கான பெண்கள் காத்திருக்கிறார்கள். நான் பொய் பேசுகிறேனா?''

செந்தூரன் உறுதியான குவில் கூறிப் பதிலை எதிர்பார்த்தான். வேலுச்சாமி சிறிது நேரம் சிந்தித்த பின்னர் ‘இல்லை. நீங்க சொல்வது உண்மைதான்’ என்றான்.

‘‘ஒரு பெண்ணுக்கு வாழ்வு கொடுப்பது புண்ணியம் என்றும் சொல்லுவார்கள்.’’

‘‘ஆமாம் சொல்லுவார்கள். நான் மறுக்கவில்லை.’’

‘‘அதுவும் உன்னைப்போன்று எஞ்சினியரிங் படித்து, வேலை செய்துகொண்டே சீர், சீதனம் கேட்டல்கூடாது என்று கூறத்தக்க லட்சியவாதியின் காவில் விழுந்து வணங்கி பெண் தர லட்சக்கணக்கான பெற்றோர் காத்திருக்கிறார்கள். திருமண அந்தஸ்து இல்லாமல் போய்விடுமோ என்ற ஏக்கத்தில் பெற்றோரை விட்டு மனைவி என்ற அந்தஸ்துக்காக ஓடிவரவே தயாராகப் பல்லாயிரக்கணக்கான பெண்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.’’

‘‘சரி சரி நீங்க சொல்லுவதில் உண்மையில்லை என்றில்லை. நான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன். நல்ல பெண்ணுமல்லவா கிடைக்கவேண்டும் சார்.’’

‘‘திருமணம் என்றதும் உங்களுக்குள் இரண்டு பயமும் எல்லா ஆண்களுக்கும் ஏற்படுபவையே. எனக்குக்கூட திருமணப் பேச்சின்போது இப்பயங்கள் ஏற்பட்டதே. ஒன்று முதலில் பயத்துடன் கூறிய பொருளாதாரப் பிரச்சனை. இரண்டாவது நல்ல பெண் கிடைக்க வேண்டுமென்பது.’’

செந்தூரலின் பேச்சில் தொக்கி நின்ற உண்மையும் நடைமுறை வாழ்வைத் தரிசித்துப் பேசும் ஓர் மனமும் வேலுச்சாமியைத் தினாற அடித்ததோடு அவர்மேல் மேலும் மதிப்பும் மரியாதையும் உயர்ந்தது.

“நல்ல பெண் என்று பேசுவதும் தேடுவதும்கூட அர்த்த மற்றதே. பெண்ணின் அங்க, அவயங்களைப் பார்த்து நல்ல பெண் என்று தீர்மானிப்பதா, பர்சனாலிட்டியை, ஆளுமையை கண்டறிந்து நல்ல பெண் என்று முடிவு செய்வதா என்பதே குழப்பமான விஷயம்...”

செந்தூரனின் விளக்கம் சரியாகவே பட்டது. வாலிபர் களெல்லோரும் பெண்களின் அங்கங்கள் அவயவங்களைப் பார்த்து தமக்குள்ளே பாராட்டுவது, பேசுவது பற்றியும் அவனுக்குக் கல்லூரியில் நன்கு தெரியும். துணிச்சலும் நிமிர்ந்த நடையும் கொண்ட பெண்களைப் பற்றி அவதூராகப் பேசுவதையும் கேட்டிருக்கிறான்.

செந்தூரனின் தர்க்கீகமான, யதார்த்தமான பேச்சு வேலுச்சாமியை அசைத்துவிட்டதை அவனது மௌனத் திலும் ஆழ்ந்த சிந்தனையிலுமிருந்து காணமுடிந்தது.

செந்தூரன் புறப்படுமுன் வேலுச்சாமியிடம் சொன்னான் :

“எல்லா விஷயத்தையும் நன்கு யோசித்துப் பார். நல்ல பெண் ஒன்றை எங்க கிராமத்திலேயே நீயாகப் பார்த்தும் முடிவு செய்யிறமாதிரி நானே ஏற்பாடு செய்வேன். என் பேச்செல்லாம் பொழுதுபோக்கு என்று எண்ணிவிடாதே. நடைமுறையிலேயே நடத்திக் காட்டுவேன். அடுத்த வாரமே வந்து பார்க்கிறேனே’’

வண்டி குலுக்கியபடி சத்தமிட்டுக்கொண்டே நின்றது. சிந்தனை அறுபட்ட நிலையில் வேலுச்சாமி வெளியே பார்த்தான். தூங்கி வழிந்த கண்களுடன் பார்வதி கேட்டான்:

“ஏதாவது ஸ்டேசனா? ”

“இல்லை சிக்னல் போஸ்ட்” எனச்சொல்லி அவளுக்கு விளக்கம் கூறினான். கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ‘இனிச்சாப்பிடலாமே’ என்று சொன்னான்.

விழுப்புரத்தில் வாங்கிய பார்சல்களைப் பிரித்து, சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

சாம்பார் சாதம் அவளுக்குப் புதுமையாகவே இருந்தது. இட்லி மெதுமையாகவே இல்லை. ஆனாலும் பார்வதி குறை கூறாமல் சாப்பிட்டாள். அவளுக்கும் பசி ஏற்பட்டிருந்தது.

“இந்தச் சாப்பாடு உனக்குப் பிடித்திருக்காதே”

“பரவாயில்லை...”

“பசி வந்தால் கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு வயிற்றை நிரப்ப வேண்டியதுதானே”

தன் வறுமைக் காலத்தையும் நினைவில் வைத்து எதிர் காலத்திலும் இப்படி நேரலாம் என எச்சரிக்கை செய்து வைப்பதாக அவன் எண்ணிக் கொண்டான். ‘இந்த சரைகள்...’

‘இங்கே போடுவதற்கு இடமில்லை. வெளியே வீசிவிட வேண்டியதுதான். ஸ்டேசனானால் எச்சில் இலைக்காக நாய்கள்கூட காத்து நிற்கும்.’

‘நல்ல வேடிக்கைதான்’—பார்வதி சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

கையைக் கழுவிவிட்டு வந்து கூஜாத் தண்ணீரைக் குடித்தனர்.

‘இன்னும் ரொம்பத்தூரம் போகவேணுமா?’

‘மற்றாசிவிருந்து புறப்படும் ராத்திரி வண்டிகளுக்கெல்லாம் வழிவிட வேண்டுமே. அதனால்தான் சிக்னல் போஸ்ட்

கனில் நிற்க நேரிடுகிறது, எப்படியும் இரண்டு மணி நேரத் தில் போய்விடுவோம்.''

‘‘காத்துப்பட தூக்கம்தான் வரப் பார்க்கிறது.’’

‘‘பரவாயில்லை. காலை நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டு தூங்கலாமே.’’

‘‘நீங்க விழித்திருக்கும்போது...’’

‘‘எனக்கும் அசதிதான். ஆனால் தூக்கம் வராது.’’

‘‘எனுங்க’’

‘‘உன்னை மற்றாளில் இறக்கி நீ சொர்க்கமாக்கவேண்டிய அந்த விட்டைக் காட்டவேண்டுமல்லவா?’’

‘‘என்ன கேவியா பேசுறீங்க’’

பார்வதி அவனது நளினப் பேச்சுக்கு பொய்க்கோபத்தை வரவழைத்தபடி சொன்னாள்.

‘‘உன்னுடைய பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியர் எழுதிய திருமண வாழ்த்துக் கடிதத்தை அனுப்பியிருந்தாயே...’’

‘‘ஓ அதையா சொல்லுறீங்க...’’ திட்டென நினைவு வந்ததாக நடித்தபடி பார்வதி கூறினாள்.

‘‘திருமண வாழ்த்துகள். உன் விடு சொர்க்கமாகட்டும் என்று எழுதியிருந்தாரே. அது என் மனதை உலுப்பிவிட்டது. என் உழைப்புக்குள் கட்டுப்படியாகக்கூடிய ஒரு வீட்டைத் தேடி அலைந்தேன். எதுவுமே சரிவரவில்லை. பாதி வாடகை தந்த ஆட்டோ நண்பனை வேறு இடம் பார்க்கும் படி சொல்லிவிட்டு நான் வாழ்ந்த இடத்திலேயே இருப்பதாகத் தீர்மானித்தேன். அது நாகமல்ல, தமிழ்நாட்டின் தலைநகரத்தின் மையப் பகுதியில் உள்ள விடு. அந்த வீட்டை சொர்க்கமாக்குவதுதான் உன் வேலை.’’

சிரித்தபடியே வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“இதைச்சொல்ல இத்தனை லாவகமா? நான் அடுத்த விட்டுப் பாட்டிக்குப் பயணம் போவதைப்பற்றிச் சொல்லப் போயிருந்ததன். உங்களையெல்லாம் விட்டுப் போவதெல்லாம் வேதனையாயிருக்கிறது என்று சொன்னேன். பாட்டி ‘என்ன இருந்தாலும் ராமன் போகிற இடந்தான் சீதைக்கு அயோத்தி’ என்று சொன்னார்.”

‘அத்தனை அடிமை மனப்போக்கு இருந்தால் பிரச்சனையில்லையே’ என்று சொல்ல என்னிய வேலுச்சாமி அது பார்வதிக்குப் புரியாது என்ற நினைவு தொன்றியதும் சொன்னான் :

“நான் ராமனில்லையே! ஒரு சாதாரண தொழிலாளி”

“என்னைப் பொறுத்தவரை நீங்க என் ராமனே தான்...”

செல்லமாகச் சொன்னாள்.

“அப்படியானால் நீ சீதையா?”

“ராமனைத் தொடரும் சீதைபோல பட்டணத்திற்கு வருகிறேனே...”

“நான் வாழப்போகும் காட்டில்... சாரி... நாட்டில் மான் பிடித்துத் தரும்படி கேட்காமல் இருந்தால் சரி...”

“மீன் பிடித்துத் தரும்படியும் கேட்கமாட்டேன்” என்று சிரித்தபடி கூறியவள் தொடர்ந்தாள்:

“எனக்கு எப்போதும் ஒரு சந்தேகம். அரசகுடும்பத்தில் வாழ்ந்த பெண் சீதை காட்டில் வாழ நேர்ந்தபோது எதற்காக அந்த மாணைப் பிடித்துத் தரும்படிக் கேட்டாள். அதனால்தானே பிரச்சனை வந்தது” — குரலில் நீண்டகால சந்தேகம்.

“இது தெரியாதா. அத்தனை வளர்ந்த பெண் காட்டில் வைத்து விளையாடவா மானைக் கேட்டாள். கறி சமைக்கத் தான் கேட்டிருப்பாள்.”

“எனின் கேலி பேசிறீங்க...” சினுங்கியபடியே பார்வதி முகத்தைச் சுழித்தபடி சொன்னாள்.

“இராமன் கூட சிதை வைத்து விளையாட என மானைப் பிடிக்கவில்லையே. அம்பெய்து கொன்று விட்டானே”

“அதுவும் சரிதான்”

“ஏதோ ஓரளவு ஒப்புக் கொண்டியே. அதுவே போதும்.”

“இல்லை. அது அவளது விதி”

“அதுவிவரும் கதை என்று சொல்லலாமே”

“அப்படித்தான் அப்பா சொல்லுவார். புராணக் கதை களைல்லாம் வெறும் பொய். கற்பனை, மதத்தைப் போதிக்க வந்தவை என்றும் அடிக்கடி கூறுவார்”

தனக்கென ஒரு கொள்கைப் பிடிப்பு இல்லாத தன்மை அவளது பேச்சுகளில் பிரதிபலிப்பதை வேலுச்சாமியால் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது.

இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“தூக்கம் வருகிறது என்றாய். கொஞ்சநேரம் தூங்கலாமே. எவருமில்லை. காலைநீட்டியே படுக்கலாம்”

அவளது கண்கள் சோர்வடைவதைப் பார்த்துவிட்டு வேலுச்சாமி சொன்னான்.

8

“அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற அடிமை வியாபாரம் பற்றிப் படித்திருக்கிறாயா? ” செந்தூரன் வண்டியில் எதிரே உட்கார்ந்திருந்த பெண்ணின் அலங்காரத்தைப் பார்த்த நினைவுடன் வேலுச்சாமியைக் கேட்டான்.

“ஓரளவு படித்திருக்கிறேன். ஆங்கில சினிமாவிலும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆபிரகாம்லிங்கன் ஜனாதிபதியாக வந்து அடிமை வியாபாரத்தை ஒழித்த வரலாறு தெரியுமே. அதற்கு இப்போது என்ன சார்? ”

வேலுச்சாமி வண்டியின் மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு ‘கடகட’ என பாலத்தின் மேல் ஓடும் இரைச்சலிடையே சொன்னான்.

“ஆபிரிக்காவிலிருந்து நீகிரோக்களை துப்பாக்கி முனையில் கப்பலில் ஏற்றிக் கடத்தி வந்து ஒவ்வொருத்தராக மேடையில் நிற்கச்செய்து ஏலம் போட்டு விற்பார்கள்”

“ஆமாம் இங்கேயும் மாட்டுச் சந்தையில் ஏலம்போட்டு விற்பதை பொள்ளாச் சியில் பார்த்திருக்கிறேனே”

“அங்கே ஏலத்தின்போது அடிமைகளை நாலுபுறமும் திரும்பச்செய்து உடற்கட்டை முழுமையாகக் காட்டி வாயைத் திறக்கச் செய்து பல்லையும் காட்டச் செய்தே ஏலத்தைத் தொடங்குவார்கள்”

“காளை மாடுகளை மதிப்பீடு செய்யும்போது வாயைத் திறந்து பற்களைப் பார்த்துவிட்டே விலைபேசவார்கள். நானே பார்த்திருக்கிறேன். அப்பா பற்களைப் பார்த்து மாட்டின் வயதே சொல்லிவிடுவார்”

செந்தூரனுக்குத் தனது கிராமத்து அறிவைத் தெரிவிப்பதாக வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“பெண்களைக்கூட நிர்வாணமாகக் காட்டியே ஏலத்தில் நிலை பேசுவார்கள். ஏன் தெரியுமா?”

செந்தூரன் சிரித்தபடியே கேட்டான்.

“இளமை, வயதைக் கணிக்கவும் தொடர்ந்த இனப் பெருக்கத்திற்கும், பெருந்தோட்ட வேலையில் உடற்கட்டு எவ்வளவு தாக்குப்பிடிக்கும் என்பதையும் பார்ப்பார்கள்”

“அது மட்டுமல்ல. தமது பொழுதுபோக்குச் செக்ஸ் தேவைக்கும் கறுத்த அழகிகளைக் கணிப்பார்கள். ஆனால் வெள்ளையரின் சமூக அந்தஸ்திற்கும் வாரிசுக்குப் பின்னள் பெறவும் இங்கிலாந்துக்குப் போய் பெண் எடுத்து வருவார்கள்”

“ஆமாம் நல்ல வேடிக்கைதான்...” சிரித்தபடியே வேலுச்சாமி புதிதாக அறிந்த செய்திக்குப் பதில் கூறினான்.

“அது அல்லப்பா, வேடிக்கை. இங்கிலாந்தில் சர்ச் திருமணத்தில் ‘ஒருவருக்கொருவர் விசுவாசமாக இருப்போம்’ என உறுதிமொழி கூறி அமெரிக்கானிற்கு அழைத்து வரப்படும் வெள்ளனநிற அடிமைப் பெண் அங்கே வந்த பின்னரே கறுத்த அழகிகள் பொழுதுபோக்குக் காதலியாக இருப்பதைக் கண்டு ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதாக கொதிப்படை வாள். பின்னர் ஏதோ கிடைத்த குடும்ப வாழ்க்கை மிச்சம் எனத் திரும்பி ஓடிவிடாமல், வெள்ளை அடிமையாக அமெரிக்க வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டு வாரிசுக்கு இனப் பெருக்கம் செய்வாள்”

“அந்த நிலையெல்லாம் இன்றைய நவீன உற்பத்தி மாற்றங்களோடு மாற்றிவிட்டதே”

‘‘முற்றாக மாறி விடவில்லை வேலைப்பிரிவினை, சொத்துக்கு வாரிசு பெறுவது அப்படியே நீடிக்கிறது. அதே வேலை நம்ம நாட்டு நிலைமை வேறாக இருக்கிறது. பெண்ணை அடிமையாக வாங்க வருபவருக்கு நிக்ரோ அடிமைகளைக் காட்டுவது போல்லாமல் அலங்கரித்தே

காட்டுவார்கள். பிடிக்காவிட்டால் மற்றொரு பெண். பேசிப் பழகி விருப்பு வெறுப்பு அறிய அனுமதிக்க மாட்டார்கள். பெண்ணுக்காக மாப்பிள்ளையை விலைக்கு வாங்க பேரம் வேறு பேசுவார்கள் ’’

‘‘இது ஒரு முரண்பாடான முறையே...’’ வெலுச்சாமி சொல்லும்போது தனக்கு நடைபெறப்போகும் பெண் பார்த்தல் படலத்தையும் எண்ணிக் கொண்டான்.

‘‘இந்த விளக்கம் கூற முடியாத முரண்பட்ட நாகரிகம் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது’’

‘‘சீர், சீதன வழக்கமெல்லாம் சொத்தாண்ட மன்னர்கள், பிரபுக்களிடையே மட்டும் முன்னர் தமது பெருமையைப் பறைசாற்ற இருந்ததாம். பின்னர் நிலம், சொத்துக்கள் பிரிந்து வர மேல்தட்டு வர்க்கத்தவரிடையேயும் சீர், சீதன வழக்கம் புகுந்தது. யந்திர உற்பத்தி, வணிகம், அரசு நிர்வாகம் வளர்ந்துவர நடுத்தர வர்க்கத்தவரிடையேயும் பரவி கீழ் மட்டம் வரை வந்துவிட்டது என புரைபஸர் சொல்லுவார் ’’ வெலுச்சாமி சொன்னான்.

‘‘அதுவும் உண்மைதான். சீர், சீதனத்தையும்விட அழகான பெண்ணைத் தேடுபவர்களுக்கும் பெண்ணை வெறுங்கையோடு கொடுத்தால் பறகு மாமியார், குடும்பத் தவர் மதிக்கமாட்டார்கள் என்று அஞ்சி சீர், சீதனம் வழங்கவே பெண்ணின் பெற்றாரும் முடிந்தவரை முயல் கிறார்கள். இது மற்றொரு யதார்த்த நிலை. இதெல்லாம் நமது நாகரிகம் பண்பாடாக, குடும்ப வாழ்க்கையை வேறுக்கும் முறைகளாக இன்றும் நிலவுகின்றன’’

செந்தூரன் சொல்லிவிட்டு எதிரே ரெயில் பயணத்திற்கே பட்டுடுத்து நகைகளுடன் அலங்காரம் செய்து பின்னலில் மல்லிகைச் சரத்துடன் காட்சியளித்த பெண்ணை மீண்டும் வெறுப்புடனேயே பார்த்தான்.

‘‘பெண் சிசுக் கொலை, மருமகளைக் கொடுமைப் படுத்துதல், சீதனத்திற்காக எரித்தல் கூட நடுத்தர வர்க்கம் தோன்றிய பின்னர் ஏற்பட்டதுளனவே புரைபஸர் கூறுவார்’’

வேலுச்சாமிக்கு யதார்த்த வாழ்வைக் காட்டும் தர்க்கப் பேச்சால் வெற்றி கொண்டு, தன் கிராமத்துக்குச் சென்று பெண் பார்த்து முடிவு செய்ய வலிந்து நின்று, டிக்கெட் வாங்கச் செய்து விட்டான் செந்தூரன்.

செந்தூரனின் மனைவியும் இரு பிள்ளைகளும் மதுரை யில். அவர்களிடமும் சென்று வரவேண்டிய தேவையுடன் பிரயாணத்தை வேலுச்சாமியின் வசதியும் பார்த்து ஏற்பாடு செய்தான், அவசர அலுவலாக வெளியூருக்குப் போய் வர இருப்பதாக வேலுச்சாமி வெள்ளிக்கிழமை சனிக்கிழமையும் திருமலையிடம் லீவு கேட்டிருந்தான். அவர் மறுக்கவில்லை. அவன் என்றுமே லீவு எடுப்பதே கிடையாது. ஒரு நாள் கூலியை இழப்பதையும் அவன் விரும்புவதில்லை. உரிமையாளரும் அவனும் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுவிட முடியாத பிணைப்பு. கராஜில் வேலை செய்ய வந்து போகும் மற்றைய வேலையாட்களே அந்தப் பிணைப்புப்பற்றி பேசிக்கொள்வர். அது நீடிக்கப் போவதில்லை என்றும் கூறிக் கொள்வர்.

தானே எங்காவது லீஸில் ரிப்பேர் ஷாப் எடுத்து நடத்துவது, கூடிய மாதச் சம்பளத்தில் வேலை தேடுவது போன்ற எண்ணங்களையும் செந்தூரனின் கலியாணத் தூண்டலுக்கு செவி சாய்த்ததும் விட்டு விட்டான். செந்தூரன் கூறிய சிக்கனத் திட்டம் மட்டுமல்ல கையில் வேலையில்லாமல் பெண்ணை அழைத்து வந்து சிக்கனம் பேசுவது முட்டாள் தனம் எனவும் எண்ணிக் கொண்டான்.

திருமணம் பற்றிய எண்ணம் மனதில் தோன்றி வளரத் தொடங்கிய போதும் செந்தூரன் இழுத்துச்செல்லும் கிராமப் பயணத்தில் எதுவும் நடைமுறையாகும் என்ற நம்பிக்கையும் வேலுச்சாமிக்கு ஏற்படவில்லை.

செந்தூரன் வலிந்து கேட்டுக்கொண்டிருத்ததால் போய்ப் பார்ப்போமே என்றோர் நிலைப்பாடு. இரண்டு நாள் ஓய்வும் பொழுதுபோக்கும், கிராமப் புறத்தில், இவ்விடு முறைப் பொழுது போக்கு என்னங்கள் தெழுப்பட்டன.

செல்லம்மாவில் அளவுக்கு மீறித் தங்கியிருப்பதிலும் அதிகச் செலவும் பிரச்சினையும் ஏற்படலாம் என்ற அச்சமும் கூட வேலுச்சாமியின் மன ஆழத்தில் புதையண்டிருந்தது.

செல்லம்மாவின் குடும்ப நிலைக்காக அவன் இரங்கி னான். அவளது பணிகளுக்கும் சாப்பாட்டிற்கும் அவள் கேட்ட பணத்தைக் கொடுத்து வந்தான். அதற்கும் மேலாக தன் நோய் துன்பம் நெருக்கடி பற்றிக் கூறி அவள் கடன் பெற்று வந்தாள். அவற்றை வேலுச்சாமி குறித்து வைத்திருந்தான். ஏதாவது கணக்கில் மாதந்தோறும் கழிக்க முயன்றால் ‘சார் இப்போது கண்டம், அடுத்த தடவை பார்க்கலாம்’ என நயமாகக் கூறி தவணை போட்டு வந்தாள்.

அங்கும் ஒருவரைஒருவர் விட்டுவிட முடியாத பிணைப்பு. கடன் தொகை நானுறு ரூபாவிற்கு மேலாகி விட்டது. அதைத் திரும்பத் தருவது அவளுக்குப் பெரிய தொகை. அதே வேயையில் அத்தொகை வேலுச்சாமியின் எட்டு நாள் கூலித் தொகை. அதை இழப்பதும் அவனுக்குக் கண்ட மாகவே இருந்தது.

பரவாயில்லை, என்றோ சிறிய தவணையில் பெற்று விடலாம் என்றோர் நப்பாசை. செல்லம்மாவின் பிள்ளைகளும் சில வேளை அவனோடு குடிசைக்கு வந்து போவதுண்டு. வேலுச்சாமியும் பிள்ளைகளோடு பேசிப் பழகுவான். சின்னப் பெண் நிக்கில்லாமல் கூட ஓடி வருவாள்.

ஒரு இரவு புதிய சேலை கட்டியபடி செல்லம்மா சாப்பாடு எடுத்து வந்தாள். மங்கிய விளக்கொளியில் அவள் புதிய தோற்றுத்தோடு இருப்பதாக வேலுச்சாமி கண்டான்.

‘‘எங்கே புதிய சேலை கம்மல் வேறு புதிசா’’

மனதில் பட்டதைக் கூறியபடி கொடியில் தொங்கிய டவலை எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்:

‘‘சார் தீபாவளிக்குப் புடவை வாங்கத் தந்த பணத்தில் வாங்கியதை இன்றே தான் வெள்ளிக்கிழமை முதல் தடவை கோயிலுக்குக் கட்டிக்கொண்டு போனேன். சாருக்குப் பிடித் தால் சந்தோசம் தான். இந்தச் சிமிக்கியையும் கோயிலில் தான் எட்டு ரூபாவுக்கு வாங்கினேன். சாருக்குப் பிடித்ததா’’

செல்லம்மா அப்பழக்கில்லாமல் இயல்பான பாராட்டை எதிர்பார்த்து கன்னத்தைத் திருப்பி தொங்கிக்கொண்டிருந்த அரிக்கேன் லாந்தர் ஒளிபடக் காட்டியபடி வேலுச்சாமியின்எதிரே வந்தாள்.

‘‘நல்லாயிருக்கே’’ என அவள் எதிர்பார்த்த வார்த்தையைக் கூறியபடி செவி இதழை ஒருகணம் விரல்களால் பிடித் துப் பார்த்து தன் பற்களைக் கடித்தபடி நுனி இதழைக் கிள்ளிவிட்டு அவளது பிருஷ்டத்திலும் தட்டிவிட்டான்.

அவள் எதிர்பாராமல் ஒரு கணத்தில் சிலிர்த்த உடலுணர்வைச் சமாளித்துக்கொண்டே உதட்டில் மெல்லிய சிரிப்பு மலரக் கூறினாள்:

‘‘சாருக்கும் வாலிப வயது. இதிலென்ன வெட்கம். ஆசெப்பட்டுக் கேட்டால் நான் எப்போதும் வருவேனே’’ என்று கூறிக்கொண்டே சாப்பாடு எடுத்து வந்த அலுமினியப் பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டே குடிசையை விட்டுப் புறப்படும்போது தொடர்ந்து சொன்னாள் : ‘‘வேலை முடித்துவிட்டு வந்துவிடுவேன்.’’

எதுவும் பேச முடியாமல் திகைப்புற்ற நிலையில் பல வேறு சிந்தனை உந்த குடிசைக்குள் வேலுச்சாமி உலவிக்கொண்டிருந்தான்.

அரையணி நேரம்கூட கழிந்திருக்காது. அதே உடை யுடன் செல்லம்மா உள்ளே வந்தாள். நுழை வாசல் தட்டியை உள்ளே கட்டிவிட்டு வேலுச்சாமியை நோக்கி வந்தாள். அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடி எதிரே நெருங்கி நின்றாள்.

அடுத்த கணம் தன் விரித்த கைவிரல்களால் அவனது செவி மடல்களில் கிள்ளியபடியே கீழே இழுத்து கண்ணங்களை இரு கரங்களாலும் அழுத்திவிட்டு, 'என் இராசாவே' என்று அடித்தொண்டைக் குரலில் கூறியபடி அவனைக் கட்டி அணைத்தாள்.

“என்ன மிஸ்டர் ஒரே மௌனம். வரப்போகும் புது மனப் பெண்ணைப்பற்றி கற்பனை பண்ணுகிறீரா? ”

செந்தூரனின் குரல் வேலுச்சாமியின் நினைவைக் குலைத்து யதார்த்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது.

‘‘கூவியில்லாத வேலைக்காரியைத் தேடுவதாகத்தானே சொன்னீங்கள். இதிலென்ன கற்பனையும் புதுமனப் பெண்ணும்’’

வேலுச்சாமி செந்தூரன் கற்பித்த பாஷையிலேயே பதில் சொன்னான்.

‘‘நிட்சயமாக செல்லம்மாவைவிட நல்ல பெண்ணாகத் தேடிவிடுவோம். அவள் பகுதிநேர வேலைக்காரிதானே. நாம் பார்க்கும் பெண் முழுநேரமும் உன்னுடைய பணி களையே செய்வாள். செல்லம்மாபோலக் கூலி கேட்கமாட்டானே’’

செந்தூரன் சிரித்தபடியே சொன்னான்.

‘‘கூவியில்லாத அடிமைப் பெண் என்று நீங்க அடிக்கடி கூறுவதுதான் என் மனதால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருக்கிறது. ’’

“அந்த யதார்த்த நிலை தெரியாததால்தான் இந்தச் சமூகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டே இந்த வாய்ப்புகளைப் பயன் படுத்தாமல் இத்தனை காலம் செல்லங்மாவிற்குக் கூவி கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாயே. கணக்கிட்டுப் பார். பணம் மட்டுமல்ல வேறும் பல சேவைகளை எல்லாம் இழந்துவிட்டாயே. உன் இளம் வயசில் கிடைக்கவேண்டிய இன்பங்களையும் விட்டுவிட்டாய்”

‘இழந்தவை போகட்டும். செல்லம்மாவோடு எனக்கு ஒரு பிரச்சனை. அதை எப்படித் தீர்ப்பதென்றுதான் தெரிய வில்லை.’’

‘‘பிரச்சனைகள் எங்கேயும் இருக்கும். உன் பிரச்சனையைச் சொல்லேன்’’

‘‘ஐம்பது, பத்து, இருபதாக ஐநூறுவரை கடன் பெற்று விட்டாள். அவளது கூவியில் தவணையாகக் கழிக்கலாம் என்றால் ‘சார் சார் அடுத்த மாதம்’ என்றெல்லாம் கடத்து கிறாள். அதை எப்படி வாங்கி எடுப்பதென்றும் தெரிய வில்லை’’

‘‘ஓ அப்படியும் ஒரு விஷயமா?’’

செந்தூரன் சிரித்தபடியே சொல்லிக் கொண்டே தொடர்ந்தான்.

‘‘அந்தப் பணத்தை நீ இனி வாங்க முடியாது. மறந்து விடு.’’

‘‘எனப்படிச் சொல்லுறீங்க? எனக்கு அது அதிகப் பணம். மெழினில் கஷ்டப்பட்டு உழைத்த பணம். எப்படி விட்டுவிடுவது.’’

‘‘அந்தப் பணம் ஒருபோதும் கிடைக்காதப்பா மறந்து விடு’’

‘‘எனப்படி உறுதியாகச் சொல்லுறீங்க?’’

‘‘நீங்க ஏதாவது செக்ஸ் உறவு வைத்திருப்பீங்க’’

‘‘அப்படி எதுவுமில்லையே’’

தாழ்ந்த குரலில் குற்ற உணர்வுடன் குரல் மெல்ல ஒலித்தது.

‘‘நீங்க இப்போது ஒப்புக் கொள்ளாமல் போகலாம். ஒரு உண்மையை மட்டும் நன்கு தெரிந்திருக்கவேணும். எந்தப் பெண்ணுடனும் செக்ஸ் உறவு வைக்கப் போனால் அவள் அதற்குப் பிரதிபலனாகப் பண்மோ, உதவியோ நிச்சயமாக எதிர்பார்ப்பாள்.’’

‘‘மனைவி கூடவா.’’

‘‘அது தனிப் பிரச்சனை. இரண்டாவது மூன்றாவது பெண்ணைப் பற்றியே பேசுகிறேன். நீங்க செக்ஸ்ஸாக்கு அடி பணிந்தால் எந்தப் பெண்ணும் அடிமையாக்கிக் கொள்வாள். நீ அடிமைகளைக் கொண்டு செய்யும் சின்ன வேலைகளையே உங்களைக் கொண்டு செய்விப்பாள்’’

‘‘ஏனப்படி?’’

‘‘அது ஒன்றே பெண்ணிடம் உள்ள பலம். கற்பு அல்ல’’

‘‘அப்போது கற்பு’’

‘‘அது ஆனுாதிக்கம் பெண்களை அடிமைப் படுத்தி வைக்க சிருட்டித்த கற்பனை’’

செந்தூரனின் பேச்சுகள் வேலுச்சாமியின் சிந்தனை யைக் குழப்பியபோதும் செல்லம்மா விஷயத்தில் அவனது ஊகம் சரியாகவே இருந்தது.

செல்லம்மாவிடம் இனிமேல் கடனைப் பெறமுடியாது. அதே வேளை அவனது சேவைகளை விட்டு விடமுடியாது

எனவும் எண்ணிக்கொண்டான். திருமணமாகிச் சென்றாலும் புதுப்பெண்ணோடு நன்கு பழகிக் கொள்வாள். அவளுக்கும் நிட்சயமாக உதவியாக இருப்பாள் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. அவள் ஏமாற்றுக் காரியல்ல. அவளிடம் பண மில்லை. அதற்காகவே எதிர்பார்க்கும் எந்த உதவியோ, சேவயோ செல்யத் தயாராயிருந்தாள் என மனதைச் சாந்தப் படுத்திக் கொண்டான்.

வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இருவரும் மேலேயும் நடுப்புறமுமாகவும் உள்ள பர்த்தில் படுத்துக்கொண்டனர்.

ஆடம்பரமாக உடுத்துவந்த பெண் நடு பர்த்தில் அப்படியே படுத்துக்கொண்டு மேலே படுத்திருந்த கணவனுடன் கடுரோமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அது வேலுச்சாமியின் மனதை உறுத்தியது. செந்தூரனின் கோட்பாடு பிழை போலவும் என்னத் தோன்றியது. அவன் அதற்கு ஏதாவது விளக்கம் கொடுப்பான் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். அவ்வேளை கேட்க முடியவில்லை.

அதிகாலையில் மதுரையில் இறங்கி ஆட்டோ ஒன்றில் மனைவியின் விட்டுக்குச் சென்றான். பின்னைகளும் மனைவியும் மாமனாரும் ஆரவாரமாக வரவேற்றனர்.

காலைச் சாப்பாடு முடித்து இருவரும் பஸ்ஸில் கிராமத் துக்குச் செல்ல வேண்டும் எனக்கூறி வேலுச்சாமியை மனைவிக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

இருவரும் குளித்துவிட்டு வந்து இட்லியும் பொங்கலுமாக டிபன் சாப்பிடும்போதே செந்தூரன் மனைவியிடம் சொன்னான் :

“கிராமத்தில் அப்பா, அம்மாவைப் பார்ப்பதோடு நண்பனுக்குப் பெண் பார்க்கப் போகிறோம்”

“ஏன் மற்றாளில் கிடைக்காமல் கிராமத்துக்கா போக வேணும்? கிராமத்துப்பீ பெண்ணென்றால் அடிமையாக அடக்கி வைக்கலாம் என்ற எண்ணமாக்கும்”

செ. கணேசலிங்கன்

காரமான கடும் பேச்சில் உண்மையும் இருக்கவே
செய்தது.

“இவருடைய சம்பளத்தில் இவரோடு வாழ்வதென்றால்
எந்தப் பெண்ணும் நாலு நாளில் ஓடிவிடுவாள்.”

அம்மாவிற்கு வேண்டிய மருத்துவ வசதிகளைப் பார்த்து
விட்டு ஞாயிற்றுக் கிழமையே அங்குவந்து ஒரு வாரம் தங்குவ
தாக வீட்டில் பிள்ளைகளுக்கும் மனைவிக்கும் சமாதானம்
கூறிவிட்டு பெரியார் பஸ் நிலையம் நோக்கிச் சென்றனர்.

நாகலாபுரம் வழியாக தூத்துக்குடி செல்லும் எக்ஸ்
பிரேஸ் பஸ்ஸில் இருவரும் ஏறிப் புறப்பட்டனர். பஸ்ஸிலில்
ரெயில் வண்டியில் போகும்போது வாய்காட்டாமல் அடக்க
ஒடுக்கமாகப் பெண்கள் இருப்பார்கள் என்று கூறுவது தவறு
எனக்கூறி ரெயிலில் கண்ட பெண்ணையும் மனைவியையும்
உடனடி உதாரணமாக வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“குடும்பத்தில் கணவனுடன் தமக்கும் சம உரிமை இருப்ப
தாக வாய்ப்பேச்சில் மட்டுமே பெண்களால் காட்டமுடிகிறது.
நடைமுறையில்ல. தமது அடிமை நிலையை பெரும்
பாலான பெண்கள் உணர்ந்திருப்பதுமில்லை”

செந்தூரனின் பேச்சுச் சாதுரியத்தை வேலுச்சாமி நன்கு
அறிந்து கொண்டான். அவன் என்ன விஷயத்திலும் எப்
போதும் வெற்றியே பெறுவதையும் அவன் அறிந்து கொண்டான்.
தன்னோடு ஒப்பிடும்போது அவன் நல்ல அனுபவ
சாலி என்பதை ஏற்றுக் கொண்டான்.

காட்டுப்பட்டி கிராமத்தில் செந்தூரனின் வீடு சேர்ந்த
தும் தாயார் வந்து கட்டி அணைத்து அன்பைச் சொரிந்தார்.
தந்தையார் அங்கு இருக்கவில்லை. தூத்துக்குடிக்குப்போய்
விட்டார்.

“நீ எட்டிப் பார்ப்பதுமில்லை. கடிதமே எழுதுவதில்லை
என அப்பா திட்டிக்கொண்டே இருப்பார்”

“நேரிலே கண்டாலும் ஏதாவது சொல்லித் திட்டாமலா விடப்போகிறார்”

அப்பா பிள்ளை உறவு எங்கும் ஒரே வகையாக இருப்பதை வேலுச்சாமி எண்ணிக் கொண்டபோது தன் ‘சென்னை நண்பன்’ என தாயாருக்கு அவனை அறிமுகப்படுத்தினான்.

‘‘சமையல் எல்லாம் ஆய்விட்டது. சாதம் மட்டும் வடிக்க வேண்டும், நீங்க குளித்துவிட்டு வரலாம்’’

தாயார் சொல்லிவிட்டு சமையற்கட்டுப் பக்கம் சென்றார். இருவரும் தங்குவதற்குத் தன் வழக்கமான அறையைத் தட்டிச் சரிப்படுத்தினான். வீட்டைச் சுற்றியிருந்த தோட்டத்தையும் சிறுவயதில் ஏறி விளையாடிய மரங்களையும் வேலுச்சாமிக்குக் காட்டினான்.

‘‘அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்றாய். நல்லாய் தானே இருக்கிறார்’’

‘‘அதெல்லாம் பிரச்சனையில்லாமல் சமாளிக்க மனை விக்குச் சொல்லும் பொய் அல்ல. வாய்மையப்பா’’

சாப்பிட உட்கார்ந்தபோது தாயாரே பரிமாறினார். அப்போதே தாயாரிடம் செந்துரான் சொன்னான்:

‘‘அம்மா, வேலுச்சாமி எனக்கு சென்னையில் மிகவும் வேண்டிய நண்பன். எஞ்சினியரிங் படித்துவிட்டு அங்கே வேலை செய்கிறான். கிராமத்தில் பெண் பார்க்கவே அழைத்து வந்திருக்கிறேன். உங்களுக்குத் தெரிந்த பெண் இருந்தால் சொல்லுங்கோ. சீர், சீதனம் எதுவுமே வேண்டாம். நல்ல குணமான பெண் என்றால் போதும்’’

‘‘நல்லதே. இங்கேதானே வீட்டுக்கு ஒன்று இரண்டாவது காத்திருக்குமே. பட்டணத்துப் பையன், எங்களுக்குத் தெரிந்தவர் என்றால் நானோ நீயோ என்று வருவார்களே’’

‘‘இங்கே அப்பாவுமில்லை. ஆரைக் கேட்கலாம்’’

“தூத்துக்குடிக்குப் போனவர். எப்படியும் வர ஆறுமணி யாகும். சண்முகம் வாத்தியார் பள்ளிக்கூடத்தில் முனு மணிக்குமேல் ஓய்வாகத்தான் இருப்பார். அவருக்குத்தான் இங்குள்ள எல்லா விஷயமும் தெரியுமே. போய் சொல்லிவை”

செந்தூரனும் சென்னையைவிட்டுப் புறப்படும்போதே சண்முகம் வாத்தியாரையே முதலாக எண்ணியிருந்தான். தாயாரும் சரியாக உறுதிப்படுத்தினார் என்ற திருப்தி.

பள்ளிக்கூடம் 100 மீட்டர் தூரத்திலேயே இருந்தது. வேலுச்சாமியையும் பான்டும் சேட்டும் போடசெய்து அழைத்துச் சென்றான்.

சிரித்த முகத்தோடு வகுப்பறை ஒன்றில் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த சண்முகம் வாத்தியார் கண்ணா டியை கழட்டி மேசையில் வைத்துவிட்டு ‘வா தம்பி பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு’ என வரவேற்றார். குசலம் விசாரித்த பின்னர் ‘தம்பி யாரோ’ எனக் கேட்டார். அவனை அறி முகப்படுத்தி அங்கு வந்த விபரத்தையும் தெரிவித்து உதவியும் வேண்டினான்.

‘இங்கே கலியானம் என்று சில புரோக்கர்மார் நகரத் திலிருந்து மாப்பிளைப் பகுதியை அழைத்துவந்து பதினாறு, பதினெட்டு வயதிலேயே அழகான பெண்களை வீடு வீடாகக் காட்டி கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். பெண் பார்த்துப் பிடித்ததும் சீர் ஒன்றும் வேண்டாம் என அழைத்துப் போய் பின்னர் தீபாவளிக்கு, பிரசவத்துக்கு வீட்டுக்கு அனுப்பி சீர் கேட்டுத் தொல்லையும் படுத்துகிறார்கள். ஓரிரு அழகான பெண்கள் விபசார விடுதியில் என்றும் பேசுகிறார்கள். மேலே படிக்கத்தக்க பிள்ளைகளும் இப்படியே போய்விடுகிறார்கள். நீங்களும் அழகான பெண் பார்க்கவேணும் 16-18 வயசு, படிப்பு வேண்டும் என்றெல்லாம் கேட்டால் இங்கே

வளரும் பெண்ணைத்தான் முதலில் சொல்லி வைத்து வடுதல் கள் கழித்துப் பார்க்க வேண்டும். ”

சண்முகம் வாத்தியார் அங்குள்ள நிலைமையை வருத்தத்தோடு சொன்னார்.

“அழகான பெண்களெல்லாம் நகரத்தவருக்கு, அழகற் ற பெண்கள் தான் ஊரவருக்கா” என்று சொல்லிவிட்டு செந்தூரன் தொடர்ந்தான். “எங்களுக்கு அழகைப் பற்றி வேணாம் சார். வயசு பற்றியும் கவலையில்லை. இவருக்கே 28 ஆகிறது. முன்று நாலு வயசு குறைந்திருந்தாலே போதும். நோய் நொடியில்லாத குணமான, உடற்கட்டான பெண்ணாயிருந்தால் போதும். ஜாதகம், சீர், சீதனம் எதுவுமே வேண்டாம். இவர் எங்க விட்டைச் சார்ந்த பையன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

“அப்படியானால் பிரச்சனை அதிகமில்லை. இளம் பெண்ணை வைத்துக் காத்திருக்கும் குடும்பங்களுக்கு உதவி யாயுமிருக்கும். பெண்களரயேறும் புண்ணியமும் கிடைக்கும். சென்னை பட்டனத்தில் எஞ்சினியரிங் படித்து வேலை பார்க்கிற மாப்பிளைக்கும் பிரச்சனையில்லை. தம்பி நீங்க மாப்பிளைக்கும் பொறுப்பாயிருக்கிறீங்க...”

சண்முகம் வாத்தியார் இமுத்திமுத்துப் பேசியபடியே கட்டுவிரலை ஆங்காங்கே உள்ள வீட்டுப் பக்கமாக அசைத்து சிந்தனையை மேயவிட்டார். நாலுமுழு வேஷ்டியும் கதர் சட்டையும் அணிந்திருந்தார். உச்சிப் பின்புறத்தில் சிறிது வழுக்கை. நரை ஓடியமுடி. குள்ள கரிய உருவம். பனிச்சிட்ட மூன் பற்கள், இத்தனை வயதிலும்.

திட்டரென வாத்தியாரின் முகத்திலே ஒளி.

“உங்களுக்குப் பிரச்சனையில்லாத இரண்டு இடங்கள் இருக்கின்றன. இரண்டில் ஒன்றை நிட்சயம் தேர்ந்து விடுவிர்கள். முதலில் பார்வதி என்ற தமிழன்னவின்மகளைப் பாருங்கள். சீரான பெண்ணு. நல்ல உடற்கட்டு. இங்கே

தான் படித்தவள், தந்தை பெரியார் கட்சியைச் சார்ந்தவர். பகுத்தறிவு வாதி. ஒருகாலம் நிலபுலத்துடன் வாழ்ந்தவர். டிராக்டருடன் வந்த பணக்கார விவசாயி ஒருவன் நிலங்களையெல்லாம் பறித்தெடுத்து நொடிந்த குடும்பமாக்கி விட்டான். விவேகமான கெட்டிக்காரப் பெண்ணை வெளியூரில் படிக்கவைக்க விரும்பியவர். நொடிந்து போனதால் விட்டு விட்டார்.”

“ஆமாம் முதலில் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து விடலாமே...” செந்தூரனே பதிலளித்தான்.

“இந்தக் கெட்டிக்காரப் பெண்ணுக்கு ஏன் இதுவரை கலியாணமாகவில்லை என நீங்கள் கேட்கலாம். அதையும் நான் இப்போதே சொல்லிவிட வேண்டும். அப்பாவிற்கு நம்பிக்கை இல்லாத போதும் கலியாணம் பேசி வந்தவரெல்லாம் ஜாதகம் பொருந்தவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு விட்டனர். நாலு, ஐந்து வயது குறைந்த இரண்டு தங்கைமாருக்கும் கலியாணமாகவிட்டது. திருச்சியிலிருந்து வந்த வனுக்கு ஒரு பெண்ணையும் கோயமுத்தாரிலை மற்றொரு பெண்ணையும் கொடுத்து விட்டார். பையனில்லை என்ற கவலை தாய், தகப்பனுக்கில்லை. இந்தப் பெண் பற்றியே கவலை. அதிர்ஷ்டக்கார நல்ல மாப்பிளை எங்கோ இருந்து வருவான் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்க அப்பாவுக்கேகுடும்பத்தை நல்லாய் தெரியும். கேட்டுப் பார்க்கலாம்”

இருவருக்குமே அந்தப் பெண் மேலும் குடும்பத்தின் மேலும் இரக்கம் ஏற்படத்தக்க வகையில் வாத்தியார் சொன்னார்.

“நீங்க குடும்பம் பற்றிய உண்மையெல்லாம் சொல்லி விட்டங்க. பெண்ணைப் பார்க்க ஏற்பாடு செய்யுங்க”

“இன்றைக்கு வெள்ளிக் கிழமை எதற்கு. நாளைக்கு காலையில் ராகுகாலம் ஒன்பது மணிக்கு வருமுன் எட்டு மணிக்கே பார்த்து விடலாம்”

“நான் அப்புறம் வரவா. அல்லது நீங்களே சொல்லி அனுப்புவிர்களா? ”

செந்தூரன் நயமாகக் கேட்டான். “இது நல்லவிஷயம். நானே சொல்லி அனுப்புகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு கிராமத்து செய்திகள் பற்றி இருவரும் பேசிக் கொண்டனர்.

வெலுச்சாமி அவர்களது பேச்சாடலை ஆர்வத்தோடு அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். கிராமத்து அரசியல், திருமணங்கள், மரணங்கள், திருவிழாக்கள் பற்றியெல்லாம் பேசி முடிந்த பின்னர் நன்றி கூறிப் புறப்பட எழுந்த இருவரையும் தடுத்து கடைசி வார்த்தையாகச் சண்முகம் வாத்தியார் சொன்னார் :

“நீங்களே பெண்ணெப் பார்த்து முடிவு செய்யுங்கள். நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி விட்டேன். பிறகு என் மேல் எந்தப் பழியும் வரக்கூடாது தமிழி. ஏற்பாடு செய்ததும் செய்தி அனுப்புகிறேன்”

விட்டுக்கு வந்து சண்முகம் வாத்தியாரின் ஏற்பாடு பற்றி தாயாரிடம் விபரம் எல்லாவற்றையும் செந்தூரன் சொன்னான்.

“எங்களுக்கும் அந்தக் குடும்பத்தைத் தெரியும். தங்கை மாரைப் பார்த்திருக்கிறேன். உன் தங்கையிடம் பாடம் கேட்டுப் படிக்க முன்னர் வந்து போவார்கள்”

தந்தையார் எழு மணிக்கு வருமுன்னோ சண்முகம் வாத்தியாரின் செய்தியைக் கடிதமாக ஒரு பையன் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“தமிழி, பெண் பார்க்க ஏற்பாடெல்லாம் செய்து விட்டேன். காலையில் எட்டு மணிக்கு பள்ளிக்கூடத்திற்கே வாருங்கள். அழைத்துச் செல்வேன் சண்முகம் வாத்தியார்”

தந்தையார் வந்ததும் செந்தூரன் நண்பனை அறிமுகப் படுத்தி சண்முகம் வாத்தியாரின் ஏற்பாடுகள் எல்லாம் பற்றி சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

“அப்ப நீ எங்களைப் பார்க்க வரவில்லை. அதற்கு நேரங்கிடையாது. பிரெண்டுக்கு பெண் பார்க்கத்தான் வந்திருக்கிறாய்”

நக்கலாகவே சொன்னார். அவர் அப்படிச் சொல்லுவார் என எதிர்பார்த்திருந்ததால் செந்தூரன் உள்ளுறச் சிரித்துக் கொண்டான்.

“இந்தக் கலியாணப் பேச்சைப்பற்றி என்ன சொல்லுறீங்க...”

“நீங்க தானே பெண்ணைப் பார்க்கப் போறீங்களே. மாப்பிளைக்குப் பிடிச்சால் சரி. இல்லாவிட்டால் வேறு பார்க்கலாம். சண்முகம் வாத்தியார் பெண் பக்கச் சார்பாக நிற்பதாகவே தெரிகிறது. அவர் ஆழிரம் பொய் சொல்ல வில்லை. ஒரு பொய்தான் சொல்லியிருக்கிறார்”

“அது என்ன அப்பா?”

“ஜாதகம் பொருந்தவில்லை என்று இந்தப் பெண்ணை எவரும் விட்டு விடவில்லை. தகாப்பனார் தமிழன்னல் பெரியார் பக்தன். ஜாதகம் கேட்பவருக்கே பெண்ணைக் கொடுக்க மாட்டார். இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தவர்கள் எல்லோரும் அழகு போதாது என்று தங்கைமாரையே கேட்டுக் கட்டிக்கொண்டு பட்டனம் போய் விட்டார்கள். வெறும் வெள்ளைத் தோலைப் பார்த்து அழகான பெண் என்று முடிவு கட்டுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். அந்த அழிகல்லாம் கலியாணத்தன்று காட்டவும் பின்னர் மற்றவர்களுக்கு ஷோ காட்டவுமே. உடற்கட்டோடு உழைக்கத்தக்க பெண்ணா, நோய் நொடியில்லாத குடும்பமா என்றுதான் பார்க்கவேண்டும்”

தந்தையார் நீண்டகால தன் அனுபவத்தைச் சுருக்கிக் கூறினார். வெலுச்சாமி ஏற்றுக் கொண்டான்.

மறுநாட் காலையில் வெற்றிலை பாக்கு தேங்காய் பழத் தட்டுடன் தாயாரையும் அழைத்துக்கொண்டு, பள்ளிக் கூடம் சென்று வாத்தியாருடன் பெண் பார்க்கச் சென்றனர். பெண் வீடு நடைதூரமே.

பார்வதி நடுங்கும் கரங்களுடன் இருவருக்குக் காய்ச்சிய பால் டம்ளர்களை தட்டுடன் நீட்டித் தந்துவிட்டு வியர்வைத் துளிகள் அரும்ப தாயார் அருகே உட்கார்ந்த காட்சியை இரு வரும் என்றும் மறக்க முடியாது. பெண்ணின் தாயார் மற்றிரு வருக்கும் பால் வழங்கினார். இருவருமே செல்லம்மாவுடன் ஓப்பிட்டே பெண்ணைப் பார்த்தனர். இளமையிலும் அழ கிலும் உடற்கட்டிலும் இப்பெண்ணே செல்லம்மாவைவிட சிறப்பாக இருவர் மனதிலும் பதிந்தாள்.

‘‘செல்லம்மாவைவிட இந்தப் பெண் நல்ல பெண்ணாகத் தெரியவில்லை? ’’

வேலுச்சாமியின் செவியில் செந்தூரன் தன் முடிவை வினாவாகப் போட்டான்.

‘‘ம்ம்’ என்ற ஒலியுடன் வேலுச்சாமி தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

வாத்தியாரைத் தனியே அழைத்து செந்தூரன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்ததும் வாத்தியார் தமிழண்ணலை சைகை காட்டி அழைத்து முடிவைத் தெரிவித்துவிட்டு, இருவரும் ஒரிரு நிமிடம் தனியாகப் பேசிவிட்டுவந்து வாத்தியார் செந்தூரனிடம் சொன்னார்:

‘‘கலியாணத்தை ஆனிமுடியுமன் அடுத்த வெள்ளிக் கிழமைக்குமுன் நடத்த வேணும். சம்மந்தியார் ஆடி மாசம் என்று கவலைப்படாவிட்டாலும் நானே ஊர் மக்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லவேணும் ஆடி பிறந்தால் கலியாணம், ஊரில் இல்லாத நடைமுறை’’

ஏற்கெனவே திட்டமிட்டிருந்ததுபோல சன்முகம் வாத்தியாரின் பேச்சு ஒலித்தது.

செந்தூரனுக்கு அதிர்ச்சி தந்தபோதும் உடனே கலியாணத்தை நடத்தி முடித்து விடுவதையே அனுமதி விரும்பினான்.

“அப்படியானால் நாளைக்கல்லவா கலியாணத்தை வைக்கவேண்டும். மாப்பிளை பெண் பார்க்கவே இரண்டு நாள் லீவில் வந்தார். கலியாணத்துக்கெனத் தயாராக வரவில்லையே”

“நாளை ஞாயிறு காலை நல்ல நாளே. பத்தரை மணிக்கு ராகு காலம் முடியுமுன் சிம்பிளாக இங்கேயே மாலை மாற்றி தாலிகட்டி முடித்து விடலாம். மாப்பிளை பின்னர் விடு வாசல் பார்த்து வசதிபால வந்து அழைத்துப் போகலாம்”

வாத்தியார் கூறிய ஒழுங்குகள் சரிபோலவே செந்தூரனின் மனதிற்குப்பட்டது. வந்த வேலை உடனேயே வெற்றியாக முடிவதாகவும் எண்ணி உள்ளுறப் பூரித்தான்.

வேலுச்சாமியை அழைத்து ஏற்பாட்டைச் சொன்ன போது அவன் அதிர்ச்சியடைந்தான்.

“திருமணச் செலவு, பணம்... எந்த ஏற்பாடுமில்லாமல் வந்தேனே...”

“அதையெல்லாம் விட்டுவிடு. மாலை மாற்றி நாளைக்காலையில் பெண்ணை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விடுவோம். நீங்க திங்கட் கிழமை மாலையில் புறப்பட்டு செவ்வாய் கிழமை வேலைக்குப் போய்விடலாம். ஒருநாள் தாமதித்து வருவதாக திருமலைக்கு நான் தந்தி அனுப்பி விடுகிறேன். பின்னர் நீ மற்றாஸ் போன்றிரு வேறு விடுபார்த்தோ, அந்தக் குடிசைக்கோ உனக்குக் கிடைக்கும் கூவியில்லாத அடிமையை சாரி, மனைவியை அழைத்துக் கூல்லலாம்”

அவ்வேளையும் அடிமை என்ற வார்த்தையே நா தவறி யது போல செந்தூரன் கூறியது வேலுச்சாமிக்கு விசித்திரமாக இருந்தது.

ஞாயிறு காலையில் நடைபெறும் கலியானை ஏற்பாடு களுக்கு ஒப்புதல் தெரிவித்துவிட்டு தாயாரோடு மூவரும் வீடு திரும்பும் வேளை, பெண்ணும் பெற்றாரும்மூவருக்குமாய் வணக்கம் தெரிவித்து வழியனுப்பினர். பெண்ணின் கண் களில் நீர் அரும்புவது போலிருந்தது. ஆனந்தமா? சோகமா?

வீடு சேர்ந்து வாத்தியாரின் ஏற்பாடுகளைச் செந்துரான் தந்தையாரிடம் கூறியபோது அவர் நளினமாகச் சொன்னார் :

“வாத்தியார் ஒரு சாணக்கியன். தாமதிக்கவிட்டால் இந்தக் கலியானமும் தவறி விடுமோ என்று அவர்கள் பக்கமாக நின்று காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டான். மாப்பிளைக்குப் பெண்ணைப் பிடித்தால் சரி. இத்தனை தூரம் வந்து தோல்வியடையாமல் வெற்றியோடு திரும்பட்டும், வாழ்த்துகள்”

வேலுச்சாமியின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினார்.

“வெள்ளைத் தோலில்லை. பொது நிறம். மற்றும்படிநல்ல பெண்ணே. பாவம் கலியானத்திற்காக இத்தனை காலம் காத்திருந்தது. கரை சேர்ட்டும். உங்களுக்கும் புண்ணியம் கிடைக்கும்”

தாயார் வேலுச்சாமியைப் பார்த்துக் கூறியதைக் கேட்டு செந்துரான் சிரித்தான். திருமணத்தை சமூகம் பார்க்கும் முறை வேலுச்சாமிக்கு வியப்பளித்தது.

“ஏன்டா சிரிக்கிறாய். உண்மையைத் தானே சொன்னேன்”

“இந்தக் கலியானத்தில் ஆருக்கம்மா வெற்றி”

“அவர்களுக்குத்தான்...”

“அப்படியே இருக்கட்டுமம்மா”

மாப்பிள்ளையுடன் உடனேயே தூத்துக்குடிக்குப் போவதாகக் கூறி என்ன பொருட்கள் வாங்கி வரவேண்டும் எனத் தந்தையாரிடம் கேட்டு ஒரு பட்டியல் போட்டான்:

‘‘தாலி, மெட்டி, கூறைச்சேலை, மாமியாருக்கு ஒரு சேலையும் மாமனாருக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் வேஷ்டியும் வாங்கினால் போதும். அவர்கள் மறந்தாலும் பாலிதீனில் போட்ட இரண்டு மாலையும் வாங்கி வந்துவிடு. மற்றவற்றை இங்கே பார்க்கலாம்’’

இருவரும் பஸ் ஏறுவதற்கு நாகலாபுரம் நோக்கிப் புறப் படும்போது தந்தையார் சொன்னார் :

‘‘உன் கணக்கில் உன் அம்மாவிற்கும் ஒரு சேலை வாங்கி வாடா, கலியாணத்துக்கட்ட.’’

மறுநாட் காலை தந்தையாரையும் செந்தூரன் அழைத்துச் சென்றான். பெண் பகுதியில் ஊர்ப்பெரியவர் மூவரும் சில பெண்களுமே வந்திருந்தனர். சம்மந்தி பகுதியாக செந்தூரனுக்கும் அப்பாவிற்கும் தனி மரியாதைகள் நடந்தன.

சண்முகம் வாத்தியாரே முன் நின்று மாலை மாற்றி கூறைச் சேலைகட்டி வரச் செய்து தாலிகட்டி, மெட்டி மாட்டும் சடங்குகளைக் கவனித்தார். தாலிகட்டும் சடங்கை தமிழன்னால் விரும்பாத போதும் வாத்தியாரின் தீர்மானத்தை அவர் எதிர்க்காமல் சமரசம் செய்தார்.

ஆடம்பரமில்லாது சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டது. நிறை, குறையுடன் இரண்டு மணிநேரத்தில் சடங்கு சம்பிரதாயம் எல்லாம் முடிந்து பார்வதியை மூவரும் விட்டுக்கு அழைத்து வந்தனர்.

செந்தூரன் தன் அறையைத் தம்பதிகளுக்காக ஒதுக்கிக் கொடுத்து விட்டு தாயாரின் அறையில் தங்கிக் கொண்டான்.

மறுநாள் திங்கட்கிழமை மாலையில் இருவரும் மதுரைக் குப் புறப்படுவதாக ஏற்பாடு.

நண்பகல் உணவு முடிந்து மதுரைக்குப் புறப்படு முன்னர் பார்வதியை அவர்கள் விட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று வேலுச்சாமி விட்டு விடை பெற்றான்.

பிரியும் போது ஒருநாள் பழக்கம் ஓராண்டு உறவு ஏற்பட்டுப் பிரிவதுபோல இருவரும் உனர்ந்தனர். பார்வதி யின் கண்கள் கலங்கின.

மதுரை சேர்ந்ததும் இரவு சென்னைக்குப் புறப்படும் ஹலக்ஸ் பஸ் ஒன்றில் வேலுச்சாமியை ஏற்றிவிட்டு தன் விட்டுக்குச் செந்துரன் சென்றான்.

செவ்வாய் அதிகாலை சென்னை சேர்ந்தபோது ஆட்டோ நண்பர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். செல்லம்மா தண்ணீர் குடத்துடன் வந்தாள். அவளைப் பார்க்க ஏதோ கூச்சமாக இருந்தது. விட்டைப் பெருக்க முன்னர் உ வாங்கி வர அவளை அனுப்பினான்.

செல்லம்மாவிற்கு தன் கவியாணச் செய்தியை முதலில் சொல்வது பற்றி மனப்போர் நடந்தது. எப்படியும் சொல்லியே தீரவேண்டும். உடனே சொல்லுவதே நல்லது என முடிவு செய்தான்.

செல்லம்மா கப்பில் ஊற்றிக் கொடுத்த மைய வாங்கி யதும் தன் கவியாணச் செய்தியைச் சொன்னான்,

‘‘நல்ல சந்தோசம் சார். எப்படியும் உங்க வீடென்று விளக்கேற்ற ஒரு பெண் வேணும்தானே’’ என்றாள். அவளது பேச்சில் அப்பழக்கெதுவும் இருக்கவில்லை.

‘‘வேறு வீடு பார்ப்பிர்களா? இங்கேயே அழைத்து வருவீர்களா?’’

செல்லம்மா ஆர்வத்தோடு கேட்டாள்.

‘‘இன்னும் தீர்மானிக்கவில்லை’’

‘‘கிராமத்துப் பெண், பட்டணம் பற்றி ஒன்றும் தெரியாமலிருக்கும். இங்கே அழைத்து வந்தால் நான் எவ்வாம் சொல்லிப் பழக்கிவிடுவேன் சார். நீங்க எதற்கும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை’’

‘‘நல்லது செல்லம்மா?’’

வழக்கம்போல ஒன்பது மணிக்கே வேலைக்குச் சென்ற போது முதலாளி திருமலை வந்திருந்தார். அவரிடம் சென்று ஞாயிறு நடந்த திஹர் கலியாணம் பற்றிச் சொன்னான்.

‘‘நல்லது. இனிமேல் இன்னும் பொறுப்புணர்ச்சியோடு வேலை செய்வாய். மற்றொரு பெண்ணையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பும் ஏற்படுகிறதல்லவா? இன்னும் இரண்டு நாள் லீவு போட்டிருக்கலாம். நாங்க சமாளித்திருப்போமே’’

‘‘இல்லை சார் இங்கே ஏற்பாடுகள் செய்ததும் இரண்டு நாள் லீவு வேணும். பெண்ணைப் போய் அழைத்து வர வேணுமே’’

‘‘அதுவும் சரிதான், இன்று தொடக்கம் உன் தினச் சம்பளத்தில் ஐந்து ரூபா கூட்டி விடுகிறேனே. நீ ஒரு பெண்ணுக்கும் இனிமேல் சாப்பாடு போட வேண்டுமல்லவா?’’

‘‘ரொம்ப தாங்ஸ் சார்’’

‘‘சரி சாயந்தரம் வேலை முடிந்து போகும்போது வந்து பார்த்து விட்டுப் போக மறக்காதே.’’

‘‘சரி சார்’’

அன்று வேலுச்சாமிக்கு வேலையே ஓடவில்லை. ஒன்று பார்வதியின் ஒருநாள் உறவால் ஏற்பட்ட தொடர்பும் நினைவும். அடுத்தது கலியாணம் பற்றி செந்துாள் சொல்லி வந்த கருத்துத்துக்கும் திருமலையின் கூற்றுக்கும் இடையே உள்ள

முரண்பாடு, அந்நினைவுகளில் இடது கையில் சிறு காயம் ஏற்பட்டது. வடிந்த இரத்தத்தை நாவினால் உறிஞ்சிக் கொண்டான்.

அவசர வேலையாக இருந்த இரண்டு வேலைகளை மட்டும் முடித்தான்; மாலையில் புறப்படும்போது திருமலையின் அறைக்குச் சென்றான்.

“என் கலியாணப்பரிசு” எனக் கூறி அவர் ஒரு கவரைக் கொடுத்தார்.

வெளியே வந்து எண்ணிப் பார்த்தான். நூறு ரூபா நோட்டுக்கள் பத்து.

எப்படியும் முதல் வேலையாக செந்துரான் செய்த செலவுகளைத் தந்துவிடவேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான். எவருக்கும் பணத்தில் கடன் படாமல் வாழ்வதே அவனது தீண்ட நாள் கொள்கையாயிருத்தது. செத்துரனிடம் பட்ட கடன் எதிர் பாராதது, தவிர்க்கமுடியாதது என சமாதானம் செய்து கொண்டான்.

சனிக்கிழமையே பார்வதியின் கடிதம் அவனது ஆசிரியரின் வாழ்த்துக் கடிதத்துடன் கராஜ் விலாசத்திற்கே வந்தது.

“உன் வீடு சொர்க்கமாகட்டும்”. ஆசிரியர் எழுதியிருந்தார். மறை முகமாக விரைவில் வீடு தேடி வத்து அழைத்துச் செல்லும்படியே வேண்டியிருந்தாள்.

மாதம் நூற்றைம்பது ரூபாவில் ஆரம்பித்த குடிசை வாடகை இருநூறாக உயர்ந்ததை மட்டுமே வேலுச்சாமி அறிந்திருந்தான். கீழ்ப் பக்கக் குடிசையில் வாழ்ந்த பெண்ணே வாடகை பெற்று வந்தாள்.

வெளியே சென்று ‘சொர்க்கமாக்க’த்தக்க ஒரு அறை கொண்ட விட்டையே அப்பகுதியில் தேடிப் பார்த்தான். அவனது மாதக் கூவியே வாடகைக்குப் போதாது. புறநகர்ப்

புறத்தே செல்வதாகயிருந்தாலும் பாதிச் சம்பளத்துக்கு மேலாகிவிடும். பிரயாணச் செலவு, பிரயாண நேரம் வேறு. பத்து மாத முன் பணம் வேறு. அவனால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதிருந்தது.

ஆட்டோ நண்பன் அம்பலத்திற்குத் தன் நிலைமையைப் புரியச் செய்து வேறு இடம் தேடும்படி வேண்டினான். அவன் உடன் பட்டபோதும் அப்பகுதியிலேயே அவனுக்கு அதே வாடகையில் வேறு இடம் கிடைக்குக் கூரை காத் திருக்க நேரிட்டது.

மேலும் இரண்டு வாரம் கழிந்தது.

திருமலையின் அன்பளிப்பில் புதிய கிஷ்ணாயில் குக்கர், சில பாத்திரங்கள், பாய் தலையணை, சமையல் சாமான்கள் எல்லாம் வாங்கி வைத்தான்.

கருர் சார்ந்த புகழுரில் கடதாகி ஆலையின் கழிவுப் பொருட்கள் ஆற்றில் கலப்பதாக வந்த முறைப்பாட்டை விசாரித்து முடித்து விட்டு செந்தூரன் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தான். கரும்பாலைக் கழிவுகளும் ஆற்றிலே விடப் பட்டு ஒரே நாற்றம்.

வேலுச்சாமி கூறுவதுபோல அனைத்தும் பழகிவிடுகிறது. அதனால் ஏற்படும் நோய்களும் தவிர்க்க முடியாதது என எண்ணிக் கொள்கின்றனர். செந்தூரன் தன் மனதை ஆற்றிக் கொண்டான்.

வேலுச்சாமி தன் ஏற்பாடுகள் பற்றிச் சொல்லி மாதச் சம்பளமும் கிடைத்ததாக அவனது கடனை அடைத்தான். திருமலையின் சம்பள உயர்வு, அன்பளிப்புப் பற்றிச் சொன்ன போது மனப் பெண்ணால் ஏற்படக் கூடிய புதிய செலவு பற்றி திருமலை கூறியதைச் செந்தூரனுக்குத் தெரிவித்தான்.

“உன்னுடைய தர்க்க நியாயத்திற்கும் அவர் பார்ப்ப தற்குமிடையில் பெரிய முரண்பாடாக இருக்கிறதே”. வேலுச் சாமி தன் குழப்ப நிலையைச் சொன்னான்.

“அவர் பார்க்கும் உலகம் வேறு. அது பெண்ணை அழகுப் பொம்மையாக வைத்து அடிமைப் படுத்தும் உலகம். அங்கே பெண் போகப்பொருளாகவே இருப்பாள். இந்த உலகம் வேறு. இங்கே உழைப்பும் சிக்கனமும் இருக்கும். திருமலையின் கண்களால் பெண் அடிமைத்தனத்தைக் காண முடியாது.”

செந்தூரனின் விளக்கம் சரியாகவே பட்டது. வர்க்க வேறுபாட்டுக் கண்ணோட்டம் என முடிவு செய்தான்.

‘‘வீடு அதற்கு வேண்டிய அணிகலன் தயாராகிவிட்டது. அதைச் சொர்க்கமாக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு’’

பார்வதிக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டு அடுத்த வெள்ளிக் கிழமை இரவு கிராமத்திற்குப் புறப்பட்டான். செந்தூரன் வந்து தாயாருக்கும் தந்தைக்கும் சில மருந்துகளும் பொருட் களும் அவனிடம் தந்து விட்டான்.

9

வண்டி செங்கற்பட்டு நிலையத்தில் நின்றது. பிளாட் பார சலசலப்புக் கேட்டு சிந்தனை அறுந்த நிலையில் வேலுச் சாமி பார்வதியைப் பார்த்தான். அவள் நிம்மதியாகத் தூங்குவதாகத் தெரிந்தது, தாம்பரம் வரையும் தூங்க விடலாம் என எண்ணியிருந்தான். ஆனால் ஏதோ கனவு கண்டு விழிப்பது போல திடீரென எழுந்து! திகைப்போடு பார்வதி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்: வண்டியில் பயணம் செய்யும் நினைவு வரவே சில நேரம் சென்றது.

வேலுச்சாமியை மிரளப் பார்த்து வெட்கம் பிரிட முடியையும் சேலையையும் சரி செய்தாள்.

“ஊருக்கு வந்து விட்டோமா?”

“ஆமாம் இனிமேல் தாமதமேற் படாமல் போய் விடுவோம். ஏதாவது கனவு கண்டாயா?”

“ஆமா ஏதோ கனவெல்லாம் கண்டேன். நினை வில்லை. விடிந்து விட்டது எழும்படி என்னை அம்மா முதுகில் தட்டுவது போலிருந்தது.”

வெட்கம் மேவிடச் சொன்னாள்.

‘மல்லிகை மல்லிகை’ என்றொரு பெண்ணின் ஞால். வேலுச்சாமி அழைத்து இரண்டு முழும் வாங்கிக் கொண்டான்.

“இப்போது இது எதற்கு?”

“வாடியதை வீசிவிட்டு இதை வைத்துக்கொள்”

ஷன்னலில் அகப்பட்ட வாடிய சரத்தைக் கைகளைப் பின் புறம் மடித்து எடுக்க முயன்றான். அது சிக்கலில் கைபட்டு எடுப்பது சிரமமாகியது.

வேலுச்சாமி அவளைத் திரும்பச் செய்து வாடிய மலர்சரத்தை எடுத்து வீசிவிட்டு புதிதாக வாங்கியதைப் பின்னலில் மாட்டி விட்டான்.

திமிரன்று நினைவு வந்தவனாக கூஜாவை எடுத்துச் சென்று நீர் நிரப்பி வந்தான்.

இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு மின் பவரில் வண்டு வேகமாக ஓடியது. குளிர்ந்த காற்றின் வேகத்தைக் குறைக்க கண்ணாடி சன்னலை மேலே இழுத்து விட்டான்.

“பட்டணம் இத்தனை தூரமா?”

“பகல் பிரயாணமானதால் தூரமாகத் தெரிகிறது. இவானால் ஒரு தடவை தூங்கி விழிக்க மற்றாஸ் வந்து விடும்.”

தாம்பரம் வந்ததும் கழிவறை போய் வரும்படி வேலுச் சாமி சொன்னான்.

“எனுங்க வீட்டுக்குத்தானே போய்விடப் போறமே”

“இல்லை இது வசதியாயிருக்கும்.”

அவனது குரைன் கண்டிப்பை உணர்ந்து அவள் தானாகவே கழிவறைக்குச் சென்று வந்தாள்.

வண்டியில் வந்த பலர் வழியில் இறங்கி விட்டனர். ஒரு சிலர் தூங்கி வழிந்தனர். சிலர் மாம்பலத்தில் இறங்கத் தயார் படுத்தினர்.

இருபுறமும் நகரத்து வெளிச்சங்களைப் பார்வதி மாறி மாறிப் பாரத்தாள்.

திட்டேரன நினைவு வந்தவளாகச் சொன்னாள்:

“உங்களை இங்கே எப்படிக் கூப்பிடுவது”

“சிலர் வேலு என்பார்கள். சிலர் சாமி என்பார்கள். நீ விரும்பியபடி கூப்பிடலாம்”

“ஜயய்யோ அப்படியெல்லாம் கூப்பிடலாமா? அத்தான் என்று அழைக்கிறேனே”

“சரி, உன் விருப்பம்”

மாம்பலத்தை வண்டி கடந்ததும் அவளது பெட்டி, தனது சிறிய பை, சில பாத்திரங்கள் கட்டிய மூட்டை எல்லா வற்றையும் எடுத்துத் தயார் பண்ணினான்.

வண்டி இரண்டாவது பிளாட் பாரத்தில் நின்றது வசதி யாகப் போய் விட்டது. பெட்டியுடன் வெளியீடு வந்து ஆட்டோவுக்குப் பேரம் பேச நேரிட்டது. அவன் எதிர்பார்த்த

படியே சித்திரா தியேட்டர் பக்கம் என்றதும் ‘நடந்து போக்கார்’ என்று கூறி தூரச் சவாரியை எதிர் பார்த்தனர்.

பத்து ரூபா பேசி ஒரு ஆட்டோவில் பார்வதியை ஏற்றி னான். முதல் தடவையாக ஆட்டோ பயணத்தை அவள் வேடிக்கையோடு ரசிக்க முன்னர் வேலுச்சாமி வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லி பணத்தைக் கொடுத்தான்.

‘இத்தனை அருகிலா, நடந்தே வந்திருக்கலாமே’

தெருவோர நடைபாதையில் ஆங்காங்கே பாயிழும் துணிமேலும் பலர் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைத் தெரு வெளிச்சத்தில் பார்த்தாள். தன் வியப்பைத் தெரிவிக்க முடியாதபடி வேலுச்சாமியைத் தொடர்ந்தாள்.

மதிலைக் கடந்து ஓரச் சந்தில் நுழைந்து தன் குடிசை வாசலை அடைந்தான்.

கட்டியிருந்த வாசல் தட்டி தெரு விளக்கில் தெரிந்தது. அதை அவிழ்த்து திறந்து பார்வதியை உள்ளே வரச் செய்து பொருட்களையும் எடுத்து உள்ளே வைத்தான். தட்டியை உள்ளே கட்டி விட்டான்.

தயாராக வைத்திருந்த தீப்பெட்டியைத் தட்டி அந்த வெளிச்சத்தில் சென்று தொங்கியிருந்த அரிக்கன் லாந்தரை எடுத்தான்.

‘நான்தான் விளக்கைக் கொளுத்த வேணும். அம்மா சொல்லி விட்டா’

‘சரி. தீப்பெட்டியைத் தட்டிக் கொளுத்து’

வேலுச்சாமி கூறியபடி பெருவிரலால் லிப்டை அழுத்தி விட்டான். பார்வதி விளக்கை ஏற்றினாள். பரவிய வெளிச்சத்தைப் பார்த்த பூரிப்பு, வெளிச்சம் காட்டிய குடிசை நிலத்தைப் பார்த்து சோர்ந்தது. வேலுச்சாமி லாந்தரை மேலே கொழுவி விட்டான்.

“இது என்ன கெட்ட வாடை விசுவிறது?”

“ஆத்திலே தண்ணீர் ஓடாவிட்டால் அப்படித் தானிருக்கும். அதெல்லாம் பழகிவிடும்”

வேலுச்சாமி கடிகாரத்தைக் கழட்டும்போது நேரத்தைப் பார்த்தான். பதினொன்றேகால்.

“சேலையை மாற்றிக்கட்டு. தூங்கவேண்டும். மற்ற வற்றைக் காலையில் பார்க்கலாம்”

வேலுச்சாமி கூறியபடியே தன் உடையைக் களைந்து ஒங்கி கட்டிக்கொண்டான்.

பார்வதி வெட்கம் மேலிட செய்வதறியாமல் நிற்பதைப் பார்த்து வேலுச்சாமி சொன்னான்:

“இங்கே தனி அறை என்று எதுவும் கிடையாதே. எனக்கு முன்னே சேலை மாற்றிக் கட்டவெட்கமா? வேணுமானால் நானே பட்டுச் சேலையை உரிந்து வேறு சேலை கட்டி விடுகிறேனே”

வேலுச்சாமி நெருங்கிச் சென்றான்.

“வேணாம் வேணாம் நானே கட்டிக் கொள்ளுகிறேனே” எனக் கூறிக்கொண்டே பட்டுச் சேலையை மாற்றிதங்கை தீபாவளிப் பரிசாக அனுப்பிய மென்மையான பூனம் சேலையைக் கட்டிக்கொண்டாள்; அதையே இரவு கட்டுவதாக முன்னரே தீர்மானித்திருந்தாள்.

வேலுச்சாமி பாய்களை விரித்து விட்டு லாந்தரிக்கிரியை குறைத்து விட்டான்.

“சரி பார்வதி படுத்துக்கொள். மற்றவையெல்லாம் காலையில் பார்க்கலாம்”

தயக்கத்தோடு பாயில் படுக்க வந்த பார்வதியைக் கட்டி அணைத்து முடியிவிருந்த மல்லிகைச் சரத்தை எடுத்து

அவளது முகத்தருகே பிடித்து தானும் மனந்தபடி சொன்னான் :

“இப்போது என்ன வாடை வீச்கிறது? ”— அவளது கண்ணத்தைக் கிள்ளியபடியே மறுகையால் கீச்ச மூட்டினான். அவள் உடலை அசைத்துச் சிரித்தாள்.

“உன் ஸ்கின் சேலவையைப் போலவே மென்மையாக இருக்கிறது ”

“இங்கேயும் கொசு இருக்கா. கீதம் பாடுகிறதே ”

“சிட்டால் முழுவதுமாக மூடிக் கொண்டு படுத்தால் அது கீதம் பாடிக் கொண்டு போய் விடும் ”

அவளைக்கட்டி அணைத்தபடி சிட்டால் முழுமையாக மூடிக் கொண்டான்.

“இந்த வீடு இப்போது சொர்க்கமாகத் தெரியேல்லை ”

பற்களைக் கடித்தபடி அடிக்குரலில் சொன்னான்.

“எப்படியும் நீங்க கெட்டிக்காரர்தான் ”— பார்வதி இப்பக்கிறுக்கு ஏற்பட்ட குரலில் சொன்னாள்.

“நீங்க என்றால்... ”

“என் அத்தான் ”

உணர்ச்சிகள் உந்த வேலுச்சாமியை மூடிய சிட்டுள்ளே இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

10

வேலுச்சாமி எழுந்த போது விடிந்து விட்டது. பிரயாண அலுப்புடன் பாலுறவும் களைப்பில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பார்வதியை எழுப்பினிடத் தயங்கினான்.

அவளை சீட்டால் முழுமையாக முடிவிட்டு, லாந்தரை எடுத்து அணைத்துவிட்டு வெளியே சென்று வந்தான்.

பின்னரே பார்வதியைத் தட்டி எழுப்பினான். மிரள் விழித்தபடி எங்கே இருக்கிறோம் எனச் சுற்றும்முற்றும் பார்த்து நன்வுலகுக்கு வர அவளுக்கு சிலநேரம் எடுத்தது.

‘இங்கே கழிவு வேலையெல்லாவற்றையும் விடியு முன்னர் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு பொழுது பட்ட பிறகு வைப்பதுதான் நல்லது’

ஏன் என்பது அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவள் கேட்கவு மில்லை. வேலுச்சாமி கூறியபடி குடத்திலிருந்த பழைய தண்ணீரை ஒரு தூக்கில் நிரம்பி அவளுக்கு மறைவிடத்தைக் காட்டினான். பாய்களைச் சுருட்டி மூலையில் வைத்தான்.

எதுவும் புரியாதவளாக அந்த மூலைப்பக்கம் சென்று சிறுநீர் கழித்து வந்தாள். மலம் வரவில்லை.

தட்டியைத் திறந்து சந்தில் நின்ற பையன் ஒருவனை அழைத்து செல்லம்மாவை வரும்படி செய்தி அஞ்சுப்பினான்.

பல்லுத்தீட்ட பார்வதியிடம் பற்பொடி கொடுத்தான்.

பார்வதி பல் தீட்டி முகத்தைக் கழுவித் துடைத்தாள்.

கூஜாத் தண்ணீரை வேலுச்சாமி குடித்துவிட்டு பார்வதிக் கும் தந்தான்,

‘இங்கே கோலம்போட முத்தம் கிடையாது. உனக்கு வேலை குறைவு’

செல்லம்மா வந்தாள். நேரடியாகச் சிரித்தபடி பார்வதி மிடம் கென்று ‘சந்தோசம். வந்தியா பிள்ளை’ என்று

காறியபடி அவளது இரு கண்ணங்களையும் தடவிவிட்டு விரல் களைத்தன் கண்ணத்தில் மடித்து நெட்டி முறித்து திருஷ்டி கழித்தாள்.

மூன்று நாளாய் விடே பெருக்கவில்லை எனக் கூறிக் கொண்டே செல்லம்மா மூலையில் இருந்த துடைப்பத்தை எடுத்தாள்.

உதிர்ந்த மல்லிகைப் பூவின் மணத்தை நுகர்ந்த உணர்வுடன் அப்பகுதியைப் பெருக்கத் தயங்கி அடுத்த மூலைப் பக்கமாக ஆரம்பித்தாள். பார்வதி சென்று துடைப்பத்தை வாங்கிக் கொண்டாள்.

நாயர்கடைக்குப் போய் ஸ்பெஷல் டீ இரண்டு வாங்கி வரும்படிக் கூறி செல்லம்மாவிடம் வேலுச்சாமி பத்து ரூபா நோட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

வழக்கமாக டீ வாங்கும் சிறிய கூஜாவை டுத்துக் கொண்டாள். அப்புறம் ஒரு குடம் புதுத்தண்ணீரும் பிடித்து வைக்கும்படி சொன்னான்.

“சரியுங்க. நேற்றும் புதுத்தண்ணீர் பிடித்து வைத்தேனே”

வேலுச்சாமி தன் பிரஷ்டைசென்றது பேஸ்ட் போட்டு பற்களைத் தீட்டிக் கொண்டே பார்வதியைப் பார்த்துச் சொன்னான் :

“உனக்கும் ஒரு பிரஷ்ட வாங்கித் தரவேணும்”

“அதெல்லாம் பழக்கமில்லை”

“பழக வேண்டியதுதான்”

உதிர்ந்த மல்லிகையைப் பெருக்கும் போது இரவு நினைவில் உள்ளுறச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

ரெயில் பயணத்தின் போது வேலுச்சாமி அழுத்தி அடிக்கடி கூறிய வார்த்தைகளின் அர்த்தங்கள் சிறிது

சிறிதாக அவளுக்குப் புரியத் தொடங்கியது. சிரித்துக் கொண்டாள்.

“என்ன சிரிப்பு” — வேலுச்சாமி பிரஷ்ட பண்ணுவதை விட்டு உமிழ்நீர் வாயிலிருக்க அடித்தொண்டையால் சொன்னான்.

“எல்லாம் பழக்கமாகிவிடும் என்று அடிக்கடி சொன்ன தெல்லாம் இப்போதுதான் நினைவில் வந்தது”

விடு பெருக்கி முடிந்ததும் பாத்திரங்கள் கட்டி வந்த மூட்டையை அவிழ்த்தாள்.

ஒயோடு சிறிய பால் பாக்கெட் ஒன்றையும் செல்லம்மா வாங்கி வந்திருந்தாள். பார்வதி வெளியே எடுத்த பாத்திரம் ஒன்றை எடுத்துக் கழுவி பாலை நிரப்பினாள்.

கிஷ்ணாயில் ‘ஸ்டவ்’வை எடுத்து கொளுத்தும் முறையைப் பார்வதிக்குக் காட்டிக் கொடுத்தாள். திரி நனைந்ததும் தீக்குச்சியைத் தட்டி அவளையே கொளுத்த விட்டாள். திரியில் நீலச்சுவாலை வந்ததும் பால் சட்டியை எடுத்து வைக்கும்படி பார்வதியிடம் சொன்னாள்.

சில நிமிடங்களில் பாலாடை போட்டு பால் பொங்கத் தொடங்கியது. ஸ்டவை நிறுத்தி சர்க்கரை டப்பாவை எடுத்து வந்து கொடுத்தாள். இரண்டு ஸ்டூன் சர்க்கரையைப் போடச் செய்தாள்.

புதிய கப்பில் மூன்றை எடுத்து செல்லம்மா கழுவிக் கொண்டு வந்தாள். காய்ச்சிய பாலை எடுத்து கப்பில் நிரப்பச் செய்தாள்.

வேலுச்சாமி செல்லம்மா பழக்கும் சடங்கு முறைகளை வேடிக்கையாகப் பார்த்து உள்ளுறச் சிரித்துக் கொண்டான்.

பார்வதி முதற்கப்பை எடுத்துவந்து வேலுச்சாமியிடம் தந்தாள். அவன் தாங்யு என்றான்.

அடுத்த கப்பை செல்லம்மாவிடம் தந்துவிட்டு, தான் ஒன்றை அடுத்துக் கொண்டாள்.

“பார்வதி தானே உன் பேர்ம்மா”

“ம் ம்”

“நல்ல பேர். நான் பரரு என்று கூப்பிடுவேன்”

“அம்மா அப்படித்தான் அழைப்பார்”

“சாருக்கு டதான் உயிர். ஊற்றிக் குடம்மா. நான் ஒரு குடம் புதுத்தண்ணீர் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடுவேன்”

ஒரு குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு செல்லம்மா புறப்பட்டாள். பார்வதி மைய கப் ஒன்றில் ஊற்றிக் கொடுத்தாள்.

“நல்ல பெண்ணாயிருக்கே. எத்தனை சுறு சுறுப்பாக உதவுகிறாள்”

“பாவம். புருஷன் இரண்டு பிள்ளைகளோடு விட்டு ஓடிவிட அங்கும் இங்குமாக விட்டு வேலை செய்து பிழைக்கிறாள். ராத்திரியில் அவளின் சமையலையே சாப்பிட்டு வந்தேன்”

“உங்களுக்குப் பிடித்த சமையலையும் செல்லம்மாவிடம் கேட்டே பழகவேண்டும்” - சிரித்தபடியே பார்வதி சொன்னாள்.

“ஏன் உனக்குப் பிடித்ததையே நீ சமைக்கலாம் புதிய சுவையாயிருக்கும். நான் சாப்பிட்டுப் பழகி விடுவேன்”

“உங்களுக்குச் சமைக்கத்தானே வந்தேன்”

வேலுச்சாமி மனதுள் சிரித்துக் கொண்டான்.

“ஏனப்படிச் சொல்லுகிறாய். இருவருக்கும் என்று சொல்லேன். ஒன்று இரண்டு நாட்களுக்கு நீ எதுவும் சமைக்க வேண்டியதில்லை. செல்லம்மா எல்லாம் கவனித்துக்

கொள்வாள். பிறகு காய், கிழங்கு, மளிகைச்சாமானெல்லாம் வாங்குவதையும் பழக்கி விடுவாள்’’

வேலுச்சாமி ஒரு குடம் தண்ணீரை எடுத்துச் சென்று மூலைப்புறமாக உடலைக் கழுவிவிட்டு வந்தான்.

செல்லம்மா தண்ணீர் குடத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்ததும் இரண்டு பொட்டலம் இட்லி வடை வாங்கி வரும் படி அவளை அனுப்பினான்.

வேலுச்சாமி வேலைக்குச் செல்ல பான்டையும் சர்ட்டையும் மாட்டிக் கொண்டான்.

செல்லம்மா வந்ததும் ஒரு பொட்டலத்தைப் பிரித்து சாப் பிட்டுவிட்டு இரவு கொண்டுவந்த கூஜா தண்ணீரைக் குடித்தான்.

‘‘செல்லம்மா, நான் வேலைக்குப் போய்விட்டு பகலுக்கு ஏதாவது வாங்கிவந்து தந்துவிட்டுப் போவேன். நீயே குளிக் கிறதிலிருந்து இங்கே உள்ள நடைமுறைகளைச் சொல்லிக் கொடு. புதுப்பெண் வந்திருக்கென்று உடனே செய்தி பரவி விடும். அடுத்த வீட்டு பெண்கள் பிள்ளைகள் எவ்ராவது வரலாம். பார்வதி பயந்துவிடலாம். நீயே பார்த்துக் கொள். டப்பாவில் ரொம்ப லட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள். வருப வருக்குக் கொடுக்கச் செய்’’

வேலுச்சாமி வெளியே வந்து நடைபாதையில் செல் வதைத் தெருவில் நின்ற அடுத்த வீட்டார் புதுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

செந்தூரன் அன்று அதிகாலையில் வந்திருந்தான்: வேலுச்சாமி முக சவரம் செய்து கொண்டிருந்தான். பார்வதியே வரவேற்று பாயை விரித்து உட்காரச் செய்தாள்.

தன் திருமணப் பரிசாக பார்வதியிடம் கையடக்கமான பாட்டரியில் இயங்கும் ரேடியோ ஒன்றைத் தந்தான்.

“எப்படிப் புதுக்குடித்தனமும் வாழ்க்கையும்” பரிசு பெற்று புல்லரிப்புப் பெற்ற பார்வதியிடம் கேட்டான்.

“நல்லாய்ப் போகிறது”-மெல்லிய சிரிப்பு.

“இடமெல்லாம் பிடித்ததா?”

“எல்லாம் பழக்கமாகிவிட்டது. வந்த உடனே கூவம் வாடையே குமட்டியது. இப்போது பழக்கமாகிப் போய் விட்டது”

“சினிமாவில் பார்ப்பதுபோல நகரமோ, வாழ்க்கையோ இருப்பதில்லை...”

“அது உண்மைதான். முசுகுடுமீன்களா!”

“முதல் தடவை குடும்பப் பெண்ணாகப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன். எது தந்தாலும் குடிப்பேனே. எப்படி அடுத்த விட்டுப் பெண்களோடு எல்லாம் பழகினாயா?”

“செல்லம்மா அறிமுகப்படுத்தியவருடன்தான் பழகி னேன். நாங்க இந்த இடத்திற்கு தகுதியற்றவர் என்ற விதமாகவே பொறுமையோடும் சில பெண்கள் பார்க்கிறார்கள்”

‘ஆமாம். அது சரியே. உதிரிப் பாட்டாளிகளின் இடத்தில் குடியேறி இருப்பது அவர்களுக்கு வியப்பாகவே இருக்கும்’ என்று சொல்ல நினைத்தவன் அவனுக்குப் புரியத் தக்க பாஸையில் ‘நிரந்தர கூலி வாங்கி அவர்களை விட நீங்க உயர்வாக இருப்பதால் அப்படித்தான் என்னு வார்கள்’ என்றான்.

பேசிக் கொண்டிருந்தபடியே பார்வதி முதலாம் தயாரித்து விட்டாள். வேலுச்சாமியும் வந்து சேர்ந்து கொண்டான்.

‘‘ஒரே ஊர்க்காரர் எங்கு சந்தித்துவிட்டாலும் உடனேயே ஜூச்கியமாகி விடுகின்றனர்’’—வேலுச்சாமி கேளியாகவே சொன்னான்.

பார்வதி இருவருக்கும் உழைக்கிவிட்டு காலை உணவிற்காக ரொட்டி சடும் வேலையில் ஈடுபட்டாள்

பாயில் நெருக்கமாக உட்கார்ந்து இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

‘‘எப்படிக் குடும்ப வாழ்க்கை போகிறது. பார்வதிக்கு எதுவும் ஏமாற்றமாக இல்லையா?’’

‘‘கிராமத்திலுள்ள ரூரிங் சினிமாக் கொட்டகைகளில் சினிமாக்களைப் பார்த்து கற்பனை செய்து கொண்டிருந்த வாழ்க்கையை யதார்த்தத்தில் காணுப்போது எந்தப் பெண் னுக்கும் ஏமாற்றமாகத்தானே இருக்கும். ஆனாலும் இன்னும் வெளியே காட்டாமல் சமாளிக்கிறாள். செக்ஸ் வெறி எல்லாவற்றையும் மறைத்து விடுகிறது’’

‘‘ஆமாம் அது சரியே. சில மாதங்களில் சலிப்புத்தட்டிய பின்தான் சரியான நிலையை அறிய முடியும்’’

செந்தூரன் தன் வாழ்க்கை அனுபவத்தைக் கூறுவது போல இருந்தது.

‘‘எப்படியும் வயசுக்கு வந்தபின் இத்தனை காலமும் பெண்களுக்கு இயல்பாகக் கிடைக்கக் கூடிய பாலின்பத்திற்குத் தடைவிதிப்பது பெண்ணுரிமை, மனித உரிமைப் பிரச்சனையில்லையா?’’—வேலுச்சாமி தன் புதிய சிந்தனை யைச் சொன்னான்.

‘‘அதுவும் உண்மைதான். ஆனால் பிறப்பிலிருந்தே பாலின்பம் தொடர்கிறது. வயசுக்கு வந்ததென்பது குடிப் பெருக்கத்திற்குத் தயாராகி விட்டாள் என்ற அறிவிப்பே’’

‘‘அப்படியானால் முன்னர் நிலவிய பால்ய விவாகத்தை தீதிப்படுத்துவிங்க போலிருக்கிறது’’

வேலுச்சாமியின் பேச்சில் சிறிது குடுபிடித்திருந்தது.

‘அன்றைய உற்பத்தி முறைக்குக் கல்வியறிவு தேவைப் படவில்லை. சொத்துகளைப் பிணைப்பதற்காகவே பால்ய விவாகங்கள் நடைபெற்றன. இன்றைய பண்ட உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு உயர் கல்வி வரை தேவைப்படுகிறது. நுகர் பண்டச் சந்தையில் வாழும் கூலி உழைப்பாளர்களே ‘கிடைக்கும் கூலிக்குள் குடும்பம் நடத்த முடியுமா’ என்ற அச்சத்திலும் திருமணத்தைத் தள்ளிப் போடுகின்றனர். வேலுச்சாமியைப் போல என்று வைத்துக் கொள்ளலாமே’’

உண்மை நிலையை கண்முன்னே காட்டும் உதாரணத் துடன் சிறிது நளினமாகவும் செந்துரான் சொன்னான்.

‘‘நீண்டகாலம்வரை, திருமணம்வரை பாலினப் வாய்ப்பு பெண்களுக்கு மறுக்கப்படுவது பற்றியே நான் பேசினேன்’’

‘‘அதுதானே சொன்னேனே, சிறுவயதிலிருந்து சுய பாலினப்பம் பெறும் முறைகளை தக்க பாலியல் கல்வி இல்லாத தால் அச்சத்துடனும் குற்ற உணர்வுடனும் அவர்கள் வயது வந்த பின்னரும் தொடரவே செய்வார்கள். எதிர்பாலாரின் பாலினபத்திற்கு மட்டுமே திருமணம் வரை நம்ம சமூகத்தில் கட்டுப்பாடு பெண்களுக்கு மட்டும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு கலாசாரப் பிரச்சனை. அத்தனை எளிதில் தீர்த்துவிட முடியாது’’

பார்வதி ரொட்டி சுட்டு இரண்டு தட்டில் சட்டியும் ஊறு காயும் வைத்து எடுத்து வந்தாள்.

‘‘இது எங்க ஊர் ஊறுகாய்’’—செந்துரான் சுவைத்துப் பார்த்துச் சொன்னான்.

‘‘ஆமாம் ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்தேன்’’

பார்வதி பெருமையோடு சொன்னாள்.

ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை சாப்பாட்டிற்கு வரும்படி பார்வதி செந்தூரனை அழைத்தாள்.

“நிட்சயமாக, நம்ம ஊர் சாப்பாடு சாப்பிட வருவேன். இங்கே அது எங்கேயும் கிடையாதே”

12

வேலுச்சாமி அண்மையிலிருந்த அல்பேட் தியேட்ட ருக்கு ரஜினிகாந்தின் அண்ணாமலை படம் பார்க்க அன்று இரவுக் காட்சிக்குப் பார்வதியை அழைத்துச் சென்றான். தியேட்டரை நெருங்கு முன் பாந்தியன் தெருமுனை ரவுண் டானாவில் மென் சிரிப்புடனான ஜெயலலிதாவின் பெரிய கட் அவுட்டை மின் ஒளியில் சிறிதுநேரம் பார்வதி பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள். தியேட்டரை நெருங்கியதும் அதே உயரத்தில் ரஜினிகாந்தின் கட் அவுட் கம்பீரமாக அக்ஷி னுடன் நின்றது.

“இரண்டிலும் யார் பெரிசு”

“அரசியல் தான்...”

“எப்படி?”

“சினிமாவிலிருந்து அரசியலுக்கும் போகலாம். அது வளர்ச்சிப் போக்கே. அரசியலிலிருந்து சினிமாவுக்கு எவரும் வந்ததில்லையே”

அட்படியான குளிருட்டிய தியேட்டரை அவள் என்றும் கண்டதில்லை. திரைப்படத்தை ஆவலோடு பார்த்து பாத்திரங்களுடன் ஒன்றி குதூகலிப்பதையும் சோர்வடை வதையும் வேலுச்சாமி பார்த்து ரசித்தான். படத்தைவிட அவளது பரபரப்பும் ரசிப்புமே அவனுக்கு வேடிகையாயிருந்தது. ரஜினிகாந்த் நண்பனால் ஏமாற்றப்படும்போது அவனை ‘அயோக்கியன்’ எனத் திட்டினாள்.

படம் முடிந்து நள்ளிரவுக்குப்பின் குடிசைக்கு நடந்து வந்தபோது வேலுச்சாமியின் கையைப் பிடித்தபடி பார்வதி சொன்னாள் :

“நீங்களும் ஒருநாள் ரஜினி, பால் பண்ணையில் ஆரம் பித்து சைக்கிளில் பால்விற்று வெற்றியடைந்ததுபோல் மேலே வரவேண்டும்”

‘‘எதற்காக’’ வேலுச்சாமி அடி மனதில் சிரித்தபடியே கேட்டான்.

‘‘என்னை அதிர்ஷ்டமில்லாதவள் என்று திட்டித்தீர்த்த வர்களுக்கெல்லாம் ஒருநாள் காட்டிப் பழிதீர்க்க வேண்டும்’’

பார்வதியின் மன ஆழத்தில் படிந்திருந்த ஆசையை அறிந்து அவன் ஆச்சரியமடைந்தான்.

பார்வதி ரேடியோவில் சினிமாப் பாட்டுக் கேட்டு பொழுது போக்குவதை வேலுச்சாமி தடை செய்யவில்லை. தமிழ்நாடு, இந்திய, உலகச் செய்திகளையும் கேட்கும்படி சொன்னான். பகலில் ஓய்வு வேளை வேலைத்தளத்தில் படிக்கும் தமிழ் பத்திரிகையை மாலையில் எடுத்துவந்து அவற்றைப் படிக்கும்படியும் ஆரிவழுட்டினான்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை மரீனா கடற்கரைக்குப் பார்வதியை அழைத்துச் சென்றான். பல்கலைக் கழகக் கட்டிடம், அண்ணா, எம்.ஐ.ஆர். சமாதிகளையும் காட்டினான். அன்றுதான் பார்வதி தன் வாழ்நாளில் நீலக்கடலை முதன் முதலில் தரிசித்தாள். கடற்கரை ஒரமாக அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

‘‘தண்ணீர் பஞ்சம் என்றீங்க. இங்கேதானே ரொம்பத் தண்ணீர் இருக்கே’’ பார்வதி சொன்னாள்.

‘‘கடற்தண்ணீர் ரேஸ்டாயிருக்கும், கொஞ்சம் கையால் அள்ளிக் குடித்துப்பார்’’

அலைகள் குறைவாயிருந்ததால் நீரில் காலடி வைத்து இரண்டு கைகளையும் கோதிப்பிடித்து நீரை மொன்று வாயில் விட்டுத் துப்பியபின் ‘ஓ’ என்றாள்.

‘‘உப்புக் கரிக்கிறது. கடல்நீர் உப்பாயிருக்கும் என்று புத்தகத்தில் படித்தது இப்போதுதான் நினைவில் வருகிறது’’

முந்தானேச் சேலையால் வாயைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

சென்னை வந்த பிள்ளைர் வேலூச்சாமி வாங்கிக்கொடுத்த ரப்பர் சிலிப்பரைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கடற்கரையின் ஈரமணலில் கால்பதித்து நடப்பதைப் பார்த்து வேலூச்சாமி ரசித்தான்.

தூரத்தில் தெரிந்த கலங்கரை விளக்கையும் காட்டி வழி நெடுக இருந்த சிலைகளையும் பெயர் சொல்லி விளக்கி னான்.

13

மாலையில் வேலூச்சாமி வேலை முடிந்து விட்டுக்கு வந்ததும் பார்வதி கூறுவதற்குப் பல கதைகள் வைத்திருப்பாள். வேலூச்சாமி ஆர்வம் காட்டாமல் ‘ம்ம’ கூட்டிக் கேட்டுக்கொண்டேயிருப்பான்.

செல்லம்மா கூட்டிச் சென்று எதிரேயிருந்த முனிசிபல் குழாயில் தண்ணீர் அடித்து எடுக்கும் முறையையும்குடங்களை நிரையாக அடுக்கி வைத்து உரிமைபெறும் வழிகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

குநிப்பிட்ட நேரமறிந்து பார்வதியே குழாயடிக்குச் சென்று நீரடித்து வரப்பழகிவிட்டாள். அங்கே மற்றப் பெண்கள் அடுத்து விசித்திரமாகப் பார்ப்பதையும்

விசாரணை நடத்துவதையும் சேலைபற்றிக் கேட்பதையும் விபரமாக வேலுச்சாமியிடம் கூறிக்கொண்டிருப்பாள்.

குழாய்டியில் நடைபெறும் சண்டைகளும் ஆபாசமான கொச்சைப் பேச்சுகளும்கூட அவனுக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. அவனுக்குப் புரியாத பல சொற்கள் பயன்படுத்தப் படுவதையும் கேட்டாள். திட்டுவதிலும் ஏசுவதிலும் ஆண்களைவிட பெண்களே வல்லவராகக் காட்டிக் கொண்டனர்.

“‘செல்லம்மா அக்கா இது என்ன சண்டைகள்’” என பார்வதி கேட்டாள்.

“சார் சொல்லுவார் அரசாங்கம் ஒழுங்காகத் தண்ணீர் கொடுத்தால் இந்த வீண் சண்டைகளெல்லாம் ஏற்படாது. இவர்களைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை என்று சொல்லுவார்.”

அங்கு பயன்படுத்தும் பல சென்னைச் சொற்களுக்கும் செல்லம்மா மூலமே விளக்கம் கேட்டறிந்தாள். சில பெண்கள் பேசும் தமிழழுயும் உச்சரிப்பையும் அவளால் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை.

காலையில் இரண்டு மணி நேரமும் மாலையில் இரண்டு மணி நேரமும் குழாயில் தண்ணீர் வந்து கொண்டிருந்தது. மாலையில் வருவதைத் திட்டிரென வெட்டி விட்டனர். அதனால் குடிசைப்பகுதியில் ஒரே கொந்தளிப்பு. மாலையில் வராது என அறிந்து அன்று காலையில் தண்ணீர் அடிக்க எல்லோரும் குடங்களுடன் குவிந்தனர். குடங்கள் கால் கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்கு அடுக்கப்பட்டிருந்தன. பாதிப் பேருக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை.

வெற்றுக் குடத்தோடு பெண்கள் எல்லோரும் முனிசி பாலிட்டியையும் முதலமைச்சரையும் திட்டியபடி நடுத் தெருவில் இருந்து மறியல் செய்தனர். பஸ்கள், வண்டிகள் எதுவுமே அவ்வழிகளால் போக முடியாமல் தடைப்பட்டன. போலிஸ் கமிஷனர் ஆபீசம் அண்மையிலேயே இருந்தது. பாலீஸ் படைவந்து எல்லோரையும் எழுந்து செல்லும்படி

மிரட்டியது. யாருமே அசையவில்லை. ‘குடத்தில் தண்ணீர் தா போவோம்’ என்று சத்தமிட்டனர். இடையில் பத்திரிகைக்காரர், படப்பிடிப்பாளர், டிவிக்காரரெல்லாம் வந்து சேர்ந்தனர்.

பின்னர் கார்ப்பரேஷன் கமிஷனரும் குடிநீர் வழங்கும் துறை டெரக்டரும் வந்து மாலையிலும் வழங்குவதாகச் சமாதானப் படுத்தி மறியல் செய்வதை நிறுத்தினர்.

மாலையில் இந்தச் செய்தியைச் செல்லம்மாவும் பார்வதியும் விபரமாக வேலுச்சாமியிடம் சொல்லினர்.

செல்லம்மா தானும் மறியலில் பங்கு கொண்டதாகச் சொன்னாள்.

‘‘பார்வதி’’

‘‘அது புதுப்பெண், வரவில்லை’’ செல்லம்மா சமாதானம் கூறினாள்.

‘‘அப்படியல்ல. பார்வதியும் கட்டாயம் பங்கு கொண்டிருக்க வேண்டும்’’—வேலுச்சாமி கண்டிப்பான குரலில் சொன்னான்.

இருநாள் பகலில் போலிஸாரின் ‘ரெய்டு’ ஒன்று நடந்தது. ஒரு பகுதி குடிசைப் பகுதியைப் போலிஸார் சுற்றி வளைத்து தேடுதல் நடத்தினர். அங்கே திருட்டுப் பொருட்கள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாகச் செய்தி. போலிஸார் பார்வதியின் குடிசைக்கும் வந்தபோது சமைத்துக் கொண்டிருந்த பார்வதி பயந்துவிட்டாள். உடல் பதறியது. அங்குள்ள பொருட்களையெல்லாம் அவர்கள் தட்டிப் பார்த்தனர் பின்னர் போய்விட்டனர்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்து வந்த திருட்டுப் பொருள் எதுவுமே கிடைக்கவில்லை எனப் பேசிக்கொண்டனர்.

கள்ளச் சாராயம் விற்ற பெண் மட்டும் எதிர்பாராமல் அகப்பட்டுக் கொண்டாளாம். சாராயத்துடன் அவளை

போவிஸ்ரேசனுக்கு ஜிப்பில் ஏற்றிக்கொண்டு போய் விட்டனராம்.

செல்லம்மாவை வரும்படி தெருவில் நின்ற பையண மூலம் பார்வதி செய்தி அனுப்பினாள். அவள் வந்ததும் நடந்தவற்றைப் பதட்டத்தோடு பார்வதி சொன்னாள்.

“இதெல்லாம் இந்தப் பக்கத்தில் சுகழும் அம்மா. மடியில் கனமிருந்தால்தானே நாம பயப்பட வேணும். திருட்டுப் பொருட்களை அகற்றும்படி போவிஸாரே முதலில் திருடனுக்குச் செய்தி அனுப்பிவிட்டே ரெய்டு பண்ணி இருப்பாங்க.”

“சாராயம் விற்ற பெண்ணு”

“அந்தப் பெண்ணு ஆட்சியிலுள்ள கட்சியாளருக்கு வேண்டிய பொன்னு. கட்சிக்காரருக்குச் செய்தி அனுப்பி போவிஸ்டேசனுக்குப் போய்விட்டார்கள். ராத்திரிக்குள் வெளியே வந்து விடுவாள். நாளைக்குப் பழையபடி தொழில் தொடங்கிவிடும்”

“இனிமேலுமா, இதெல்லாம் நடந்த பிறகுமா....”

“தொழில் தொடங்காவிட்டால் கடனுக்குக் குடித்தவங்களிடமிருந்து எப்படிப் பணத்தை வகுவிக்கிறது”

செல்லம்மா சாவதானமாகச் சொன்னாள். மேலும் சொன்னாள்:

“நீ புதுப் பெண்ணம்மா. இந்தப் பக்கத்து உலகச் செய்திகளை நீ முழுசாக அறிய வருஷக்கணக்காகும்”

வேலுச்சாமியின் பகலுணவையும் பார்வதியே சமைக்கத் தொடங்கினாள். வெளியே வீண் செலவு. சாப்பாடும் ருசியில்லாமலிருக்கும் என்பது அவளது முடிவு. சமைத்த உணவை டிபன் பாக்ஸ்லில் போட்டு செல்லம்மாவிடம் கொடுத்து விடுவாள். அவள், தானே கொண்டுபோக முடியாத வேளை எவ்ராவது பையனிடம் கொடுத்து அனுப்புவாள்.

25 காசு பெறுவதற்காக எந்தப் பையனும் வேலுச்சாமியின் காஜூக்கு ஒடிவிடத் தயார். ஆரம்பத்தில் சில நாள் குடிசைக்கு வந்தே சாப்பிட்டுச் சென்றான், பின்னர் அது சிரமம், வேலை நேரம் கெடுகிறது என்று விட்டுவிட்டான். பின்னரே புதிய ஏற்பாடு.

14

அன்றுமாலை வேலுச்சாமி விட்டுக்குவந்து முகம் அலம்பி உடைமாற்றியதும் பார்வதி டை கொண்டு வந்தாள். அங்கு அன்று பகல் காலேஜிலிருந்து அச்சிட்ட பாரங்களோடு வந்த பெண்கள் இருவரைப் பற்றி வர்ணிந்தாள். ஒரு பெண்ணை பெண் என்றே சொல்ல முடியாது பான்டும் சேட்டும் குட்டை மயிரும். மற்றப் பெண்கூட சல்வார் கமிஸ் போல போட்டிருந்தாள்.

பெயர், வயசு, படிப்பு, வருமானம், வேறும் ஏதோ எல்லாம் பதில் கூறமுடியாததை கேட்டு அறுத்தாங்கள். இந்தக் குடிசைப் பகுதி பெண்கள் பற்றி ஏதோ ஆராய்ச்சி செய்கிறாங்களாம். ஞாயிற்றுக் கிழமை மீண்டும் வருவதாகக் கூறி விட்டுப் போனாங்க்’ என்று பெரிய செய்தியாக விபரித்துச் சொன்னாள்.

‘‘சரி வரட்டும் பார்ப்பமே’’

‘‘ஆம்பிளை போல வந்த பெண்ணு இரவிலும் சேலையாகட்டுவாய். படுக்கும்போது கண்டமாயிராதா’’ என்றாள். ‘பழகிவிட்டது’ என்றேன். வேறு சல்வார் கமிஸ், பான்டு எதுவுகே உன்னிடம் இல்லையா என்றும் கேட்டாள். அங்கே பான்டு கிடக்குது என்று காட்டினாள். உங்களுடையது என்றேன். உன் புருஷன் போடலாம் நீ போடப்படாதா என்று கேட்கிறாள். அது வழக்கமேயில்லை என்றேன். வழக்கமாக்கிறதுதானே என்றாள்.’’

‘‘பாவயில்லையே அவளோடு விவாதம் செய்து விட்டாயே’’—வேலுச்சாமி பாராட்டினான்.

‘‘ஒரு பட்டுச்சேலக் காசுக்கு நாலு ஐந்து பான்ட வாங்கி நாலு ஐந்து வருடத்திற்குப் போடலாம், என்றாள். நான் கடைசியில் அவளை விட்டு விடவில்லை. ‘என்னிடம் மாற்றிக் கட்ட ஆறு, ஏழு சேலயாவது இருக்கிறது. இந்தப் பக்கத்தில் மாற்றிக் கட்டச் சேலயே இல்லாமல் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்களே என்றேன்.’’

‘‘சரியாகத்தான் கொடுத்தாய். வசதி படைத்த விட்டுப் பெண்கள்தான் யுனிவர்ஸிடிப் பட்டம் பெற இந்த ஆய்வெல்லாம் நடத்துகிறார்கள்’’ என்று கூறிய வேலுச்சாமி திட்டிரெணச் சொன்னான்:

‘‘அந்தப் பெண் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு போயிருக்க மாட்டாளே. மாற்றுச் சேலக்கு என்ன சொன்னாள்.’’

‘‘அப்பிடியென்றால் உன் சேலயில் ஒன்றைக் கொடு என்றாள். நான் உன் பான்டைக் கொடு என்றேன். உனக்குத் தருவேன் நீ போடுவாயா? மாட்டாய் அப்போது அந்த படிப்பறிவே இல்லாத ஏழைப் பெண் எங்கே போடப் போகிறாள் என்று சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டாள்’’

‘‘ஏதோ நீ வாதாடினாயே அதுவே போதும்.’’

‘‘ஞாயிற்றுக்கிழமை வரட்டும் இன்னும் கொடுக்க வேணும்’’ பார்வதி சொன்னாள்.

‘‘அவள் பேசியதிலும் நியாயமிருக்கு. ராத்திரியிலும் சேலயைக் கட்டிக் கொண்டு படுப்பது எத்தனை அசௌ கரியம். வெய்யில் வெப்ப வேளையில் உள்ளே எல்லாம் வேர்த்துக் கொட்டுமே. ஜம்பது அறுபது ரூபாயிற்கு முழு நீளச்சட்டை வாங்கித் தந்தால் போடுவாயா?’’—வேலுச்சாமி கேட்டான்.

“அதெப்பிடியுங்க முடியும்” — வெட்கத்தோடு முத்தைத் திருப்பியபடி சொன்னாள்.

“சினிமாவில் உனக்குப் பிரியமான நடிகைகளைல்லாம் போட்டிருப்பதைப் பார்த்திருப்பாயே.”

‘அதெல்லாம் சினிமாவில் பணக்கார வர்க்கத்தவரது மூட்டுகள்’

‘இதெல்லாம் பட்டணத்து பாஷன் மட்டுமல்ல வசதி யானவையும் கூட. ராத்திரியிலே நீ என்ன உடுக்கிறாய் என்று என்னைத் தவிர யார் பார்க்கப் போகிறார்கள்.’

‘ராத்திரியில் உங்களுக்கு வசதியாயிருக்கும் என்று பார்க்கிறீங்க’ பார்வதி தலையைக் குனிந்து வெட்கம் மேவிட சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

‘உனக்குக்கூட’ — வேலுச்சாமி அவளது முதுகில் தட்டியபடியே சொன்னான்.

அந்தக் கல்லூரிப் பெண்களின் உடைகளையும் வர்ண னைகளையும் சொன்ன போது அவனது அடிமனதிலுள்ள வதாவின் நினைவு சில நேரம் துளிர் விட்டது,

15

ஞா விற்றுக்கிழமை வேலுச்சாமி ஓய்வாகப் படுத்தபடி பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த போது செந்தூரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். வந்ததுமே பார்வதியைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

‘உன் சமையலை ருசி பார்க்கத்தான் வந்ததேன்’

‘ஓய்வாகப் பேசிக் கொண்டிருங்கள் சமைத்துத் தருவேனே’

பார்வதி கூறியபடியே முதலில் ட தயாரித்துச் கொண்டு வந்தாள். ட சாப்பிட்டு குடுப்ப வாழ்க்கை பற்றி பேச்சை ஆரப்பிக்கும் போது பார்வதி முன்னால் கூறிய காலேஜ் பெண்கள் இருவரும் சேலைகட்டிய வயதான ஒரு பெண்ணுடன் வந்தனர். அந்தப் பெண்களின் நவீன உடைகளைப் பார்த்ததும் ஒரு கணம் வேலுச்சாமிக்கு லதாவின் நினைவே மனதில் தோன்றியது.

முன்னர் வந்து சென்ற விவரங்களைக் கூறி தமது பேராசிரியரை அறிமுகப் படுத்தினர்.

“இந்தக் குடிசைப் பகுதிப் பெண்களைப் பற்றியே சாம்பிள் சர்வே செய்து ஆய்வு செய்யப் போகிறார்கள். இங்கே படித்தவராக நீங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நீங்கள் உதவினால் நல்லது” பேராசிரியர் நயமாகச் சொன்னார்.

“தாரளமாக, எங்களால் முடிந்த வரை செய்யலாம்” — வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“நல்லது. இந்தப் பகுதி பற்றி நீங்கள் என்ன எண்ணுகிறீர்கள்?”

“இவர் என் நண்பர் செந்தூரன். அரசின் சுற்றுச்சாலை பாதுகாப்புப் பகுதியில் பணியாற்றுகிறார். இந்த விஷயமாக நாங்கள் பல நாள் விவாதித்துள்ளோம்.”

வேலுச்சாமி செந்தூரனை அறிமுகப் படுத்தினான்;

“நல்லது. இங்குள்ள குடும்பக்கட்டுபாடு பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்” பேராசிரியர் அவர்கள் கருத்தை அறிய கேட்டான்.

“வறுமையும் அறியாமையும் நிலைக்கும் வரை இங்கென்ன இந்தியாவிலேயே நீங்க குடிசனப் பெருக்கத் தைக் குறைக்க முடியாது. குழந்தை பெற்று வளர்ப்பது செலவுக்கான விஷயம் என்று நீங்க கணக்கிடுவீங்க. அப்படியல்ல. கீழே போய் பாருங்கள் அல்லது கணக்கெடுங்கள்

ஒவ்வொரு பெண்ணும் மூன்று நான்கு பெற்று விடுகிறார்கள். பிள்ளைகள் தாமே கிடைத்ததைத் தின்று வளருகின்றன. அவர்களுக்கு உடையே தேவையில்லை. ஏதோ ஒன்று ரண்டு நடைபாதையில் வாங்கி மாதக் கணக்கில் போடுவார்கள். சிறிது வளர்ந்த பின் பிள்ளைகளே திருடியோ, பங்கு போட்டோ சாப்பிட்டு வளர்வார்கள். படிப்பு, பள்ளிக்கூடத்தைவில்லை. போவதேயில்லை. ஏழு எட்டு வயசில் குழந்தைத் தொழிலாளராகி தாய்க்கே சோறு போடுவார்கள். இந்த உண்மையை இந்தப் பகுதியில் 500 குடும்பம் இருக்கிறதென்றால் 50 குடும்பத்தில் சர்வே செய்தாலே அறிவிர்கள். ”

“நல்ல கருத்துதான். யதார்த்த நிலையைச் சொல்லுறீங்கள். நம்ம அரசு ஆராய்ச்சியாளர்கள் தவறான கருத்துகளைக் கூறுவதாகவும் நாம கொள்ளலாம். ”

பேராசிரியரின் பேச்சில் வேலுச்சாமியின் கருத்தை முற்றாக ஏற்பதாகத் தெரியவில்லை. நிருபிக்கப்படாத தர்க்கவாதம் என்பது போலவே அவர் கொள்வதாக இருந்தது. ஆனாலும் அவருடன் பேச்சாடலை முறித்துவிட அவர் விரும்பவில்லை.

“நீங்க இந்தக் கருத்துப் பற்றி என்ன கருதுறீங்க” செந்துரன் குறுக்கிட்டுப் பேராசிரியரைக் கேட்டான்.

“ஆணாதிக்கம் பெண்ணையும் அவளது கருப்பையையும் இயற்கையின் சொத்து, தமது சொத்தாக என்னிக்கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தமது இன்பத்திற்காகவும் பொழுதுபோக்காகவும் விழிப்பு நிலையற்ற பெண்களுக்குக் குழந்தைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“உங்கள் கருத்து முற்றாகப் புரியவில்லை”

செந்துரன் சொன்னான். வேலுச்சாமியும் அக்கற்றம் ஆதரிப்பதாக இருந்தது.

‘‘பெண்ணிடம் கருப்பை இருப்பதால் இயற்கையாகவே குழந்தை பெற வேண்டியவள் என்று ஆணாதிக்கம் கருதுவது ஒன்று தமது இன்பத்திற்காகவும் சேவைக்காகவுமே அவள் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்று எண்ணுவது இரண்டாவது. இயற்கையுடனான உற்பத்திப் போராட்டம் என்பது உயிரின மறு உற்பத்தி, குடிசனப் பெருக்கம் என்றும் ஆணாதிக்கம் விளக்கம் கூறுகிறது. இவற்றில் முன்றாவது கருத்தே பயங்கரமானது’’

‘‘எனப் ரதிச் சொல்லுகிறீர்கள்?’’

வேலுச்சாமிக்கும் அக்கருத்து புதுமையாகத் தோன்றியது. பேராசிரியரின் விளக்கத்தை அறியும் ஆவலுடன் கேட்டான்.

‘‘பெண் மேல் வன்முறை, ரேப், பாலியல் தொல்லை கள், உற்றுப் பார்த்தல் எல்லாம் இயற்கை மேல் உயிரின உற்பத்திப்பெருக்கத்திற்காக ஆண்கள் காட்டும்ஆர்வம் என்று விளக்கம் தருபவர்களும் இருக்கிறார்கள்’’

பேராசிரியர் கூறினார்.

‘‘ஆமாம் சென்ற நூற்றாண்டிலேயே சில அறிஞர்களிடை இப்படிப்பட்ட கருத்து நிலவியது. இன்றும் பெண் ணைப் பற்றி வேத காலத்துக் கருத்துகளைக் கூறிக் கொண்டிருப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்’’

செந்தூரன் சொன்னான்.

‘‘பெண்ணை அடிமையாக ஆணுக்கு தாரைவர்த்துக் கொடுத்தல், கைப்பிடித்துக் கொடுத்தல் ஆகிய வழக்கங்கள் இன்றும் நிலவுகின்றன என்பதை நான் சொல்லி நீங்க தெரிய வேண்டியதில்லை’’

பேராசிரியரின் வார்த்தைகள்; வேலுச்சாமி செந்தூரனை யும் கூட மறைமுகமாகத் தாக்குவதாக உணர்ந்தனர். கிராமத்துக்குப் பெண் தேடிச் சென்ற நினைவும் வந்தது.

“பெண்களின் அடிமை நிலையை ஆண்கள் பயன் படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றும் சொல்லலாம் தானே”

செந்தூரன் தனது கோட்பாட்டுக்கு ஆதரவு தேடினான்.

“ஆமாம் பெண்கள் கருத்தியலாகவும் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் அடிமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். கருத்தியல்கள் அடிமைப்படுத்தும் வன்முறையற்ற வடிவங்கள். அடிமையின் ஒத்துழைப்பின்றி இத்தனை ஆயிரம் வருடங்களாக அடிமைத் தனத்தை நிறுவியிருக்க முடியாது”

பேராசிரியர் விளக்கம் கூறினார்.

“இன்றைய அடிமைநிலைக்கு என்ன காரணம் கூறுவீர்கள்”

“அனைத்துப் பெண்களுக்கும் கல்வி கிடைக்காமல் மறுத்தல், அரசியல் பாகுபாடு, பொருளாதார வாய்ப்புகளை தடுத்தல், வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத அறிவு கிடைக்காமல் செய்தல், பாலின்பத்திற்கு மட்டும் உயர்வாகப் பேசி ஏமாற்றுதல்...இப்படியாகப் பலவற்றைக் கூறலாம்” பேராசிரியர் மாணவருக்கு விரிவுடையின் போது கூறுவது போலச் சொன்னார்.

பார்வதி மூவருக்கும் ட தயாரித்துக் கொண்டு வந்து கப்பில் கொடுத்தாள். பேராசிரியர் ‘தாங்யு’ சொல்லி எடுத்துக் கொண்டார்.

‘நீங்கள் ஆரம்பத்தில் கூறிய கருத்தைப் பார்த்தால் பெண்கள் ஆண்களுக்கு எதிராக, ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடுவதோடு இயற்கைக்கும் எதிராகப் போராட வேண்டியவர் என்று சொல்லுவது போலத் தெரிகிறது’

செந்தூரன் சொன்னான்.

‘வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருள் உற்பத்தியில் கருவிகளைப் பயன்படுத்திய காலத்திலிருந்து பெண்களும்

இயற்கையுடன் போராடி வருகிறார்கள் தானே. கருப்பையும் உடலும் அவர்களது சொத்து. அவற்றை இயற்கையுடன் இணைத்துப் பயன் படுத்துவதையும் பெண்கள் எதிர்த்துப் போராட வேண்டியவர்களாக உள்ளனர்’’.

பேராசிரியர் விளக்கமாகக் கூறினார், மேலும் தொடர்ந்தார்:

‘‘பெண் ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிராக, பாவியல் சுரண்டலுக்கு எதிராக, வேலைப் பிரிவினையுடன் இணைந்த அத்து மீறிய அதிகநேர உழைப்புச் சுரண்டலுக்கும் எதிராகப் போராட வேண்டிய நிலையில் உள்ளாள்’’.

‘‘நீங்க கூறுவதைப் பார்த்தால் மார்க்ஸின் கற்றுப்படி மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள போராட்டத்தையும் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள போராட்டத்தையும் பால் பாகுபாட்டு ரீதியாகப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. மனிதன் என்பதை ஆண், பெண் எனப் பிரித்தால் மார்க்ஸின் கற்றை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையான போராட்டம், ஆணுக்கும் ஆணுக்குமிடையான வர்க்கப் போராட்டம் என்றால்லவா பிரிக்கவேண்டும்’’— செந்தூரன் விளக்க முயன்றான்’’.

‘‘ஆமாம். அதே வேளை பெண்ணை எடுத்துக் கொண்டால் பெண்ணுக்கும் இயற்கைக்குமிடையிலான போராட்டம் நடைபெறுகிறதே. ஆண் போலவே பெண்ணும் சமூக உற்பத்தியான உணவு, உடை, இருப்படம், நிருக்காக இயற்கையுடன் போராடுகிறானே. அதேவேளை தன் கர்ப்பம், உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு எதிராக ஆணாதிக்கத்துடன் போராட வேண்டியவளாகிறாள். அத்தோடு தன் நேரடி உழைப்பைச் சுரண்டும் நிலப்பிர புத்துவம், முதலாளித்துவத்துக்கும் எதிரான வர்க்கப்போராட்டத்திலும் ஈடுபட வேண்டும். அப்போதுதான் பாவியல் வேறுபாட்டுப் பிரச்சனைகளை தளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது’’. போ

சிரியர் தெளிவான சிந்தனை மடிப்பு நெற்றியில் படிய கூறினார்.

‘‘அப்படியானால் மார்க்சியத்தை நீங்கள் திருத்துவதாக வரமாட்டாதா’’

குரவில் ஆர்வம் தொனித்தது.

‘‘அப்படிக் கூறமுடியாது. மார்க்ஸ் பெரிய அறிஞர். வரலாறை விஞ்ஞான மயப்படுத்தியதோடு உலகை மாற்றி யமைக்கக் கூடிய சித்தாந்தத்தையும் வகுத்தார்’’

பேராசிரியர் தானும் ஒரு மார்க்சிஸ்ட் என்பதை அழுத்திக் கூறுவது போலிருந்தது.

‘‘மார்க்சியம் என்று நீங்கள் எதைக் கருதுகிறீர்கள்?’’ செந்துரன் குறுக்கிட்டுக் கேட்டான்.

‘‘மார்க்சியம் என்பது மூலதனத்தை, முதலாளித் துவத்தை விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆராய்வதோடு அதனுள் உள்ள முரண்பாடுகளையும் கூறி அது ஒருகாலகட்டத்தில் சோஷலிச் உற்பத்தி முறைக்கு வழிகாட்டும் என்பதை, விபரிப்பதே. மேலும் முரண்பாடுகளே சமூகத்தை மாற்றிச் செல்வன என்பதையும் மார்க்ஸ் நிருபித்தார். அதை முன் வைத்தே இன்று வளர்ந்து வரும் சமூக முரண்பாடுகளை நாம் ஆராய முயல்கிறோம், இதிலே மனிதர் என்பதை ஆண் பெண் எனப் பிரித்துப் பார்ப்பதில் என்ன தவறு? சமனற்ற நிலையில் மனித இனத்தை முதலாளி, தொழிலாளி என்று மார்க்ஸ், ஏங்கெல்சே பார்க்கவில்லையா? ஆணாதிக்கம் பெண்ணினம் என வேறு சாதியாக தனி உடை, முடி, வேலைப் பிரிவினையுடன் அதிக நேரம் அடிமையாக உழைக்கச் செய்கிறதே’’

பேராசிரியரின் பேச்சில் மார்க்சின் மேலுள்ள மதிப்பும் புதிய விளக்கமும் தெற்றெனத் தெரிந்தது.

‘‘பெண்களுக்குத் திருமணம் வரை பாவின்பம் மறுக்கப் படுவது மனித உரிமை மீறப்படும் செயல்லவா?’’

செந்தூரன் முன்னர் தாம் விவாதித்த விஷயம் பற்றி பேராசிரியரின் கருத்தைக் கேட்க விரும்பினான்.

“எதிர்பாலாரின் பாவின்பம் மறுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லலாம். இது ஒரு கலாசாரப் பிரச்சனையாக மட்டும் கொள்ளக் கூடாது. முதலாளித்துவம் வந்து நிலப்பிரபுத்துவ சட்ட, ஒழுக்க விதிகள் மதிப்புகளையெல்லாம் உடைக்க வில்லையா? இன்று நாட்டை ஆள்பவர் எல்லாரும் எதிர்பாலாரின் பாலுறவை விரும்பும், நீதிப்படுத்தும் ஆண்களே. பெண்களின் ஆதிக்க ஆட்சி எதிர்காலத்தில் ஏற்படும் வேளை இது பெண்ணினத்தைக் கீழ்மைப்படுத்துவதாகக் கூறித்தடை செய்தும் விடலாமே”

பேராசிரியரின் கருத்து பயங்கரமாக இருவருக்கும் தோன்றியது. இருந்தாலும் அவரின் கூற்றில் தர்க்கீக அணுகுமுறை இருந்ததை மறுக்க முடியாமல் சிந்தனையில் ஈடுபட்டனர். அவர்களது உரையாடலை மாணவியர் இருவரும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

தேநீரை அருந்தியபடி பேராசிரியர் வேலுச்சாமியைப் பார்த்து மேலும் தொடர்ந்தார்:

“வேலைப் பிரிவினை பெண்களை அடிமைப்படுத்துவது என்பதை உங்கள் மனைவியிலிருந்தே பார்க்க முடிகிறது”

“கலாசாரம் சுற்றாடல் யாவும் மிகவும் பலம் வாய்ந்தவை. உங்கள் மாணவியர் அன்று வந்திருந்த போது பெண்களின் வசதியான உடை பற்றிப் பேசியதையே அவளால் ஏற்க முடியவில்லை. நான் வற்புறுத்தியும் இரவிலாவது உடையை மாற்றும்படி வேண்டியும் அவள் ஏற்கத் தயாரில்லை”

“கிராமங்களில்தான் அதிக பிரச்சனை. நகரங்களில் குடியேறிய பின் நடுத்தர வகுப்புப் பெண்கள் மேல்தட்டுப் பெண்களைக் காப்பியடித்து வாழத் தயாராகி விடுவார்.

இங்கே இந்தச் சுற்றாடல் மனைவியாருக்குத் தடையா யிருக்கலாம்”

வேலுச்சாமி போராசிரியரின் விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். சிறுது நேரம் அவரின் புதிய கருத்தால் ஓரளவு குழப்பம் அடைந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த செந்தூரன் கேட்டான்:

“ஆனாக்கும் பெண்ணுக்குமிடையிலான போராட்டத்தை குடும்ப அளவிலும் வைத்துப் பார்க்கிறீர்களா? ”

“ஆமாம். நிட்சயமாக. அங்கே பெண்ணுடைய கார்ப்பம் மட்டுமல்ல கூலியற்ற உழைப்பும் கணவனாலும் சமுகத்தாலும் அத்துமீறிச் சுரண்டப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பெண்ணும் சராசரியாக பதினாறு மணிநேரம் உழைக்கிறார்கள் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். ஆண்கள் ஏழார மணி நேரமே சராசரியாக உழைக்கின்றனர். இந்த கூலியற்ற உழைப்பு முதலாளித்துவத்துக்கு, அவர்களின் மூலதன திரட்சிக்குப் பயன்படுகிறது”

“அது பண்ட உற்பத்தியை மேலும் இலாப முழைப்பதற்காக பெருக்குகிறது”

போராசிரியரின் பேச்சைச் செந்தூரன் முடித்து தன் அறிவையும் காட்ட முயன்றான்.

“முதலாளித்துவம் மனித உழைப்பை மட்டுமல்ல இயற்கை வளங்களையும் அத்துமீறிச் சுரண்டுகிறது. அங்கே தான் நாம் சுற்றாடல் பாதுகாப்பிற்கு போராட வேண்டிய வராக உள்ளோம்”

செந்தூரன் தனது தொழிலை நோக்கி பேச்சாடல் வந்திருப்பதைப் பார்த்து மகிழ்வோடு கேட்டான்:

“அதற்கு புள்ளி விபரம் ஏதாவது வைத்திருக்கிறீர்களா?”

“ஆமாம் 20ம் நூற்றாண்டில் உலகத்தின் குடித்தொகை மூன்று மடங்காகக் கூடியபோது உலக பண்ட உற்பத்தி இருபது மடங்காக உயர்ந்துள்ளது. இந்த உற்பத்தி உயர் வால் பயன் பெறுபவர் இருபது சதவீத மக்களே. இவர்களது சுகபோக வாழ்விற்காக உலக மக்களது சொத்தான பூமி, நீர், இயற்கை வளங்கள் அத்துமீறிச் சுரண்டப்படுவது மட்டுமல்ல எதிர்கால சந்ததியினரின் வாழ்வே பாதிக்கப் படப் போகிறது”

“நீர், நிலம், காற்று எல்லாம் பாதிப்படைகிறது என்று சொல்லலாம். அப்படித்தானே”

“ஆமாம். இவையெல்லாம் சமூகத்தின் சொத்துகள், எதிர்கால சந்ததியினரின் சொத்துகள். அவற்றைப் பாழிடிக்க நமக்கு உரிமையில்லை. பெருக்கிவரும் மூலதனக் குவிப்பு தொழில் நுட்பத்துள் நுழைந்து போட்டா போட்டியில் யந்திர உற்பத்தியைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அது மனித உழைப்பைக் குறைக்கிறது. கழிவுப் பொருட்கள் குவிந்து சுற்றாடலை வேறு பாதிக்கிறது. இப்படி ஒரு சற்று வட்டத்தில் உலகம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது”

பேராசிரியரின் பேச்சில் மனித இனத்தின் மேலுள்ள பற்றும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் மீதுள்ள எதிர்ப்பும் தெற்றெனத் தெரிந்தது.

“ஒரு மணி நேரத்தில் எத்தனையோ விஷயங்களைப் புரிய வைத்துவிட்டீர்கள், மிக நன்றி”. செந்தூரன் பாராட்டி நன்றி தெரிவித்தான்.

“ஆனாக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் போராட்டம் என்றால் குடும்ப அமைப்பில் ஒற்றுமை இராது என்று சொல்லுகிறீர்களா?”

வேலுச்சாமி தன் புதுமனை வாழ்க்கையை வைத்துக் கேட்க முனைவதாக செந்தூரன் எண்ணிக் கொண்டான்.

‘‘அடிமை நிலையை பெண்கள் உணர்ந்து விழிப் படையாத வரை பிரச்சனை இருக்காது. விழிப்புநிலை ஏற்பட்டு பொருளாதார பலமும் ஏற்பட்டால் குடும்பக்கூடு உடையத்தான் செய்யும். இறக்கை முளைத்ததும் குயில் கூட்டைவிட்டுப் பறந்து விடுகிறதல்லவா?’’

வேலுச்சாமியால் பேராசிரியரின் கருத்தை முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மதம், பண்பாட்டு ரீதியாகக் கிராமப்புறங்களில் பெண்களில் நிலை மோசமாகவே உள்ளது நினைவில் வந்தது. சீர், சீதன முறைகள், பெண் குழந்தை மேல் வெறுப்பு, சிக்ககொலையெல்லாம் ஓரிரு நூற்றாண்டில் தோன்றிய கொடுமைகளே என்பது அவனது கணிப்பா யிருந்தது.

‘‘தங்கள் மாணவிகள் எத்தனை காலம் இந்த ஆய்வில் ஈடுபட உள்ளார்கள்?’’ ‘‘விசாரணை புள்ளி விபரங்கள் சேகரிப்பதில் ஆறுமாதம், அறிக்கை எழுத மூன்று மாதம் எனத் திட்டமிட்டுள்ளோம். இங்கே எல்லா நாளும் வரப் போவதில்லை. அவ்வப்போது வரும்போது உதவினால் போதும்’’

‘‘நிட்சயமாக வேண்டிய உதவி செய்யலாம். நானில்லா விட்டாலும் மனைவி பார்வதி, செல்லம்மா என்ற மற்றொரு பெண் உதவுவார்கள். கவலை வேண்டாம்’’ வேலுச்சாமி உறுதி மொழியாகக் கூறினான்.

16

மதுரையில் மறுநாள் நடைபெற உள்ள அரசியல் கட்சியின் மகாநாட்டிற்காக அன்று அப்பகுதியில் ஆட்களைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்தனர். நூறு ரூபா பணம், லாரியில் சென்று திரும்பும் வரை சாப்பாடு என்று கூவி பேசப்பட்டது.

செல்லம்மாவும் பங்குபற்ற விரும்பினாள். பணம் கிடைப்பதோடு மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலையும் பார்த்து வரலாம் என்று எண்ணினாள். அவள் வேலை செய்யும் வாடிக்கையாளரிடம் கோவில் பற்றிக் கூறி சமா எளித்து விடலாம். குழந்தைகள் மட்டுமே பிரச்சனை. பார்வதி யிடம் உதவிக்கு வந்தாள்.

முத்தவனே சின்னப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கொள் வான். திரும்பி வரும்வரை, வீட்டில் பொங்குவதில் பையன் வரும்வேளை பாத்திரத்தில் சாதம் கொடுத்து விட்டால் போதும் என்று சொன்னாள்.

“அது ஒரு பிரச்சனையே இல்லை. நானே உங்க குடிசைக்குப் போயும் பார்த்துக் கொள்வேன்” —பார்வதி சொன்னாள்.

“நல்லதம்மா”

“அம்மா என்று கூப்பிட வேண்டாம், பாரு என்றாலே போதும்...”

“சரியம்மா. அப்படியே பழக்கம் வந்து விடுகிறது”

“லாரியில் போய் அங்கே என்னவேலை?”

“அங்கே கட்சிக்கொடி பிடிக்கவேண்டும். ஊர்வலத்தில் அவர்கள் சொல்லித்தரும் சுலோகங்களை நாமும் கத்த வேண்டும்...”

“அவ்வளவு தானே”

“அப்படிச் சினின விடியமல்ல பாரு. ஆயிரக்கணக்கான லாரியில் ஆட்கள் வருவார்கள். லாரியில் நெருக்கடி. புகை வேறு. தலைவலி வரும். எட்டுப் பத்து கிலோ மீட்டர் ஊர் வலத்தில் அசைந்து அசைந்து கத்திக்கத்திப் போக எட்டுப் பத்து மணித்தியாலமாகலாம். பின்னர் பெரிய கூட்டம் நடைபெறும். அரசியல் தலைவர்களெல்லாம் விடிய விடியப்

பேசவார்கள். நாம அமைதியாக இருந்து கேட்பது போல நடிக்கவேண்டும். கைதட்ட வேண்டும்’

‘‘அத்தனை வேலையா. முன்னரும் போயிருக் கிறாயா?’’

‘‘கோயமுத்தூர், திருச்சி, தஞ்சாவூருக்கெல்லாம் போயிருக்கிறேன். மற்றாஸில் கூட அடிக்கடி கூப்பிடுவாங்க. ஒரு நேரச் சாப்பாடும் இருபத்தைஞ்சு ரூபாவும் தருவாங்கள்’’

‘‘எந்தக் கட்சியில் நீ சேர்ந்திருக்கிறாய்’’

‘‘ஒரு கட்சி என்றில்லை. அழைக்கிற எல்லா கட்சிகளுக்கும் போவேன். ஜெயலலிதா கட்சி என்றால் காசு, சாப்பாடெல்லாம் தாராளமாக இருக்கும். சில கட்சிக்காரங்க சாப்பாட்டை மட்டும் தந்து அஞ்சு, பத்து தருவாங்கள். சில வேளை வெறுங்கையையும் காட்டி விடுவார்கள். ஆனாலும் போலீஸ், ரேசன்காட் பிரச்சனைகள் என்றால் அவங்களிடம் போகலாம். உதவுவாங்கள்’’

‘‘பொங்கலுக்கு ஜெயலலிதா சேலை, வேஷ்டி தருவதை நீ வாங்கப் போவதில்லையா?’’

‘‘அது என்ன கூட்டமம்மா. ஒரு தடவை போய் இடிபட்டு ஒரு சேலை வாங்கினேன். அப்போதுதான் கூட்டத்தில் நசங்கி இரண்டு கிழவிகள் செத்துப்போச்சு. அப்புறம் அண்ணாமலையிலா தம்பி ரஜீனி சொன்னாரே ‘உழைத்து வாங்க வேண்டும். இலவசம் வேண்டாமென்று’ அதன் பின்னர் இலவசமாக வாங்குவதை விட்டுவிட்டேன்’’

செல்லம்மாவின் ரஜீனிகாந் பற்றும் அதையொட்டிய லட்சியப்பிடிப்பும் பார்வதிக்கு ஆச்சரியமளித்தது.

‘‘இங்கே ரஜீனிகாந் ரசிகர் மன்றமும் இருக்கா’’

‘‘ஆமாம். கமலஹாசன் ரசிகர் மன்றம், புரட்சிக் கலைஞர் விஜயகாந் எல்லாம் இருக்கு. ஆனால் சுப்பர் ஸ்ரார் அளவிற்கு பெரிதாக இல்லை’’

செல்லம்மா நீண்டகாலமாக அங்கு வாழ்ந்ததனால் அங்கே நடைபெறும் குத்து வெட்டுகள், சண்டை சச்சரவுகள் எல்லாம் அவளுக்குத் தெரியும். பார்வதியின் காதில் குழாய்த் திலோ மளிகைக்கடைப் பக்கமோ ஏதாவது செய்தி விழுத் தால் செல்லம்மாவிடமே விபரம் கேட்டறிவாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் சித்திரா தியேட்டின் எதிர்ப்புறமாக ஏதோ குத்து வெட்டு நடந்ததாகக் குழாய்தியில் பெண்கள் பேசியதைக் கேட்டிருந்தாள். விபரம் கேட்க செல்லம்மாவை எதிர்பார்த்தாள். வரவில்லை. அவ்வேளை நினைவு வந்ததும் கேட்டாள்.

“அது பாரு, அரசியல் குத்து, வெட்டுத்தான். இதே தொழிலாகவும் இங்கேயும் மற்றத்தோட்டங்களிலும் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். இங்கே ஒருவனோடு சண்டை போட்டுப் பழி தீர்க்க வேண்டுமானால் திருவொற்றியூர், ஆவடிப் பக்கத்த வனைக் கொண்டு செய்ய வைப்பார்கள். அந்தப் பக்கத்தில் ஒரு வெட்டுக் கொத்து வேலையென்றால் இங்கேயிருந்து போய் செய்துவிட்டு வந்து விடுவார்கள். அப்போது ஆட்களை தேடிப்பிடிப்பது. அடையாளம் காட்டுவதெல்லாம் கஷ்டமாயிருக்கும். அப்படித்தான் அன்றைக்கும் ஒன்று நடந்தது. பாலிஸாரால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போகலாம். ஆனால் இவர்கள் வெட்டிய பார்ட்டியை அறிந்து மற்றொரு தடவை வேறு ஆட்களைக் கொண்டு பழி தீர்க்கலாம். இது தொடர்ந்து நடந்துகொண்டேயிருக்கும்”

“ஆபத்தான தொழிலில்லையா”

“நிரந்தர வேலையில்லாமல் செலவழித்துப் பழகின வங்கதான் பெரும்பாலும் இந்த வேலையில் ஈடுபடுவாங்க. என்னுடைய முதல் புருஷனும் தாராளமாக தரகு வேலையில் உழைப்பதாகக் கூறி கொஞ்சக்காலம் என்னை வேலைக்குப் போகவிடாமல் நல்லாவே வைச்சிருந்தான். பிறகு போலீஸ் அடிக்கடி வரத்தான் நிலமை புரிந்தது. போலீஸ் வைலையிலிருந்து தப்பிவிட்டான். நான்தான் இந்தத் தொழில் செய்வ

தானால் இந்தப் பக்கம் வரவேண்டாம் என்று விரட்டி விட்டேன்' புருஷன் மேலுள்ள செல்லம்மாவின் சினம் அவளது வார்த்தைகளில் தெறித்தது.

‘‘பையனைப் பார்க்க புருஷன் வருவதில்லையா?’’

‘‘வரமாட்டான். வந்தால் என்ன நடக்கும் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.,’’

‘‘அப்போதே ஊருக்குப் போய்விட்டானா?’’

‘‘இங்கேதான் மாதவரம் காலனியில் ஒருத்தியை வைச் சிருக்கிறானாம், என் பிள்ளையின் பொறுப்பை ஏற்க புதுப் பெண்டாட்டி விடுவாளா?’’

செல்லம்மாவின் நியாயம் சரியாகவே பட்டது. செல்லம் மாவின் வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியை அவளது வாய் மூலம் கேட்டதிலும் ஒருவகைத் திருப்தி. முன்னர் வேலுச்சாமி மூலம் ரெயில் பயணத்தின்போது கேட்டறிந்ததற்கும் இதற்கு முள்ள ஒற்றுமையை பார்வதி எண்ணிப் பார்த்தாள்.

‘‘பெண் குழந்தை எப்படிக் கிடைத்தது. நல்ல அழகான பிள்ளை. என்ன மாதிரியெல்லாம் மழலை பேசுகிறது’’

பார்வதி மற்றக் கதையையும் கேட்டறியும் சந்தர்ப் பத்தை விட்டுவிடக் கூடாது எனக் கேட்டாள்.

‘‘அது கிராமத்திலிருந்து சண்டை போட்டுக்கொண்டு வந்து வாடகை ஆட்டோ ஓட்டிப் பிழைக்கத் தொடங்கிய பையன், தங்க இடம் வேண்டும், சாப்பாட்டுக்கும் பணம் தரலாம் என்று வந்தான். பிறகு நான் பேசிய தொகைக்கு மேலாக விட்டுச் செலவையும் பார்த்தான். நல்லாய் கஷ்டப் பட்டு உழைக்கிறான் என அவனை வச்சிருந்தன், இளம் பையனை வைச்சிருக்கிறன். நல்லாய் உழைச்சுக் காப் பாற்றுகிறான் என்று இந்தப் பக்கத்திலேயே பெண்களே பொறாமைப்பட்டார்கள்.’’

‘‘பிறகு என்ன நடந்தது?’’

‘‘வயிற்றில் பிள்ளை வந்தது அவனுக்குக் கொஞ்சம் பிடிக்கவில்லை. தன் பிள்ளைக்காகத் தொடர்ந்து என்னுடன் இருப்பான் என நான் நினைத்தன். பிறகுதான் அவன் இரவில் ஆட்டோ ஓடிச் சம்பாரிக்க வில்லை. விபசாரத்திற்குப் பெண்களை ஓட்டல்களுக்கும் லாட்ஜூகளுக்கும் ஏற்றி இறக்கும் மாமாத் தொழில் செய்கிறான் என்று தெரிய வந்தது. போலிலிலேயே மாட்டிக் கொண்டான். நானே போய் கட்சிக்காரரைப் பிடித்து வெளியே எடுத்து விட்டேன். இனிமேல் இங்கே வராதே என்றும் விரட்டி விட்டேன். அவன் கிராமத்திற்கே ஓடிவிட்டான். அங்கே கிராமத்துப் பெண்ணைக் கட்டிவிட்டான் என்று கேள்விப் பட்டேன். அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை’’

செல்லம்மாவின் வாழ்க்கை அனுபவம் பார்வதிக்கு விசித்திரமாகவே இருந்தது.

‘‘அவனும் குழந்தையைப் பார்க்க வரவில்லை’’

‘‘வரமாட்டான். கலியாணம் வேறு கட்டிவிட்டான். என்ன இருந்தாலும் பெத்தவளுக்குத்தான் பிள்ளை. ஊர்மேயுறவங்கள்கூட சொத்திருந்தால்தான் பெண்டாட்டி என்று ஒருத்தியை நிரந்தரமாய் வைச்சிருப்பாங்கள்’’

அவளது அனுபவ வார்த்தைகளில் உண்மையிருப்பதைப் பார்வதியால் உணர முடிந்தது.

‘‘அந்த ஆட்டோ பையன் பெண்களை ஏற்றி இறக்கி னதால், கெட்டுப் போனான் என்று நினைக்கிறீங்களா’’?

‘‘சாராயம் குடிக்கப் பழக்கியவன் சாராயக் கடையில் வேலை செய்தால் குடிக்காமல் விடுவானா? இது ஆம்பிளைகளின் சமூகம். குடும்பம் என ஒன்று வேணுமென்றால் ஒன்று இரண்டு தவறு செய்தாலும் பொறுத்துத்தான் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியும். கூட்டு மொத்தமாக ஈனத்தொழில் செய்தால் எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியும். இப் போது நான் நிம்மதியாய் குழந்தைகளோடு இருக்கிறேன்.

சில விஷயங்களை அனுபவத்தின் மூலம்தான் படித்துக் கொள்ளுகிறோம்”

“குடும்பமென்றால் ஒன்று இரண்டு தவறுகளைப் பொறுத்தான் வாழ வேண்டும். இது ஆண்களின் சமூகம்” என்ற செல்லம்மாவின் வார்த்தை அவளது செவிகளில் ஒவித் துக் கொண்டிருந்தது.

வேலுச்சாமி இப்போது எத்தனை பற்றாயிருக்கிறார். இது தொடர்ந்து நீடிக்குமா? ஆண்கள் ஆதிக்கம் பெற்ற சமூகத்தில் இத்தனை வருடமும் ஒரு பெண்ணைத்தானும் தொட்டிருக்க மாட்டாரா? அந்த ஆராய்ச்சியில் ஒருபோதும் ஈடுபடக்கூடாது. செல்லம்மாவின் கூற்றே சரி.

ஆசை அறுபது நாள், மோகம் முப்பது நாள் என அடுத்த வீட்டு அம்மாமி அடிக்கடி சொல்லுவானே. பழ மொழிகள் எல்லாம் பொய்யாக இருக்காது, அதன் பிறகு தான் குடும்பப் பிரச்சனைகள் எழும்போலும், பலவேறு திபந்தனைகள் பார்வதியின் நினைவில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

செல்லம்மா கூறிய ஆண்கள் பற்றிய மற்றொரு கூற்றும் பார்வதியின் மனதைத் தொட்டது.

“ஆண்களெல்லாம் ஈவிரக்கமில்லாத சாதியம்மா. அழிவுப் பாதையிலேயே எப்போதும் போவாங்க. இந்த மனுஷி குலத்துக்குப் பாலூட்டி வளர்த்தவங்க பெண்கள் தானே. குழந்தை அழுவதைப் பொறுக்க மாட்டாங்க. பாலூட்டும் இரக்க குணம் அவர்களிடம் மட்டும்தான் இருக்குதம்மா”

“ஆண்கள் அழிவுப் பாதையில் போகிறவர்கள்” என்ற செல்லம்மாவின் பேச்சைக் கேட்டபோது அப்பா ஒரு தடவை சொன்ன கருத்து அவள் நினைவில் வந்தது

“ஆதி மனுஷன் அம்பு, வில்லை எடுத்து மிருகங்களைக் கொல்லும்போது பெண்கள்தான் பழம், கொட்டை, கிழங்கை சேகரிப்பதோடு பயிர் செய்வதிலும் ஈடுபட்டாங்க”

“இங்கே பாரு, வேலையில்லாதவங்க கூட கிராமத்திலி ருந்து பெண்டாட்டி என ஒருத்தியைக் கட்டி தன் தேவைக்கு மட்டும் சமைக்கவும் படுக்கவும் கால்பிடிக்கவும் கூட்டிவந்து வைச்சிருப்பது வெளியே சாப்பிட்டுவிட்டு மேய்வதைவிட மலிவானது என்று எண்ணிக் கொள்ளுறாங்க. இங்கே ரொம் பப்பேர் அப்படித்தான் அழைச்சு வாறாங்க. பிறகு சலிப்பு ஏற்பட்டு அல்லது பிரச்சனை ஏற்பட்டால் விட்டு விட்டுப் போய் விடுவாங்க. அப்பெண்கள் கிராமத்துக்குத் திரும்ப முடியாது. எப்படியானாலும் பிழைக்க தாங்களே வழி தேடிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்”

செல்லம்மா அங்குள்ள வாழ்க்கை முறையைப்பொதுமைப் படுத்தியபோதும் அது அவளது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப் பாகவும் இருந்தது. பார்வதி தன் வாழ்க்கையும் அப்படியானதா; அப்படியாகிவிடுமா என ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்க்கத் தோன்றியது. கழுத்திலே வியர்வை அரும்பியது. முந்தானை சேலையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

17

குழாய்டியில் தண்ணீர் வரும் நேரங்களில் ஓரே கூட்டம். வேலைப்பிரிவினை; ஆண்களை அங்கு காண்பது குறைவு. பத்து வயதிலிருந்து 60 வயசுக் கிழவிகள் வரை அங்கு காணலாம் அடுத்த விட்டுச் சண்டை, அரசியல், சமையல் தொடக்கம் சினிமா விமர்சனம் வரை அங்கு நடைபெறும், என்ன தியேட்டரில் என்ன படம் ஓடுகிறது என்ற விபாத் தைக் கூட அறியலாம்.

கமலஹாசன் ஸ்ரீதேவி நடித்த ‘முன்றாம் பிறை’ பார்க்க வேண்டும் என்று பார்வதி செல்லம்மாவிடம் சொல்லி வைத் திருந்தாள், அந்த வாரம் பகல் காட்சி மவண்ரோடு ஆனந்த் தியேட்டரில் ஓடுவதாகச் செல்லம்மா தெரிந்துகொண்டு, பார்வதியிடம் சொன்னாள்.

மறுநாள் போவதற்குச் செல்லம்மாவின் உதவியைக் கேட்டாள், பார்வதி.

“ஷக்கெட் வாங்கித் தருவதானால் எங்கே வேண்டுமென்றாலும் அழைத்துக்கொண்டு போவேனே. மவுண்ரோடு இந்தப் பக்கம்தான், நடந்தே போகலாம்” என்றாள், கையால் சுட்டிக் காட்டியபடி செல்லம்மா.

வேலுச்சாமியிடம் சொன்னபோது எவ்வித எதிர்ப்பும் அவன் கூறவில்லை.

அன்று சீக்கிரமே சமைத்து வேலுச்சாமிக்கு ஒரு பையன் மூலம் சாப்பாட்டை அனுப்பிவிட்டு இருவரும் புறப்பட்டனர்.

மவுண்ரோடில் ஏறி நடைபாதை வழியே நடந்தனர். கட்டிடங்கள் புதுமையாக இருக்க வில்லை. சினிமாவில் பார்த்தவையே. தெருவில் ஒடும் கார், பஸ். ஆட்டோ மட்டு மல்ல மவுண்ட ரோடு ஒரே புகை மண்டலமாகக் காட்சியளிப்பதே பார்வதிக்கு விசித்திரமாக இருந்தது.

அது தவிர வாகனங்களின் ஒசை; ஹாரன் அடித்தல் யாவும் அவளது செவிகளை உடைந்தது. குடிசைப் பகுதியிலும் மோசமாக இருப்பதைக் கவனித்தாள்.

“செல்லம்மா, என்ன ஒரே புகை மண்டலமாக இருக்கிறது. ஏதாவது கட்டிடம் ஏரிகிறதா?”

பார்வதி தன் ஆச்சரியத்தைத் தெரிவித்தாள், முக்கைப் பொத்தியபடி.

“இது ஏரியும் புகை, அடுப்பெரியும் புகைபோல இல்லையம்மா. இந்த ஆட்டோக்கள், கார்கள், பஸ்கள், லாரிகள் கக்கும் புகை. பாருங்க, நிறை நிறையாக ஆயிரக்கணக்கில் வண்டிகள் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றனவே.”

“இந்தப் புகையைத்தான் வண்டியில் போவோர் பக்கத்துக் கடைக்காரர் எல்லோரும் சுவாசிக்கிறார்களா?”

‘‘நமக்குக் கூவம் நாத்தம் பழக்கமாகவில்லையா. இது பணக்காரருக்கு பழக்கம் பாரு’’

‘‘அங்கே இத்தனை புகையில்லையே?’’

‘‘கொஞ்சநாத்தம் தான். அது கூட இனி மழை வந்து கூவத்தில் தண்ணீர் ஓட நின்று விடும்.’’

‘‘கூவத்தின் வாடைக்கு ஒன்றும் செய்யமாட்டார்களா?’’

‘‘முன்னர் உல்லாசப் படகு ஓட்டுவதாக கரைகளில் கட்டிடம் எல்லாம் கட்டினாங்க. பிறகு ஏதோ பணமில்லை என விட்டுவிட்டாங்க, இனிமேல் நல்ல ஆட்சி வந்து பணம் கிடைத்தால் ஏதாவது செய்வாங்க. பிறகு நாத்தம் போய்விடும்.’’

‘‘பொறுத்துப் பார்ப்போம்: அது ஒன்று மட்டும் நடந்து விடுமென்றால்.....’’

‘‘காஷ்மீர் போல வந்து விடும் என்று ஆரோசௌன் னாங்க.’’

செல்லம்மாவின் பேச்சைக் கேட்டு பார்வதி சிரித்துக் கொண்டாள்.

ஏதோ—ஒரு நகரில் புகை மண்டலத்தில் மழைநீர் பட்டு அசிட மழை பெய்ததாகச் செந்துாரனும் வேலுச்சாமியும் பேசிக் கொண்டது அவள் நினைவில் வந்தது. அது இந்தப் புகையா, இந்தத் தெருவா என்று அவளால் உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. நகரத்தைவிட கிராமங்கள் தூய்மையானவை என எண்ணத் தோன்றியது.

தியேட்டரில் முன்புற காலரியில் டிக்கெட் வாங்குவதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. காலரியில் முணாவது வரிசையில் உட்கார்ந்தனர். சுற்றிவர முழுவதும் பெண்கள் கூட்டமே, வெற்றிலை சப்பிக்கொண்டிருந்த சில பெண்கள் ஆங்காங்கே

சிட்டின் கீழே துப்புவது தெரிந்தது. பக்கத்திலிருந்த பெண் முக்கைச் சீறி சிட்டின் கரையில் துடைத்தாள்.

படம் தொடங்கியது. ஸ்ரீதேவியின் குழந்தைத்தனமான பேச்சும் நடிப்பும் பார்வதிக்கு நன்கு பிடித்துக்கொண்டது.

இடைவேளையின் போது சிறு நீர் கழித்து விட்டு வந்து வெளிப்புறத்தில் கண்ணாடியில் வைக்கப்பட்டிருந்த மாலைப் படக்காட்சிப் படங்களை சிறிது நேரம் பார்த்தாள். அங்கே ஒரே சிகரெட் புகை மண்டலம். முன்னர் எங்கும் அத்தனை புகை மண்டலத்தை அவள் பார்த்ததில்லை. கண்கள் புகை பட்டு எரிந்தன.

சோழப் பொரி மட்டுமே மலிவாக இருந்தது. ஒரு பாக்கெட் வாங்கி வந்து படத்தைப் பார்த்தபடி செல்லம்மா வுக்கும் தந்து கொரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

படத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில் ஸ்ரீதேவி ரெயில் வண்டியில் பெற்றாரோடு எதிரே பார்த்தபடி இருக்கிறாள். அவளை நினைவுக்குக் கொண்டுவர கமலஹாசன் இல்லாத வேடிக் கையெல்லாம் காட்டுகிறான். நிலத்தில் விழுந்து உருளுகிறான். குரங்காக நடிக்கிறான். அவள் திரும்பியே பார்க்க வில்லை; படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண் ணின் குால் கேட்டது.

“எடி தேவடியா உன்னை வளர்த்தவனல்லவா, அவனைத் திரும்பிப் பாரடி.”

படம் முடிந்து வெளியே வந்து நடைபாதையில் நடந்த போதும் புகை மண்டலம் அப்படியே இருந்தது. இடையிடை முக்கைப் பொத்திக் கொண்டு பார்வதி நடத்தாள். பழக்க மில்லாததால் கண்கள் எரிந்தன. குடிசைக்குள் வந்ததும் ஒரே தலைவனி. சாப்பிடாமல் பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டாள்.

மாலையில் வேலுச்சாமி வரும் நேரமாக எழுந்து உதயாரித்தாள். தன் தலைவனி, சோர்வைக் காட்டாமல்

இரவுச் சாப்பாட்டைத் தயாரித்தாள். காலையில் ஆக்கிய காய்க் கூட்டை சூடாக்கி சாதம் மட்டும் வடிப்பதுவே வேலை. அவனுக்கு பசி எடுக்கவில்லை.

தன் நோயை வெளியே காட்டினால் சினிமா பார்த்த தால் வந்தது என இனிமேல் பகல் காட்சிக்குத் தடை செய்ய வரம் என எண்ணினாள்.

இரவு சீக்கிரமே தூக்கம் வருவதாகக் கூறி சீட்டால் மூடிக்கொண்டு படுத்துவிட்டாள். வேலுச்சாமி தொடாதிருப் பதற்காக நித்திரையாகி விட்டதாகவும் காட்டிக்கொண்டாள்.

காலையில் எழுந்து வழக்கம்போல் வேலைகளை முடித்து செல்லம்மாவை அழைத்து தண்ணீர் பிடிக்கும் வேலை மட்டும் தந்தாள்.

வேலுச்சாமி வேலைக்குப் போன பின்னர் செல்லம்மா விடம் தன் தலைவளி, மெல்லிய காய்ச்சல் பசியின்மை வயிறு குமட்டுகிற கோலத்தைச் சொன்னாள்.

“கலியாணம் கட்டி வந்து முன்று மாதத்துக்கு மேலாகிறது பாரு, ஏதாவது உண்டாயிருக்கும்.”

செல்லம்மா தயக்கமின்றி தன் கணிப்பைச் சொன்னாள்.

“அப்படி எதுவுமே இருக்காது. அவர் இப்போது எதுவும் வேண்டாம் என்று சொல்லுவார். நிரோத் எல்லாம் மாட்டிக் கொள்ளுவார்.”

“அவர் படித்தவர். கவனமாயிருக்கிறார். என்னட்டை வந்தவங்களெல்லாம் எத்தனை சொன்னாலும் ‘அது சரிப் பட்டு வராது’ என்று அறுத் தாங்கள். தப்பினேனா என்று படுக்கும் போதெல்லாம் பதட்டம். ஒவ்வொரு தீட்டு வரும் போதும் சந்தோசப்பட்டேன். பிறகு மாட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்பட்டேன். பொம்பிளைகளின் கஷ்டம் இந்த ஆண்

பிறவிகளுக்கு தெரியாது. பிள்ளை பெறாவிட்டாலும் மலடிப் பட்டம் வேறு கட்டிவிடுவாங்க. ’’

சாதாரண பெண்ணின் வேதனைக் குரலாக செல்லம்மா வின் குரல் ஒலித்தது.

‘இங்கே கவர்மென்ட் ஆஸ்பத்நிரி என்றால் விடியப் போய் துண்டெடுந்து தூங்கவேணும். மற்ற பிரைவேட் டாக்டரிடம் போனால் அறுத்துப் போடுவாங்கள். குழாயடிக் குப் பக்கத்திலை இருக்கிற அம்பேத்கார் டாக்டரிட்டைப் போவோம், வா பிள்ளை.’’

செல்லம்மா பார்வதியை அங்கே அழைத்துக் கொண்டு போனாள். முதல் நாள் சினிமா பார்க்கச் சென்ற விபரம் எல்லாம் கூறினாள். டாக்டர் பார்த்துவிட்டு ‘ஓன்று மில்லை. புதிய சுற்றாடல் பழகிவிடும்; தற்போது ஓய்வெடுத் தால் சரியாகி விடும்’ என்று கூறிவிட்டு நாலு மாத்திரை கொடுத்து விட்டு இரண்டு ரூபா மட்டும் வாங்கிக் கொண்டார்.

சமையலுக்குச் செல்லம்மா சிறிது நேரம் உதவி செய் தாள். சாப்பாட்டையும் வேலுச்சாமிக்கு எடுத்துச் சென்று கொடுத்து வந்தாள்.

மாலையில் பசி எடுத்ததும் சாப்பிட்டாள். மாத்திரை யுடன் தலைவலியும் குறைந்து விட்டது.

பார்வதி சீக்கனமாகக் குடும்பம் நடத்தத் தெரிந்து கொண்டாள். அரசின் நியாயவிலைக் கடையில் அரிசி, சர்க்கரை, கிஷ்ணாயில் எல்லாம் காத்திருந்து தானே வாங்கி வரப் பழகிவிட்டாள். ரேஷன் காட் பெறும் வழிகளையும் செல்லம்மாவே சொல்லித் தந்து உதவினாள்.

கிராமத்தில் அதிகாலையில் எழுந்து இரவுவரை வேலை சிருந்தது. ஆடு, மாடு பார்ப்பது, பால் கறப்பது, எல்லோ ருக்குமாகச் சமையல், விருந்தினர், உறவினர் என்றெல்லாம்

வேலை. விறகு வைத்து அடுப்பு ஊதி எரிப்பது வேறு. இங்கே ஸ்டல் அவளுக்குச் சுகமாக இருந்தது. போதிய ஓய்வும் கிடைத்தது. செல்லம்மா தவிர குழாய்டியில் இரண்டு பெண்களுடன் மட்டுமே பழகியிருந்தாள்.

பார்வதியின் வயச்டைய ஒரு பெண், புத்தகம் கூட படிக் கத்தக்கவள்; கிராமத்திலிருந்து வந்து அங்கே குடியிருப்ப வள். புருஷன் ஆட்டோ ஓட்டும் சொந்த மச்சினன். பார்வதியிடம் ஒரு தடவை வந்து பழகியிருந்தாள். அதற்குப் பதிலாக, தான் பெருமை காட்டாமல் பார்வதி அவளது குடிசைக்குள் சென்றாள்.

ஒரு வயசில் ஒரு பெண் குழந்தை. சத்தம்போட்டு தள்ளாடிலிமுந்து நடை பழகிக் கொண்டிருத்தது. திடீரென அங்கேயே சிறுநீர் பெருக்கி மலங்கழித்தது. பார்வதியோடு ஏதோ சினிமாபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்த பெண், மலத்தை தன் கையால் அள்ளி கூவம் பக்கமாக வீசிவிட்டு குழந்தை யையும் கையையும் கழுவிவிட்டு ஒரு பழைய துணியை எடுத்து சிறுநீர் மேல் போட்டுவிட்டு குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

அவ்வேளை கிராமத்து வீட்டில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று பார்வதியின் நினைவில் வந்தது.

பொங்கலின் போது கோயமுத்தூரில் கட்டிய தங்கை தன் குழந்தையோடு வந்திருந்தாள். அப்பாவும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது குழந்தை நடுவிட்டில் மலங்கழிந்து விட்டது. அவளும் அதேபோல கையால் அள்ளி வீசிவிட்டு தேங்காய் முடித் தும்பால் நிலத்தைத் துடைத்துவிட்டு குழந்தையை கழுவிக் கொண்டு வந்து சொன்னாள்:

“அக்கா, முன்னர் எனக்கு இந்த மணமே பிடிக்காது. இப்போதெல்லாம் மலத்தை சந்தனம் என்றும் சிறுநீரை தீர்த்தம் என்றும் விட்டுக்காரரிடம் சொல்லுவேன். இப்

படியே நாள் தோறும் செய்கிறேனே. வளர்ந்த பின்னர் ஏன் அருவருப்பாக கொள்ளுகிறோமோ தெரியவில்லை. ’’

அதைக் கேட்ட அப்பா சொன்னதும் பார்வதியின் நினைவில் வந்தது.

‘‘மனிதரின் கழிவின் மேல் பயிர் செழிப்பாக வளர்வதைக் கண்டே ஆதி விவசாயி மனிதர், மிருகங்களின் கழிவை விவசாயத்தில் பயன் படுத்தி வந்ததாக ஏங்கெல்சே எழுதி யுள்ளார். விவசாயமே தெரியாத பார்ப்பனர்கள் மாட்டின் கழிவு புனிதம் என்றும் மனிதர் கழிவு அசுத்தம் என்றும் கூறியது மட்டுமல்ல சாணத்தை எரித்து நெற்றியில் திருநீறு என்று பூச்சு செய்தார்கள். உயர்சாதி மனிதரின் மலத்தை அள்ளி விச ஒரு தனிச்சாதியையுமே ஒதுக்கி வைத்துவிட்டார்கள். அவர்கட்டு மட்டும் மலம் மணக்காது. அசிங்க மில்லை. இன்றுவரை நீடிக்கிறது. சீனாவில் கிராமத்து வீடுகளிலேயே கழிவைச் சேர்த்து பசளையாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இங்கேதான் நாற்றமெடுக்கிறதாம். மாட்டின் மலத்தில் நல்ல வாசனை வீசுகிறதாம். நான் பெரியாரைப் பின்பற்றும் பகுத்தறிவுவாதியானாலும் மற்றவரின் நல்ல கொள்கைகளையும் கடைப் பிடித்தேன். மகாத்மா காந்தி வெட்கமின்றி உங்கள் கழிவு களை நீங்களே சுத்தம் செய்யத் தயங்காதீர் என்றார். அதை நான் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வருகிறேன்’’ என்பார்.

அப்பாவின் பகுத்தறிவு வாதம் அவ்வேளையும், நினைவில் வந்தது. கூவங்கரையில் ஆங்காங்கே சாவதானமாகக் காலையில் மலங் கழிப்பவர்களையும் அப்பகுதியில் செழித்து வளரும் மரங்களையும் அவள் நாள் தோறும் அருவருப்பின்றி பார்க்கப் பழக்கிவிட்டாள்.

வேலுச்சாமியும் அப்பாவும் இவ்விஷயத்தில் ஒரே எண்ணம் கொண்டவராக இருப்பதையும் மனதுள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

குடிசை வாழ்க்கை கூட வேலுச்சாமி அடிக்கடி கூறுவது போல அவளுக்கும் பழக்கமாகி விட்டது.

பார்வதி கிராமத்துக்கும் ஒழுங்காக அப்பா, அம்மா வக்குக் கடிதம் எழுதி வந்தாள்.

‘‘பட்டண வாழ்க்கை தெரியும்தானே அப்பா, இன்னும் வசதியான வீடு அவர் வேலை செய்யும் பக்கமாகக் கிடைக்க வில்லை. முன்னர் அவர் வாழ்ந்த இடத்திலேயே வசிக்கி றோம். எனக்கு எவ்வித குறையுமில்லை. விட்டுச் செல வெல்லாம் நானே பார்க்கிறேன். செந்தூரன் அடிக்கடி வந்து போகிறார். விருந்து சாப்பிட்டும் சென்றார்’’ என சமாளித்துக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டே இருந்தாள். பதில் களும் கராஜ் விலாசத்திற்கே வந்து கொண்டிருந்தன. தங்கையரும் ஓரிரு கடிதம் எழுதினர். குடிசை முகவரியை மட்டும் எவருக்கும் தாவில்லை.

உண்மையில் பார்வதிக்கும் பணப்பிரச்சனையே அங்கே இல்லை. அவள் கேட்கும் சிறு தொகைகளை வேலுச்சாமி சிரித்தபடி தாராளமாகக் கொடுத்து வந்தான். மாதச் செலவை அவன் கணக்கிட்டுப் பார்த்தபோது செந்தூரனின் கூற்று சரியாகவே இருந்தது. கூலி தராத அடிமையின் உழைப்பு மேலதிக சேமிப்பாகவும் சேவையாகவும் கிடைத்தது.

18

வேலுச்சாமி அன்று வேலையிலீடுபட்டுக் கொண்டிருந்த போது திருமலை அனுப்பியதாக கராஜ் பையன் ஒருவனை அழைத்து வந்தான். அவன் தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தினிருந்து வேலை தேடி வந்திருந்தான். என்ன வேலையும் செய்யத் தயாராயிருந்தான். பெயர் ராமு என்றான்.

“நீ அங்கே என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தாய்? ”

“கருங்கல் அறுக்கும் வேலை. கிரஸெட் என்று சொல்லுவார்கள். பெரிய என்றாலே செஸ் கம்பனி. உலக மெல்லாம் ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள்.”

‘‘ஏன் வேலையை விட்டாய்? ’’

“அது ஒரு சோகக் கதை சார். திண்டிவனத்தருகே மங்கலம் ஏரியும் எங்க கிராமமும் இருக்கிறது அங்குதான் கருங்கற் பாறைகளை வெட்டி எடுக்கிறார்கள். வையிட போட்டு மூன்று சிப்டி வேலை செய்து வெட்டியவற்றை லாரிகளில் சென்னைத் துறைமுகத்திற்கே கொண்டு வந்து ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள்.”

‘‘அதற்கும் உள் வேலைக்கும் என்ன? ’’

“கிராமம் பூராவும் கல்லுத்தூசி சார். அதைச் சுவாசிக் கிறதாலே குழந்தைகள், முதியோருக்கெல்லாம் இருமலும் காசநோயும். அடுத்த ஐந்து கிராமங்களின் விவசாய நிலமெல்லாம் தூசால் பாழாய் போய் விட்டது. கலெக்டருக்கு ‘கம்ப்ளெண்ட்’ செய்தும் பயனில்லை. கோர்ட்டில் வழக்குப் போட்டு நிறுத்தும்படி ஆர்டர் எடுத்த பிறகும் அவர்கள் மேல்கோர்ட்டுக்கு மனுச் செய்தோம் என்று சொல்லி வேலையை தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தார்கள். நாங்கள் வேலையாட்களை ஒன்று திரட்டி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தோம். அவர்கள் கெட்டித்தனமாக கிராம மக்களுக்கே வேலை கொடுத்திருந்தனர். அதனால் வேலை நிறுத்தம் செய்தவருக்குச் சம்பளமும் போன்றும் தருவதாகக் கூறி கிராமத்தவர் ஐக்கியத்தைக் குலைத்து எங்களது ஆர்ப்பாட்டத்தை முறியடித்து விட்டனர். தலைமை தாங்கி நடத்திய நாலு பேரை வெளியே அனுப்பிவிட்டனர். அவர்களில் நான் ஒருவன். அந்தக் கம்பனி கோடி, கோடியாக லாப மீட்டி அரசாங்கத்தையே தமது கையில் போட்டிருக்கிறார்கள். எங்களால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.”

ஒரு சிலின் லாபத்திற்காக பல கிராமமே அழியும் சோகக்கதை. கிராமத்தில் பசுமை, மரங்கள்கூட அழியும் நிலை.

‘‘நீங்க மனு எதுவும் கொடுக்கவில்லையா?’’

‘‘வேலையை மீளத் தரவேண்டும், நஷ்டசூடு வழங்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எழுதியிருக்கிறோம். தற்போது எங்க கிராமத்துக்கே போக முடியா நிலை. ‘வந்தால் கொலை செய்வோம்’ என மிரட்டுகிறார்கள். அவர்கள் அப்படியெல்லாம் செய்யத் துணிந்தவர்கள். முன்னர் செய்தும் இருக்கிறார்கள்’’

‘‘கல் அறுப்பது தனிர வேறு என்ன வேலையெல்லாம் தெரியும்.’’

‘‘மெஷின் ஏதாவது பழுதுபட்டால் நானே முடிந்த வரை ரிப்பேர் செய்வேன். அவர்கள் முப்பது, முப்பத்தைந்து லாரி, ஜீப் எல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். மட்ராசில் இங்கேயே சொந்த கராஜ் எல்லாம் அந்தக் கம்பனிக்கு இருக்கிறது. ஆனாலும் அங்கே கல் ஏற்ற வந்து ஏதாவது ரிப்பேர் என்றால் என்னையே பார்க்கும்படி சொல்லுவார்கள்’’

‘‘இங்கே கூவி எவ்வளவு எதிர் பார்க்கிறாய்?’’

அவனது நோக்கத்தை அறியும் போக்கில் வேலூச்சாமி கேட்டான்.

‘‘அங்கே தந்த மாதச் சம்பளத்தை நான் கேட்க வில்லை. ஏதாவது வேலை தந்து தினக் கூவியாவது தரும் படி கேட்கிறேன்.’’

‘‘கூவியை ஒனர்தான் தீர்மானிப்பார். ஓரளவு வேலை தெரிந்தவன், லேத் மெஷினிலும் பழக்கிவிடலாம் என்று மட்டும் சிபாரிசு செய்யமுடியும். என்னால் எதுவும்

தீர்மானிக்க முடியாது. இது என் கம்பனியல்ல. நானும் நாள் கூவிக்கு வேலை செய்பவனே”

வேலுச்சாமி தன் நிலமையை விளக்கிக் கூறினிட்டு அவனை அழைத்துச் சென்று, வெளியே நிற்கச் செய்து விட்டு. திருமலையிடம் வேலைக்குச் சிபாரிசு செய்தான்.

மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபா, ஓவர் டைம், போனஸ் எல்லாம் பெற்ற தொழிலாளி தினக்கூலி நாற்பது ரூபாவிற்கு மறு நாளே வேலையில் சேர்ந்து கொண்டான்.

இந்தச் சம்பவத்தை செந்துரன் வந்திருந்த போது வேலுச்சாமி சொன்னான். உடனே நினைவு கூர்ந்தவனாக செந்துரன் சொன்னான் :

“எனக்கு எல்லாம் தெரியுமே. நானே அந்தக் கிராமத் துக்குப் போயிருக்கிறேன். எங்கே பார்த்தாலும் கல்லுத் தூசியே. அந்தக் கிராமம் மட்டுமல்ல கற்றாடவிலுள்ள கிராமங்களுமே பாதிப்படைந்தது. நானே நேரில் பார்த்து அறிக்கை சமர்ப்பித்தேன். ஆனால் எதுவுமே நடக்கப் போவதில்லை. அரசியல் செல்வாக்கும் பணமும் இருந்தால் அவர்களை எதுவுமே செய்து விடமுடியாது. ராமு மட்டு மென்ன எல்லாத் தொழிலாளர்களுமே நோயினால் பாதிக்கப் படுவர்.”

“இக் கொடுமையை எல்லாம் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டு அம்பலப்படுத்த முடியாதா? ”

வேலுச்சாமி பொது மக்கள் அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டி வெற்றி கொள்ளலாம் என்று நம்பிக்கையில் சொன்னான்.

“பத்திரிகைகள் எல்லாம் விளம்பரத்தில் தங்கியிருக்கும் வரை அவை உற்பத்தியாளர், வணிகருக்கே சேவை செய்யும். விளம்பரக் கம்பனிகளே நாளிதழ்களை, சஞ்சிகைகளை மலிந்த விலையில் விற்க உதவுகின்றன; அந்த நிலை

இல் எப்படி பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் இந்த அழிவை அப்பலப்படுத்த முன் வரும்? குறிப்பிட்ட கம்பெனியின் பெரிய விளம்பரங்கள் அடிக்கடி பிரபல பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலெல்லாம் வருவதையும் பார்த்திருக்கிறேன்.''

“அப்போது இவற்றுக்கு உடனடி விடிவுதான் என்ன? ”

“ராமுவின் போராட்டமே சரியானது. ஆனால் அதை யும் அவர்கள் முறியடித்து விட்டார்கள். கெட்டித்தனமாக அதே கிராம மக்களுக்கே அங்கே வேலை கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. பேய்க்கும் ஆழ்கடலுக்குமிடையில் அகப்பட்டிருப்பவர்கள் என்று அந்த நிலையே”

“மேலேயுள்ள உச்சநீதிமனைத்தில் பிரச்சனையை எடுக்க முடியாதா? ”

“யார் எடுப்பது? அதற்குப் பணம் வேண்டும், பெரிய பெரிய வக்கீல்களை வைத்துப் போராட அவர்களிடமே பணமும் குவிந்திருக்கிறது”

செந்தூரன் யதார்த்த நிலையைச் சொன்னான். மேலும் தொடர்ந்தான்;

“இந்த ஒரு கிராம அழிவைப் பற்றியே பேசுகிறோம். வட ஆற்காட்டில் எத்தனை கிராமங்கள் அசிட்டால் அழிந்த பின்னர் தான் ஓரளவு நீதிபெற முடிந்தது”

“தோல் தொழிற் சாலைகள்பற்றிக் கூறுகிறாயா? ”

“ஆமாம். போபாலில் நடந்த கோரத்தை இந்தியா பூராவுமே அறியுமே, எத்தனை ஆண்டுகள் முடிந்தும் பிரச்சினை தீரவில்லை. என்னில் அது ஒரு பன்னாட்டுக் கம்பனி, சர்வதேசக்கம்பனி. நோம் சொம்ஸ்கி என்ற அமெரிக்க அறிஞர் சொல்லுகிறார் ‘‘இந்த சர்வதேசக் கம்பனிகளின் குரூர் சர்வாதிகாரமே தற்போது உலகில் நடைபெறுகிறது.

அவை மக்களைத் திருட, சுரண்ட சுதந்திரம் பெற்றவை ‘என்பார்’

‘‘அத்தனை துணிச்சலாகச் சொல்லுவாரா?’’

‘‘அது மட்டுமல்ல. அக்கம்பனிகளுக்கு லாபமே முதல் நோக்கம். ஆண்டு தோறும் 10 வீதம் தொடக்கம் 30, 40, வீதம் வரை கூட லாபம் சேர்க்கின்றனர்; இந்தியா உட்பட உலகநாடுகளைல்லாம் அவர்களது பண்ட உற்பத்தி நாகரிகத்திற்குத் திறந்து விடப்பட்டுள்ளன. உலகெங்கும் பரந்திருக்கும் டி. வி மூலமே அவர்களது ஆட்சியே நடப்ப தாகவும் அவர் கூறுவார்.’’

19

சில வாரங் கழித்தே செந்துநன் மீண்டும் வந்திருந்தான். மதுரைக்கு விட்டுக்குப் போக இருப்பதாகவும் கிராமத் துக்குச் சென்று அப்பா அம்மாவை பார்த்து வரலாம் என்றும் தெரிவித்தான்.

‘‘எங்கள் விட்டுக்கும் போய்வர மறக்க வேண்டாம்’’— பார்வதி சொன்னாள்.

‘‘கட்டாயமாக, விடு வாசல் எப்படி என்று கேட்டால் குடிசையில் இருப்பதாகக் கூறிவிடுகிறேனே.’’

‘‘அப்படிக் கூறினால் உங்களைத் தானே தாக்கும்’’— பார்வதி சொன்னாள்.

‘‘உங்களை மதுரைக்கு அழைத்து வரவில்லை என விட்டுக்காரி குறைபட்டாள்’’

‘‘எனக்கே மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசை. இங்கு வரப்புறப் பட்டு பஸ்ஸில் வரும்போதும் ரெயில் வண்டியிலிருந்தும்

கோபுரத்தைத்தான் பார்க்க முடிந்தது' ' பார்வதி சோர் வோடு சொன்னாள்.

‘‘அப்பா போற்றும் பெரியாரால் மதத்தை எதிர்க்க முடிந்ததே தவிச தமிழ்நாட்டிலிருந்து மதத்தை அழிக்கமுடிய வில்லை.’’

‘‘மதச் சடங்கு முறைகளை ஒழிக்கவில்லையா?’’ பார்வதி பதிலளித்தாள்.

‘‘ஆங்காங்கே நேரில் நின்று மதச் சடங்குகளைத் தவிர்த்தார் என்று கூறலாம். தாலிகட்ட வேண்டும் என வாத்தியார் சொல்ல அப்பாவும் நீயும் கூட ஒப்ப வில்லையா’’

பார்வதி பதில் கூறச் சிந்திக்கும் வேளை உடல் கழுவி விட்டு வேலுச்சாமி வந்து உட்கார்ந்து சொன்னான்:

‘‘நீங்க பேசியது என் காதிலும் விழுந்தது. இந்தியா வில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஜிடியோலோஜி, கருத்தியல் என்ன? மதமேதான். அது மேலும் மேலும் அரசியலாதிக்கம் பெற முயல்கிறது என்றே சொல்லவேண்டும்’’

‘‘கடவுள் இல்லை. இருக்கிறது என்று சொல்லுபவன் முட்டாள் என்ற பெரியார் வழி வந்த திமுகவே அரசியலுக்கு வந்ததும் அண்ணாவின் ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்ற சமரசத்திற்கு வர வில்லையா? தமிழர்களின் சக்தி வாய்ந்த தெய்வம் மதுரை மீனாட்சி என்றால் கம்யூனிசிக் கட்சியின் ஆட்சி நடைபெறும் மேற்கு வங்க மாநிலத்தில் காளி கோயிலும் வழிபாடும் பூசையும் இன்றும் ஆதிக்கம் பெற்றுள்ளதே’’ செந்தூரன் சொன்னான்.

‘‘நீங்களும் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்றால் இந்தியாவில் மதம் ஆதிக்கம் பெற முயல்கிறது; பாரதிய ஜனதா கட்சியை வைத்தே சொல்லுகிறீர்கள்’’— வேலுச்சாமி கூறினான்;

“ஆமாம் இந்துத்துவா என்பது இந்துமத தேசியம் என அரசியலியக்கமாக வடிவெடுத்து இந்திய மத்திய ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முயல்கிறது”

“அண்மையில் இந்த எழுச்சி தோன்றியதற்கு என்ன காரணம் கூறுவீர்கள்? ”

வேலுச்சாமி விளக்கம் கேட்டான்.

“அரேபிய நாடுகளில் இஸ்லாமிய பண்டமென்டலிசம், அடிப்படைவாதம் தோன்றவில்லையா. அதேபோல இங்கேயும் இந்துமத எழுச்சி அடிப்படைவாதமாகத் தோன்றுகிறது. மறைமுகமாக இஸ்லாமிய எதிர்ப்பியக்கமாக வடிவம் எடுப்பதே ஆபத்தானது. அடுத்தது வேத, உபநிடதங்களை முன்வைத்து உயர் குடியினர், உயர் சாதியினரின் அரசியலியக்கமாகவும் தோன்றுகிறது”

“இராமர் வழிபாட்டை வைப்பதாகக் கூறுகிறீர்களா? ” வேலுச்சாமி விளாவாகப் பதில் கூறினான்.

“தாழ்த்தப்பட்டவர் எனக் கூறப்படுவேர் ராமர் போன்ற உயர் தெய்வங்களை வழிபடாமல் சிறு தெய்வங்களையே வழிபட்டனர்”.

“அது உண்மையே. சிவனை வழிபட்டவருக்கும் இராமரைப் போற்றியவருக்குமிடையே ஒரு காலத்தில் முரண்பாடு இருந்தது. இன்று இந்துத்துவ அரசியலியக்கத்தோடு ஒற்றுமையாகி விட்டது”.

“இரண்டுமே உயர் சாதியினரின் தெய்வங்களே” - செந்தூரன் கூறினான்.

“கோவையில் என்னுடைய முன்னைய புரபெஸர் ஒன்றை அடிக்கடி கூறுவார். மதம் என்பது ஆழ்ந்த தம்பிக்கைகள், சடங்கு முறைகள், நடைமுறைகள், வாழ்க்கை முறைகளை கொண்டது. அது வெறும் சிலை வழிபாடல்ல. ஒழுக்க விதிகள், கோட்பாடுகள், வணங்கும் முறைகள், பல தெய்வ

வழிபாடுகள், புராண இதிகாசக் கதைகள். மரபுகளையும் கொண்டது. இவை அனைத்தையும் இணைத்தே இந்து மதம் ஒரு வாழ்க்கை முறை என்று கூறுவர் என்பார்'— வேலுச்சாமி சொன்னான்.

“இதுவரை நாங்கள் மேல்மட்ட அமைப்பைப்பட்டுமே ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். பாரதிய ஜனதா கட்சி வளர்ச்சியடைந்து வருவதானால் அதற்குப் பின்னால் நிற்கும் சமூக வர்க்கங்கள் எவை என்பதை அல்லவா நாம் முதலில் காணவேண்டும்”

செந்தூரன் சொன்னான்.

“வணிகவர்க்கம் என்றே புரிபெஸர் முன்னரே சொன்னார். இங்குள்ள கம்யூனிஸ்டு கட்சிகளும் அப்படியே சொல்லுகின்றன? ” வேலுச்சாமி தான் அறிந்ததைக் கூறினான்.

“முஸ்லிம் சிறுபான்மை மதத்தவர், சாதியின் பெயராலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஆதரவில்லாமலும் பாரதிய ஜனதா கட்சி மட்டுமல்ல எந்த அரசியல் கட்சியாலும் எதிர்காலத்தில் இந்திய ஆட்சியைக் கைப்பற்றிவிட முடியாது”

செந்தூரன் ஆரூடம் கூறுவதுபோல தன் கருத்தைக் கூறினான்.

“அதுசரி பாரதிய ஜனதா கட்சியின் பின்னே பெருவணிக வர்க்கம் நிற்பதுபற்றி என்ன கூறுவாய்? ”

வேலுச்சாமி முன்னர் தான் கூறியதை நினைவு படுத்தி னான்.

“அதுவும் உண்மையே. காங்கிரஸ் ஆட்சி சர்வதேசக் கம்பனிகளைத் தாராளமாக தமது பலமான மூலதனம், தொழில்நுட்பம், முகாமைத்துவத்ததுடன் இந்தியாவில் நுழைய அனுமதித்த வேளை இங்கிருந்த தேசிய முதலாளி கள் எவ்வித எதிர்ப்பும் காட்டவில்லை. அவ்வேளை உள்

நாட்டு மூலதனத்தின் நிலை என்ன என்ற வினாவிற்கு விடைதேடின் அம் மூலதனம் வணிக மூலதனமாக மாறியிருப்பதைக் காணலாம், இந்த வணிகர்களே தற்போது அரசியலாதிக்கம் தேட பாரதிய ஜனதா கட்சியை ஆதரித்து ஆட்சியைக் கைப்பற்ற உதவுகின்றனர். அது அத்தனை எளிதல்ல. உயர் சாதிக்காரர் ஆட்சியா?''

செந்தூரனின் விளக்கத்தையும் வினாவையும் வேலுச் சாமியும் ஏற்றுக் கொண்டான்.

பார்வதி இருவருக்கும் மூடும் தான் தயாரித்த வாழைக் காய் பஜ்ஜியையும் எடுத்து வந்து வைத்தாள்.

20

கல்லூரியிலிருந்து அப்பகுதிப் பெண்களைப்பற்றி ஆய்வு நடத்தும் மாணவியர் பார்வதியிடம் அடிக்கடி வரத் தொடங்கினர். முன்னர் போன்ற சிவாதங்கள், சண்டைகள் எதுவுமில்லை. பார்வதியுடன் மிக நெருக்கமாகப் பழகி உதவிபெற முயன்றனர்.

பார்வதி செல்லம்மா மூலமே ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்தாள். அவளின் உதவிக்கு சன்மானம் தருவதாகக் கூறி முன் பணமாக நூறு ரூபாயும் வழங்கினர். தன் விட்டுக் காரரின் அனுமதியில்லாமல் தான் எதுவும் பெற முடியாது என பார்வதி பணம் பெற மறுத்து விட்டாள். முடிந்தவரை உதவுவதாகவும் தங்கள் குடிசையிலிருந்தே வேலைகளைச் செய்யலாம் என்றும் கூறினாள்,

அந்தப் பெண்கள் பிளாஸ்கில் காபி, பாட்டிலில் தண்ணீர், டிபன் பாக்ஸ்சில் சாப்பாடு எல்லாம் எடுத்து

வந்துவிடுவர். அதனால் முதலாக தயாரிக்கும் வேலைகூட பார்வதிக்குக் கிடையாது.

ஒன்றுவிட்டொரு குடிசையாகவே பெண்களை அங்கே அழைத்து அல்லது அவர்கள் குடிசைக்குச் சென்று தாம் தயாரித்து வந்த வினாக்களைக் கேட்டுக் குறித்துக் கொள்வர்.

கம்பியுட்டருக்குத் தயாரிக்கப்பட்ட வினாக்களான படியால் ஆம்/இல்லை என்ற பதில்கள் மட்டுமே பெரும்பாலும் தேவைப்பட்டது. வயது, வருமானம், வேலைகள் போன்ற வற்றைக்கூட நிரைப்படுத்தி வைத்திருந்ததால் குறிப்பிட்ட வரம்புகளைக்கூறி ஆம் எனப் பதிலைப் பெற முடிந்தது. விசாரணை நடந்து முடிந்ததும் அந்தப் பெண்களுக்கும் பத்து ரூபா சன்மானம் வழங்கினர். ஒரு நாளில் நாலு ஐந்து பெண்களை மட்டுமே விசாரிக்க முடிந்தது. செல்லம்மாவே அந்த அந்தக் குடிசைகளுக்குச் சொல்லிவைத்து, ஆங்காங்கே தேவை ஏற்படின் அழைத்துச் செல்வாள்.

சில கேள்விகள் அச்சேரிப் பெண்களுக்கு மிக விசித்திரமாக இருந்தது. சில வேளை சிரிப்பும் கோபமுட்டியது.

பாலுறவில் திருப்தி ஏற்படுகிறதா, வாரத்தில் எத்தனை தடவை பாலுறவு, கருத்தடை சாதனம் பயன்படுத்துகிறீர்களா—பெண்ணா, கணவரா, கருச்சிதைவு, பெண் சிகக்கொலை செய்ததுண்டா, சுய பாலின்பத்தில் ஆர்வமுண்டா, திருமணத்தின் முன்னர் சுய பாலின்பப் பழக்க முண்டா, திருமணத்தின் முன்னர் எதிர்பாலாருடன் பாலுறவு கொண்டதுண்டா, பெண்களுடனே ஓரினப் பாலுறவு கொண்டதுண்டா, திருமணமானபின் வேறு ஆண்களுடன், பெண்களுடன், தொடர்புண்டா, எமிட்ஸ் பற்றித் தெரியுமா... இப்படியான செக்ஸ் பற்றிய வினாக்களுக்கே பதில் கூறத் தயங்கினர். முகபாவம், அசைவு, 'ம்ம்' கூட்டுதலைப் பார்த்து ஆம்/இல்லை என்பதைக் குறித்துக் கொண்டனர்.

சிக்கலான, வெட்கம் ஏற்படக் கூடிய வினாக்களை வற்புறுத்திக் கேட்காமல் கல்லூரிப் பெண்கள் சமாளித்தனர். அதேவேளை செல்லம்மா போன்ற பெண்கள் தயக்கமின்றி, சுயபாவின்பம், ஓரினச்சேர்க்கை, திருமணத்தின் முன்னர் ஏற்பட்ட பாலுறவு, கள்ளத்தொடர்பு, உச்சக்கட்டம் பற்றி யெல்லாம் அப்பட்டமாகவே பதில் கூறினர். வினா எழுப்பிய அப்பெண்களே அத்துணிச்சலான பதில்களை அங்கு எதிர் பார்க்கவில்லை. நடுத்தர, மேல்தட்டு வர்க்கத்தைச் சார்ந்த வரே வினாக்களுக்குப் பதில்கூற மறுப்பது, பொய் கூறும் வேளை அங்குள்ள பெண்கள் தயக்கமின்றித் தாராளமாகப் பதில் கூறினர். உண்மை பேசினர். பார்வதியே எத்தனையோ வினாக்களுக்குப் பதில் கூற மறுத்து விட்டாள்.

பார்வதியோடு அந்தப் பெண்கள் நன்கு பழகியதால் பாவியல் தவிர்த்து அங்கு நடைபெறும் எல்லா விஷயங்கள் பற்றியும் கேட்கும் வேளை தாராளமாக அவர்களிடம் விபரங்கள் சொல்லுவாள். சிலவற்றை அவர்களும் தமது ஆய்வுக்காகக் குறித்துக் கொள்ளுவார்.

மீண்டும் ஒரு தடவை இரவு உடை பற்றிய பேச்சு வந்த போது பார்வதி சொன்னாள்:

‘‘என் வீட்டுக்காரருக்கும் இரவில் நீஸ் சட்டை போடுவதே விருப்பம். அது மலிவாகவும் கிடைக்கும் என்றார். நான்தான் மாட்டேன் என்று விட்டேன். என் தங்கை கோயமுத்தூரிலிருந்து வந்தபோது ராத்திரியில் மட்டும் தூங்கும்போது போடுவாள்’’

அப்பெண்கள் பார்வதி அரைமனதுக்குள் வந்துவிட்டாள் என ஊகித்துக் கொண்டனர்.

மறுதடவை வரும்போது பார்வதிக்கு தமது அன்பளிப் பாகப் பெரிய மலர்கள் ‘பிங்’ கலெரில் அச்சிட்ட முழுநீஸ் சட்டை ஒன்றை வாங்கி வந்தனர்.

“இது சினிமாக்காரர் போடும் சட்டை போல இருக்கிறது” என்று அரைமனதோடு சிரிப்பும் வெறுப்புமாகக் காட்டிக் கொண்டாள் பார்வதி.

இங்கே ஒருவரும் வரமாட்டார்கள்தானே எனக்குறி வெளியேறும் தட்டியைக் கட்டிவிட்டு பார்வதியைச் சட்டையைப் போடும்படி வற்புறுத்தினர். அவள் ‘வேண்டாம் இப்போது வேண்டாம்’ என்று தடுத்தபோதும் அப்பெண்கள் விடுவதாயில்லை.

சேலையை எடுத்து விடும்படி வற்புறுத்தி சட்டையைப் போடும் முறையைக் காட்டிப் போடச் செய்தனர்.

‘இப்போது எத்தனை அழகாயிருக்கிறீங்க. இருபது வயதுக் குமரியாட்டம். மிஸ்டர் வேலுச்சாமி வந்தால் மயங்கிவிடுவார்’

அப்பாராட்டுகள் பார்வதிக்கு உள்ளுற மகிழ்ச்சி தந்தன. கோயமுத்தூர் தங்கையையும் எண்ணிக் கொண்டாள். கோயமுத்தூரைவிட சென்னையே நாகரிகமான நகரமாயிருக்க வேண்டும். அப்பெண்களின் நாளொரு வண்ண நாகரிக உடைகளிலிருந்தும் பார்வதி கணித்துக் கொண்டாள்.

21

மழை பெய்து கூவம் ஆற்றில் நீர் ஓடத் தொடங்கி விட்டது. அதையொட்டி கூவத்தின் நாற்றம் குறையத் தொடங்கியது. பார்வதி நீரோட்டத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தாள். அதே வேளை கொசு, ஈக்களின் படையெடுப்பு அதிகரித்து வருவதையும் கண்டாள். பகலில் ஈக்களின் தொல்லை. இரண்டு கொசுக்களின் கீதம். முன்னிலும் மேரசமாக இருந்தது.

அன்றிரவு தூங்கும்போது அடைமழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. கூரையிலிருந்து வரும் ஒழுக்கு நீரைப் பிடிக்க பாத்திரங்களைப் பார்வதி குடிசையெங்கும் பரப்பி யிருந்தாள்.

ஒழுக்கு விழாத பகுதியில் போர்த்தபடி படுத்துக் கொண்டாள். வேலுச்சாமி மற்றொரு பக்கத்தில். மழைக் குளிர். நல்ல தூக்கம்.

காலையில் பார்வதியே முதலில் அருண்டு எழுந்தபோது தரையெல்லாம் மழைநீர் பரவி அவளது பாயையும் நனைத் திருந்தது. பரவியிருந்த பாத்திரங்கள் நிரம்பி நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

கூவம் நதி கரை புரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எட்டிப் பார்த்தாள். ஆற்றின் கீழ்ப்பகுதிக் குடிசைகளை நீரோட்டம் அடித்துக்கொண்டு சென்றது.

தெருவெல்லாம் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாக பெட்டியுடனும் பொட்டலங்களுடனும் அகதியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். பார்வதி பரபரப்புடன் வேலுச்சாமியை எழுப்பினாள். அவனுக்கு அது ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் காட்சி போனிருந்தது. கீழ்ப்புறத்திலிருந்த குடிசையினரை அழைப்பதற்காக வெளியே வந்து ஓடை வழியே பார்த்தான். அவர்கள் ஏற்கெனவே காலிசெய்து விட்டனர்.

மழை ஓய்ந்த பாடாக இல்லை. அத்துடன் காற்றும் வேகமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. எதிரே தெரிந்த தென்னை மரங்கள் சரிந்து விழுந்துவிடும் நிலையில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. தெருவிலே மரமொன்று சரிந்து விழுந்திருந்தது. கிளைகளும் இலைகளுமாக தெருவெங்கும் பரவியிருந்தன.

“இவர்களெல்லாம் எங்கே போகிறார்கள், வீடுகளை விட்டுவிட்டு”

பார்வதி தன் வியப்பையும் கவலையையும் தெரிவித்தாள்.

“பக்கத்தில் உள்ள பாடசாலைகள் சர்ச்சகஞ்சக்ருப்போய் தங்குவார்கள். மழை விட்டு வெள்ளம் ஆற்றில் வடிந்ததும் வந்துவிடுவார்கள்”

“நாமனும் போக வேண்டி வருமா?”

“பயப்படாதே. இந்த உயரத்திற்குத் தண்ணீர் ஏறி விடாது. முன்னர் என்றும் ஏறியதில்லை”

செல்லம்மாவின் குழந்தைகள் பற்றிப் பார்வதி கவலைப் பட்டாள். அவளது குடிசை கீழ்ப்புறமாக இருந்தது நினைவில் வந்தது.

பாத்திர நீரை வெளியே கொட்டி மீண்டும் அதே இடங்களில் வைத்துவிட்டு பார்வதி துடைப்பத்தால் நிலத்து நீரைத்தட்டிப் பரவி விட்டாள்.

காலையில் ஒத்தயாரிக்க ஸ்டவ்வை மூட்டினாள். அவ்வேளை செல்லம்மா நீர்வடியும் தலையுடனும் ஈரச் சேலை யுடனும் வந்து சேர்ந்தாள். தலையை பாவித்தீன் பையால் மூடியிருந்தாள். கையிலே ஒரு முடிச்சுக் கட்டு.

“உங்களைப் பற்றித்தான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். குடிசையில் பிரச்சனையென்றால் இங்கே வந்து விடலாமே. பிள்ளைகள் எங்கே?” பார்வதியின் பச்சாத்தாபக்குரல்.

“இல்லையம்மா பாரு. நான் பிள்ளைகளை பள்ளிக்கூடத்தில் மற்றவர்களுடன் விட்டுவிட்டு வந்தேன். இந்தப் பாத்திர மூட்டையை இங்கே வைக்கவே வந்தேன்”

ஓரமாக வைத்துவிட்டு வந்த செல்லம்மாவிற்கு சூடாக கொடுத்தாள் பார்வதி.

“சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யப் போகிறாய்? இங்கே வந்து விடலாமே”

“ஏனம்மா வீண் தொல்லை. கட்சிக்காரங்களைல்லாம் தலைவர்களிடம் போய் விட்டார்கள். சாப்பாட்டுப் பார்சல் கள் பகலுக்கு வந்து விடும்”

பார்வதி தன்னிடமிருந்த பிஸ்கெட்டுகளை எடுத்து ஒரு பாவிதீன் பையில் சுற்றிக் கொடுத்தாள்.

தெருவெல்லாம் வெள்ளம் வடிந்தோடியது. கராஜில் வெள்ளம் புகுந்திருக்கும் என்பது வேலுச்சாமிக்குத் தெரியும். அன்று வேலைக்குச் செல்வதை விட்டு விட்டான்.

தன்னிடமுள்ள சிறிய குடையை எடுத்துக் கொண்டு நண்பகல் போல பள்ளிக் கூடம். சர்ச் பக்கமாகப் பார்த்துவர வேலுச்சாமி வெள்ளத்தைக் கலக்கியபடி சென்றான்.

அங்கு ஒரே பரபரப்பு. வேன்களும் ஜீப்புகளும்; ஆட்சியைச் சார்ந்த கட்சித் தொண்டர்கள் உணவுப் பொட்டலங்களை விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தனர். பத்திரிகை நிருபர்களும் விடியோ, காமராப் படப்பிடிப்பாளர்களும் விநியோகத்தைப் படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அதே வேளை பெரிய கார் ஒன்று வந்து நின்றது... “தலைவர் வாழ்க... கட்சி வாழ்க்” என்ற குரல்கள் எழுந்தன. நிருபர்களும் படப் பிடிப்பாளர்களும் காரை நோக்கி ஓடினர். படம் பிடிப்பதில் போட்டா போட்டி.

குடிசைப் பகுதி சார்ந்த கட்சித் தலைவர் எம். எல். ஏ. யை அழைத்துச் சென்று அங்குள்ள முக்கியமான கட்சி சார்ந்தவர்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.

சில பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அழைத்து வரிசையாக நிற்கச் செய்தனர்.

தலைவரிடம் உணவுப் பொட்டலங்களைத் தந்து சிலருக்கு வழங்கச் செய்தனர். போட்டோ கிராபர். டி. வி.

காமராக்காரர் நெருங்கி வந்து படம் பிடித்துக் கொண்டனர். சில நிருபர்கள் தலைவரை நெருங்கி பிற அகதிகள் முகாம் கள், உணவுப் பொட்டலங்கள் வழங்குவது பற்றிய விபரங்களை விசாரித்துக் கொண்டனர்.

தலைவர் மற்றொரு குடிசைப் பகுதிக்குச் செல்வதற்கு அனைவருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்து விட்டுப் புறப்பட்டார். ‘...தலைவர் வாழ்க... கட்சி வாழ்க’ என மீண்டும் குரல்கள் எழுந்தன.

செல்லம்மாவையும் குழந்தைகளையும் தேடிப் பார்த்தான். அவர்கள் கைகளில் உணவுப் பார்சல்கள் இருந்தன. தங்குவதில் பிரச்சனை ஏற்படின் இரவு படுப்பதற்கு குடிசைக்கு வரும்படி வேலுச்சாமி அழைத்தான்.

அவன் விடைபெற்றுத் திரும்பும் போது வேறு வேன்கள், ஜிப்புகள், கார்கள் வந்து நின்றன. அங்கு இறங்கி வந்தவர்களும் உணவுப் பார்சல்கள் எடுத்து வந்தனர். மடிரம்; பேப்பர் கப்புகளுடன் வேறு சிலர் தொடர்ந்து வந்தனர்.

வெளியேற இருந்த படப் பிடிப்பாளர், நிருபர் சிலர் அவர்களையும் சூழ்ந்து கொண்டனர். ‘...தலைவர் வாழ்க... கட்சி வாழ்க.’’எனகுரல்கள் மீண்டும் எழுந்தன. எதிர்க்கட்சியினரின் குரல்கள் அவை.

செல்லம்மாவின் தீர்மானம் சரி போலவே வேலுச்சாமிக்குத் தெரிந்தது. குடிசைக்குத் திரும்பிய போது அகதிகள், உணவுப் பொட்டலங்கள் வழங்கும் விபரங்களைதான் ரேடியோவில் கேட்டபடி பார்வதி சொன்னாள். ஆங்காங்கே வீடு உடைந்து விழுந்து இறந்தவர், மின் கம்பியில் அகப்பட்டு இறந்தவர் விபரங்களையும் வியப்போடு கூறினாள்.

இரண்டு நாளில் மழை, காற்றின் வேகம் குறைந்து விட்டது. கூவம் ஆற்றின் நீரோட்டம் தணிந்து வந்தது.

ஷடப்பட்டிருந்த மக்கடை, மரிகைக் கடைகள் திறந்து வியாபாரங்கள் ஆரம்பித்தன.

வேலுச்சாமி வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினான்.

அகதிகளாகச் சென்றவர் மீண்டும் திரும்பத் தொடங்கினார். செல்லம்மாவும் குடிசைக்குத் திரும்பி விட்டாள்.

பார்வதியிடம் பாத்திரங்களைப் பெற செல்லம்மா வந்திருந்தாள்.

‘‘கட்சித் தலைவர்களைல்லாம் வந்தார்களாம். உணவுப் பொட்டலம் எல்லாம் தந்தார்களாம். இவர் சொன்னார்’’

பார்வதி சமரசம் பேசுவதாகச் சொன்னாள்.

‘‘ஆமாம்மா...வருஷம் தோறும் இது நடந்து கொண்டேயிருக்கிறது. பொட்டலம் தந்துவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். நாங்கள் மீண்டும் அதே குடிசைக்குத்தான் திரும்புகிறோம், எங்க பிரச்னையை நிரந்தரமாகத் தீர்க்க எந்தத்தலைவருமில்லை, பாரு’’

22

கூவம் ஆறு வற்றி மீண்டும் நாற்றமெடுக்கத் தொடங்கி விட்டது. பார்வதியே அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு செல்லம்மாவிடம் கூறிக் கொள்வாள்.

‘இங்கே மழை பெய்தாலும் பிரச்சினை, பெய்யாவிட்டாலும் பிரச்சினைதான்’ என செல்லம்மா கூறி வந்தாள்.

அன்று வேலுச்சாமிக்கு நண்பகல் உணவு எடுத்துச் செல்ல தனக்கு நேரம் கிட்டாது எனக்கூறி, அப்பணியைச் செய்ய மீனாட்சி என்ற பெண்ணை செல்லம்மா அழைத்து

வந்து பார்வதிக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள். அப்பெண்ணிக்கு பார்வதியின் வயதே இருக்கலாம். அழக்கான உடை, சிழிந்த சட்டை, வாராத முடியை அள்ளி முடிந்திருந்தாள்.

“முன்னர் இங்கே தான் வாழ்ந்தாள். பின்னர் கவியாணம் பண்ணி எண்ணூர் எண்ணை ஆஸைப் பக்கமாக உள்ள குடிசையில் வாழ்ந்தவள். அறுவடைகாலம் எனகிராமத்து வேலைக்குச் சென்ற புருஷன் திரும்பவில்லை. அப்பக்கத்திலுள்ள நாற்றுக்கு மேற்பட்ட குடிசைகளைல்லாம் சென்ற வாரம் தீர்பிடித்து எரிந்து போய் விட்டது. விட்டுப் பொருள்கள் எல்லாமே எரிந்துவிட்டது. உடுத்த உடையோடு என்னிடம் வந்தாள். பாவம். என்னோடுதான் வைத் திருக்கிறேன்.”

“ஆமாம். ரேஷீயோவில் மாநிலச் செய்தியிலும் சொன்னதைக் கேட்டேன்” —பார்வதி சொன்னாள்.

செல்லம்மாவின் இரக்க சுபாவம் மட்டுமல்ல குடிசை வாழ்வின் பாதுகாப்பின்மை, ஆபத்தும் பற்றி பார்வதி எண்ணிக் கவலைப்பட்டாள்.

“நானில்லாதபோது இவள் உதவி செய்வாள். ஏதோ சோறு போடுகிறேன். எனக்கும் உதவியாயிருக்கிறாள்”

செல்லம்மா மேலும் அறிமுகப் படுத்தினாள். சோத்துக்கான அடிமை நிலை. உயிர் வாழ தக்க பாதுகாப்பான இடமில்லை. மாற்றிக்கட்ட உடையில்லை. தானே சேலை ஒன்று கொடுத்ததாகவும் செல்லம்மா சொன்னாள். வறுமையிலும் ஒரு ஒற்றுமை. இரக்கம். மனிதாபிமானம்.

மீனாட்சியும் வந்து இடையிடையே பார்வதி வேண்டிய போது உதவினாள்.

தெருவோரக் குழாயில் அடிக்கும் தண்ணீர் சாக்கடை நீருடன் கலந்து வரத் தொடங்கியது. கூழாக கலங்கியது மட்டுமல்ல நாற்றமும் எடுத்தது. வடிகட்டியும் சமைய

லுக்கோ, குடிக்கவோ உடலைக் கழுவவோ பயன் படுத்த முடியவில்லை.

எல்லோரும் முறைப்பாடு செய்தனர். குடிநீர் வழங்கும் தலைமை அலுவலகத்திற்குச் சென்றும் எஞ்சினியரிடம் வற்புறுத்தினர்.

‘கவனிக்கிறோம் கவனிக்கிறோம்’ என்ற வார்த்தை களே கிடைத்தன. எங்கோ கிடங்கு தோண்டி வேலை நடப்ப தாக்க கூறினர்.

அடுத்த தெரு முனையில் சென்று சிலர் தண்ணீர் அடித்து வந்தனர். பார்வதி அத்தனை தூரம் செல்ல விரும்ப வில்லை. மீனாட்சியை அனுப்பி தண்ணீர் எடுத்துவர செல்லம்மா ஏற்பாடு செய்தாள். வீட்டிலுள்ள நாலு குடத்தையும் நிரப்பி வைக்க பார்வதி விரும்பினாள்.

‘‘குடத்துக்கு இரண்டு ரூபா வாங்குகிறார்கள். நீங்க ஒண்ணரை ரூபாய்படி கொடுத்தால் போதும்’’

செல்லம்மா சலுகையாக கூலி பேசினாள்.

‘‘தண்ணீருக்கு இவ்வளவு பணமா? அப்படியானால் நானே போய் எடுத்து வருகிறேனே’’

பார்வதி அவ்வளவு சிக்கனம் பேசியது செல்லம்மாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

‘‘நீ ஏனம்மா வீணாகக் கஷ்டப்படவேணும். நீ போய் அங்கே காத்து நின்று தண்ணீர் அடித்து சுமந்து வந்தாலும் உனக்குக் கூலி கிடைக்கப் போகுதா? இந்த ஏழைப் பெண் பிழைத்துப் போகட்டுமோ’’

செல்லம்மாவின் பேச்சு பார்வதிக்குப் புரியவில்லை. ‘உனக்குக் கூலி கிடைக்கப் போவதில்லை’ என்ற வார்த்தை அவளைத் தினர அடித்தது.

“‘ஏனப்படிச் சொல்கிறாய்?’’ பார்வதி கேட்டதற்கு செல்லம்மா பழைய கதைகள் பேசி அவள் கவியானைம் பண்ணி வந்த பின்னர் தன் உழைப்புக்குக் கூலி குறைந்தது பற்றியும் கூறத் தொடங்கினாள். செல்லம்மா அப்படியாக முன்னர் எப்பொழுதும் பார்வதியிடம் பேசியதில்லை. பல மாதங்களாக மனதுள் அடக்கி வைத்தவை ஏதோ வாழ்க்கைத் துன்பம் மேவிட அடிமனதிலிருந்து எழுந்தவை போலிருந்தது.

மேலும் பிரச்சனையைக் கிளராது செல்லம்மா பேசிய கூலியை பார்வதி ஏற்றுக் கொண்டாள், ஆனாலும் ‘நீ செய்தால் கூலி கிடைக்கப்போகிறதா?’ எனச் செல்லம்மா கேட்ட வினா தொடர்ந்து மனதைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தது. அத்தோடு பழைய கதைகளை இப்போது ஏன் அவள் பேசவேண்டும் என்பதும் புதிராகவும் மனத்துஞ்பமாகவும் இருந்தது.

மீனாட்சி ஒவ்வொன்றாக நாலு குடம் தண்ணீரையும் நிரப்பி வத்தாள், களைப்பு ஆற சுவரோடு சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்தாள். பார்வதி அவளுக்குமாகச் சேர்த்து கூடியாரித்தாள்.

போதிய சத்துணவில்லாததினால் மீனாட்சியின் கழுத்து எலும்புகள் அப்படியே குத்திட்டுத் தெரிந்தன.

கழுத்தில் அழுக்கடைந்த மஞ்சள் கயிறு, எவனோ ஒருவ னுக்கு நான் அடிமை என்ற இந்து கலாச்சார மதிப்பைக் காட்டி நின்றது. அழுக்கேறிய முந்தானைச் சேலையால் முகத்திலும் கழுத்திலும் வடிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

இயைக் கொடுத்துவிட்டு பார்வதி கேட்டாள்:

“‘உனக்குக் குழந்தைகள் எதுவும் பிறக்கவில்லையா?’’

“‘ஒரு ஆம்பிளைப் பிள்ளை பிறந்ததம்மா. முனு மாசம் நானே பால் குடுத்தேன். பிறகு பால் கொடுக்க முடியவில்லை. வெளியே பால் வாங்கிக் குடுத்தேன். வயிற்றுப் போக்கு வந்து செத்துப் போச்சு’’.

மீனாட்சியின் முகத்தில் எவ்வித மாற்றமும் இருக்கின்னலை, சாதாரண நிகழ்வு போலவே கூறினாள். குழந்தையை இழந்ததை நன்மையாகவா, தீமையாகவா கருதி னாள் என்பதைக் கணிப்பிட முடியவில்லை.

“உன் வீட்டுக்காரர் கிராமத்திலிருந்து வந்து உன்னை தேடுமாட்டாரா? ”

“அறுவடை வேலைகள் இரண்டு, முன்று மாதம் கிடைக்கும். வரமாட்டார். வந்தாலும் அங்கேயுள்ள பெட்டிக் கடைக்கார தோழர் இங்கே அனுப்பி விடுவார்”

“நீயும் அவரோடு கிராமத்துக்கே போயிருக்கலாமே” - பார்வதி ஆர்வத்தோடு கேட்டாள்!

“அவரு கேட்டாரு. நான்தான் மறுத்துவிட்டேன். அங்கே போனாலும் பகலில் வயல் வேலை, இரவிலும் அவரது குடும்பத்துக்கே உழைக்க வேணும், ஓய்வே கிடையாது. அங்கே நாலு வீட்டில் வேலை செய்து கிடைக்கும் கூலியோடு நானே சமாளித்து வாழ்ந்தேன். இந்த நாசமான நெருப்புப் பிடித்துத்தான் இப்போது கஷ்டம் வந்ததம்மா. ஏதோ இங்கேயும் இரண்டு வீடு கிடைத்ததும் சமாளித்து விடுவேன்.”

குடிசை வாழ்வின் நிரந்தரமற்ற தன்மையை பார்வதியும் எண்ணிப் பார்த்தாள். “கெட்டும் பட்டணம்போ” என்ற பழ மொழியை அவளே முன்னர் கேட்டிருக்கிறாள்.

மீனாட்சிக்குக் கூலி கொடுக்கும்போது பார்வதி சிறிதும் கவலைப்பட வில்லை. அவளது உழைப்பற்கு அதுவே போதாது எனவே எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனாலும் செல்லம்மாவின் கூற்றுகள் அவளது மனதைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தன. இரவு வேலுச்சாமி ஓய்வாக இருக்கும்போது அதைச் சொல்லி விளக்கம் கேட்க வேண்டும் என மனதுள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

நான் தண்ணீர் எடுத்து வந்தால் எங்க குடும்பத்துக்கே மிச்சமாகும்போது செல்லம்மா அதை கூலி என்று பேசியதே அவளுக்குப் புரியாமலிருந்தது.

மாலையில் வேலுச்சாமி வந்து உடல் கழுவினிட்டு கவரோடு சாய்ந்து ம சாப்பிடும்போது அவனாகவே தண்ணீர் பிரச்சனை பற்றிய பேச்சை எடுத்தான்.

‘‘எப்படி நல்ல தண்ணீர் கிடைத்தது குடமெல்லாம் நிரப்பி வைத்திருக்கிறாய்’’

வேலுச்சாமியின் வியப்பையும் பாராட்டையும் பார்வதி எதிர்பார்த்திருந்தாள். காலையிலேயே தண்ணீர் பிரச்சனை பற்றிப் பேசப்பட்டது. அது பெண்களின் பிரச்சனை எனவே அவனும் அதிக சிரத்தை காட்டவில்லை.

தண்ணீர் பற்றிய பேச்சு எழுந்ததும் இரவு ஓய்வாகக் கேட்க இருந்த கேள்வியை அப்பொழுதே கேட்டுவிட பார்வதியின் மனம் தூண்டியது.

செல்லம்மாவின் ஏற்பாட்டின்படி மீனாட்சிக்குக் கூவி பேசி தண்ணீர் வரவழைத்த கதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னாள். பின்னர் தொடர்ந்தாள் :

‘‘தண்ணீருக்கு இத்தனை விலையா என நானே போய் தண்ணீர் எடுத்துவர இருந்தேன். அப்போது செல்லம்மா சொன்னாள் ‘நீ என்ம்மா கஷ்டப்பட வேண்டும். உனக்குக் கூவி கிடைக்காது. ஏழைப் பெண் மீனாட்சி பிழைக்கட்டு மேன்’’ என்றாள். ஏனப்படிச் சொல்ல வேணும். நான் தண்ணீர் எடுத்து வந்தால் எங்க குடும்பத்திற்குத்தானே மிச்சம், அதுதான் எனக்கும் புரியேல்லை.’’

பார்வதியின் கூற்று வேலுச்சாமியின் சிந்தனையை ஒரு கணம் அதிரச் செய்தது.

கூவி உழைப்புப் பற்றிய சரியான தாற்பரியம் தெரியாத நிலையிலும், மீனாட்சி பிழைக்கட்டுமே என்று கூறியிருக்கலாம் என மனதைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான்.

‘‘நீயே உன் தர்க்க நியாயங்களை அவளிடமே சொல்லி யிருக்கலாமே.’’

‘‘நீ சொல்வதே சரி’’ என்று கூற முடியாத நிலையில் வேலுச்சாமி பார்வதி பக்கமாகப் பதிலுக்குத் திருப்பி விட்டான்.

“செல்லம்மா மேலும் ஏதோ சொல்லி என் மனதைக் குழப்பி விட்டாள். அதனால் உடனே கேட்க மறந்துவிட டேன். பிறகே நினைவு வந்தது. அடுத்த தடவை காணும் போது கேட்கவே இருக்கிறேன்”

பார்வதியின் குரலில் ஓரளவு உறுதி தொனித்தது. செல்லம்மா மேலும் ஏதோ சொன்னாள் என்று கூறியது வேலுச்சாமியின் நினைவைத் தூண்டியது.

“செல்லம்மா வேறு என்ன சொன்னாள்?”

பழைய கதைகள், சம்பவங்கள் பற்றியும் ஏதாவது சொல்லியிருப்பாளோ என்ற அச்சமும் வேலுச்சாமிக்கு ஏற்பட்டது.

“நான் வந்ததினால் தனக்கு வழக்கமாகக் கிடைத்த கூவி, பிழைப்பெல்லாம் போய் விட்டது என்ற விதமாகவும் சொன்னாள். அவளது பேச்சைக் கேட்டால் நான் கூவி மில்லாமல் இங்கே வேலையெல்லாம் செய்வது போல இருக்கிறது”

கூவி பற்றிய முழுமையான விழிப்பு நிலை இல்லாத போதும் அவளது பேச்சு செந்துரனோடு முன்னர் பேசி முடிவு செய்த கருத்துகள் யாவையும் அடித்து விடும் போல இருந்தது. அவளுக்கு உடனே பதில் கூறமுடியா நிலையில் மேலும் செல்லம்மா ஏதாவது உள்றியிருப்பாளா என்பதை அறிந்து விடும் ஆவலோடு, அச்சமும் கலந்த நிலையில் வேலுச்சாமி கேட்டான்:

“மேலும் ஏதாவது சொன்னாளா?”

பார்வதியின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தபடி பதிலை எதிர்பார்த்தான்.

“இல்லை தீய”

அப்பாவித்தனமான குரல், முகத்திலும் சந்தேக நிழல் எதுவுமில்லை. வேலுச்சாமியின் நெஞ்சில் தன்னீர் வார்த்த குளுமை.

“செல்லம்மா கூவிக்காக வேலை செய்து வெளியே உழைத்து வாழும் பெண். நீ என் மனவியாக குடும்பத் தலைவியாக வந்திருக்கிறாய். என் உழைப்பில் விட்டுச் செலவுக்கு வேண்டிய பணம் தானே தருகிறேனே. இல்லையா? வீண் செலவில்லாமல் சிக்கனமாகக் குடும்பம் நடத்த வேண்டிய பொறுப்பு உனக்குத் தானே உள்ளதே”

வேலுச்சாமி அவள் ஏற்கத்தக்கதாகச் சமாளித்துப் பதில் கூறினான்.

‘ஆமாம். இது அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவள் குடும்பமாக வாழாததினால் அப்படிக் கூலி பற்றிப் பேசி யிருப்பாள். எப்படியானாலும் மற்றத் தடவை காணும்போது கேட்கவே இருக்கிறேன்’

பார்வதியின் பதிலைக்கேட்டு வேலுச்சாமி மனதுள் சிரித்துக் கொண்டான். அவ்வேளை அந்த விஷயம் அவ்வள வோடு நின்றது.

மறுநாள் அப்பகுதிக் கட்சித்தலைவர் செல்லம்மா உட்பட சில பெண்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சிம்சன் அருகே இருந்த குடிநீர் வழங்கும் தலைமை அலுவலகத் திற்குச் சென்றார். அவர்களது சலசலப்புச் சத்தம் கேட்ட பணிப்பாளராகப் பணி செய்த ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரியான பெண் வெளியே வந்தாள்.

‘‘ஏம்மா நீ கூவம் தண்ணீரைக் குடித்திருக்கிறாயா?’’

‘‘ஏம்மா உனக்குச் சமைக்கத் தெரியுமா?’’ மற்றொரு பெண் கேட்டாள்.

‘‘ஏம்மா உனக்குத் தண்ணீர் இல்லாமல் சமைக்கத் தெரியுமா?’’

செல்லம்மா அதைத்திருத்திக் கேட்டாள்.

‘‘உனக்கு தண்ணீர் இல்லாமல் துணி தோய்க்கத் தெரியுமா?’’

மற்றொரு பெண் தெலுங்கிலே கத்தினாள்.

‘‘அவள் வேறு வர்க்கம். நீங்கள் வேறு வர்க்கம்’’

இடையிட்டு ஒரு ஆண் குரல் ஒலித்தது.

அவர்கள் முன்னேறி வருவதையும் தயக்கத்தோடு தடுக்க முயலும் வாட்டசாட்டமான பியூன்களையும் பார்த்த ஆபீஸர் ஒருவர் வந்து, பணிப்பாளரின் செவியில் ஏதோ கூறி உள்ளே அனுப்பி விட்டு அவர்களிடம் வந்து விசாரணை நடத்தி சமாதானம் பேசினார்.

‘‘நீங்க போங்கம்மா, இரண்டு மணி நேரத்திலை தண்ணீர் லாரி வந்து விடும்’’

அவர்கள் குடிசைப் பகுதிக்குத் திரும்பினர். ஒரு மணி நேரத்தில் லாரி வந்தது.

செல்லம்மா தனது குடங்கள் மட்டுமல்ல பார்வதியிடமும் சென்று குடங்களை எடுத்து வரும்படி சொன்னாள்.

செல்லம்மா மேல் முதல் நாட் பேச்சில் ஏற்பட்ட கசப் புணர்வு ஆறிய போதும் கூலி பற்றி அவள் பேசிய பேச்சின் அர்த்தம் முற்றாகப் புரிந்ததில்லை; ஓய்வாகக் கேட்க வேண்டும் என பார்வதி எண்ணிக் கொண்டு குடங்களை எடுத்துச் சென்றாள்.

தண்ணீர் லாரி வரவழைத்த விபரத்தைக் கூறி செல்லம்மா சொன்னாள்:

‘‘ஏழைகள் எதையும் போராடித்தானம்மா பெற முடியும்’’

செல்லம்மாவின் துணிச்சல்களையும் அனுபவங்களையும் செயல்களையும் பார்வதி மனதுள் என்றுமே பாராட்டி வருபவளே.

தன் விட்டுக் குடங்களை மீனாட்சியை எடுத்துச் செல்லும் படி கூறிவிட்டு, பார்வதிக்கு தண்ணீர் பிடித்து எடுத்துச் செல்வதில் செல்லம்மா தானே முன்வந்து உதவினாள். பார்வதி சிக்கனமாகப் பயன்படுத்தி முதல் நாள் பெற்றதில் இரண்டு குடம் நீரை சேமித்து வைத்திருந்தாள். மற்ற இரண்டு குடத்துடனும் பார்வதியின் குடிசையில் நுழைந்து குடத்தை வைத்து விட்டு செல்லம்மா சொன்னாள்.

‘‘பாரு கொஞ்சம் மே போடு குடிப்போம்’’

சிம்சன் வரை நடந்து சென்று வந்த களைப்பு, தண்ணீர் பிடித்து சுமந்த களைப்பு ஆறு செல்லம்மா சுவரோடு சாய்ந்தபடி இருந்தாள்.

நண்பகலாகி விட்டது.

‘‘மே சாப்பிட்ட பிறகு சாருக்கு நானே இன்றைக்கு சாப்பாடு எடுத்துச் செல்லுவேன்’’

செல்லம்மா மைய கப்புகளில் வடித்துக் கொண்டிருந்த பார்வதியைப் பாத்துச் சொன்னாள்.

செல்லம்மாவிடம் ஒரு கப் மைய தந்துவிட்டு தானும் மழும் கையுமாக அருகே பார்வதி வந்தாள். அவளது மனதில் குடைந்த வினாவைக் கேட்டும் நோக்குடனேயே அவளாருகே நெருங்கி உட்கார்ந்தாள்.

பார்வதி பேச வாய் திறக்கு முன் மைய உதட்டில் வைத்து உறிஞ்சி விட்டு பார்வதியின் முதுகைத் தடவி விட்டு செல்லம்மா நயமாகச் சொன்னாள்.

‘‘நேற்று மீனாட்சியின் கூலி விஷயம் தொட்டு கொஞ்சம் கடுகடுப்பாகப் பேசி விட்டேன். பாருந் வந்த பிறகு சார் தந்த கூவியும் நின்று விட்டது என்றெல்லாம் தப்பாகச் சொல்லி விட்டேன். சும்மா ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்லி விட்டேன். அதனால் ஏதாவது கோவிச்சு விடுவாயோ என்று பயந்தேன்’’

‘‘அப்படி எதுவுமில்லையே...’’

செல்லம்மாவின் தணிவான் வார்த்தைகள் பார்வதியை ஒரு கணத்தில் பணியச் செய்தன.

‘‘சாரிடம் ஏதாவது சொல்லிவிடுவாயோ என்றும் பயந்தேன்’’

‘‘இல்லையே. நான் ஏன் சொல்ல வேண்டும்?’’

செல்லம்மாவை திருப்திபடுத்த பொய் சொல்லியபடியே மைய உறிஞ்சிவிட்டு பேச்சை மாற்ற நினைத்தாள்:

‘‘சர்க்கரை போதுமா?’’

‘‘அதுக்கென்ன, சர்க்கரை இல்லாமலே நான் குடிப பேனே...’’ என்று கூறிவிட்டு செல்லம்மா தொடர்ந்தாள்:

‘‘நீ ஏதாவது கோபப்பட்டிருப்பாயோ என்றே நான் கவலைப்பட்டிருந்தேன். நல்லது. நேற்று பேசியதெல்லா வற்றையும் மறந்துவிடு’’

‘‘ஆமாம். நேற்றே மறந்து விட்டேனே. ஆனாலும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மட்டும் கேட்க வேண்டு மென்றிருந்தேன்’’

‘‘அது என்ன பாரு’’—செல்லம்மா ஆர்வத்தோடு கேட்டாள்.

‘‘நான் எங்க குடும்பத்துக்குத்தானே வேலை செய்கிறேன். சிக்கனமாக வாழவும் சேமிக்கவும் தானே வேலை களைச் செய்யப் பார்க்கிறேன். அதற்கெல்லாம் எப்படிக் கூலி பேச முடியும்’’

‘‘அது கூலி பாரு, நீ அளவுக்கு மீறி ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவுமே கூவியைக் கொடுத்து விடும்படி சொன்னேன். வேறு எதுவுமில்லை’’

“அது மட்டுமில்லையே. நான் இல்லாத வேளை அவரிடம் எல்லா வேலைகளுக்கும் கூலி பெற்றதாகவும், நான் வந்து எதுவும் பெறாது சும்மா செய்வதாகவும் உங்க பேச்சு இருந்ததே...”

“ஆமாம் பாரு. உண்மை நிலைமையைத்தானே சொன்னேன். அதை கடுகடுப்பாகச் சொல்லிவிட்டேன். அவ்வளவே. இங்கே பட்டணத்திலே பாரம்மா. எவர் என்ன வேலை செய்தாலும் சும்மா செய்வதில்லை கூலி தருவார்கள் அல்லது கேட்டுப் பெறுவோம். ஒப்புக் கொள்ளுகிறாயா? ”

“ஆமாம். அதுசரியே”

“நானும் உன்னைப்போல ஒன்றல்ல இரண்டு மாப்பிளையைப் பார்த்தவள். வெளியே செய்யும் வேலைக்குக் கூலி கிடைத்தத்தே தவிர வீட்டிலே கஷ்டப்பட்டதற்கு எந்தக் கூலியும் கிடைப்பதில்லை. தாலி என்ற அந்தஸ்து, அதி காரம்; அடி, உதை, அற்பசுகம் குழந்தைகள்தான் எனக்குக் கிடைத்தது...”

“.....”

பார்வதி எதுவும் பேசமுடியாது நின்றாள். செல்லம்மா விண்மேல் இரக்க உணர்வு ஏற்பட்டது.

“இது என் தலைவிதி என்று மட்டுமா சொல்லுவாய். அப்படியானால் எல்லாப் பெண்களின் தலைவிதியும் இதுதான்”

“தலைவிதி என்றதெல்லாம் பொய் என்றே அப்பாகிராமத்தில் அடிக்கடி சொல்லுவார்...” பார்வதி தன் மௌனத்தைக் கலைத்து பதில் கூறியபடியே சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

“நானும் மீனாட்சியும் கஷ்டப்படுகிறோம். நீ நல்லாய் வாழுகிறாய் என்று நினைத்து எங்களுக்காக இரக்கப் படாதே பாரு”

“எப்படி இரக்கப்படாமல் இருக்க முடியும். அன்றாடக் கூலிபெற்று தனியாகக் குடிசையில் வாழுவது கவலை தராதா”

“ஆமாம். அது நல்ல மனம்தான். அதே வேளை பாரு. எங்க நிலையிலிருந்து பார்த்து நாங்களும் உன் நிலைக்காக

இரங்கத்தானே செய்கிறோம். நாங்க தெரு நாயாயிருக்கலாம். எங்கேயும் போக உழைக்க சுதந்திரம் இருக்கிறது. சினிமா பார்க்கவோ எங்கு போவதானாலும் நீ அவரிடம் கேட்டு பர்மிஷன் பெறவேண்டும்'

செல்லம்மாவின் பேச்சு தன்னை விட்டு நாய் என்று சொல்லுவது போலவும் இருந்தது.

“நான் எங்கே போக வேணுமென்றாலும் தடை செய்ய மாட்டார். கீட்டாலும் அவரே அழைத்துச் செல்வார்”

பார்வதி தன் அனுபவத்தைச் சொன்னாள்.

“ஆமாம். அவரது வசதியைப் பொறுத்துச் செய்வாரே. அந்தளவில் நீ அதிர்ஷ்டக்காரி. மற்றொரு ஆணோடு பேசினாலோ, சிரித்தாலோ அடி உதை வாங்கி ஒரு காலம் நானே கஷ்டப்பட்டேன்”

“அது கொடுமைதான்”

“சார் படித்தவர். அந்தளவு மோசமாக நடக்க மாட்டார். ஆனால் பாரு ஒரு விஷயத்தை நீ ஏதிந்திருக்க வேணும். இத்தனை மாதங்களும் நான் சொல்லவில்லை...”

“என்ன சொல்லுங்க”

“அதற்காக நீ என்மேல் கோபப்படக் கூடாது”

“இங்கே நீங்க மட்டும் தானே எனக்குத் துணை. நான் ஏன் கோபிக்கப் போகிறேன்?”

பார்வதி நயமாக ஆர்வத்தோடு கேட்டாள்.

“இங்கே நான் பெற்ற கூலியை நிறுத்தி சாரின் வேலை களையெல்லாம் செய்யவே கூலியில்லாத கிராமத்துப் பெண்ணைக் கொண்டு வரலாம் என்றே சாரும், செந்துரன் சாரும் அங்கே வந்து உனக்குத் தாவிகட்டி இங்கே அழைத்து வந்தார்கள்” — செல்லம்மா சிரத்தையுடனே சொன்னாள்.

“இதை நான் நம்பமாட்டேன். எப்படி நீ சொல்லுவாய்?” — பார்வதியின் குரலில் கோபம் தொனித்தது.

“நீதானே பாரு கோபப்படமாட்டாய் என்றே சொன்னாயே. அதனால்தான் இந்த உண்மையைச் சொன்னேன். நீ கோபிப்பதனால் நான் போய் விடுகிறேன்”

“அப்படியல்ல, என்னால் இதை நம்ப முடியவில்லை. அதனால்தான் அப்படிப் பேசிவிட்டேன். ஆனாலும் எப்படி இதை நான் நம்புவது”

பார்வதி தன் குரலைத் தணித்துக் கொண்டாள்.

“சாரும் செந்தூரன் சாரும் இங்கே இருந்துதானே திட்டம் போட்டு அங்கே பெண் பார்க்க வந்தார்களே... அப் போது நான்தானே இங்கே வீட்டு வேலையெல்லாம் செய்தேனே”

“அப்படியா...” பார்வதியின் வியப்புக்குரல்.

“நீ இங்கே வந்த பிறகும் சாரும் ஒரு தடவை எனக்கு சாப்பாடு எடுத்து வருவதற்கு கூவிதரும்போது ‘இப்போது தெல்லாம் உனக்கு யுன்னர் தந்த கூவியெல்லாம் மிச்சம்’ என்றும் சொன்னார்.”

“இந்த விஷயமெல்லாம் எனக்கு தெரியாமலிருந்தால் நன்றாய் இருக்கும்”

“அப்படிச் சொல்லாதேம்மா எங்களுக்கு எவரும் சொல்லித்தராத்தினாலேயே நாங்க ஏமாந்தோம். கவியானம் கட்டினாலும் ஆண்களைப் பற்றி முழுமையாக பெண்களால் அறிந்துவிட முடியாதம்மா. இது ஆண்களின் உலகம். அற்பகுத்திற்காகவும் மனைவி என்ற அந்தஸ்துக்காகவும் நாங்கதான் ஏமாந்து கொண்டிருக்கிறோம்”

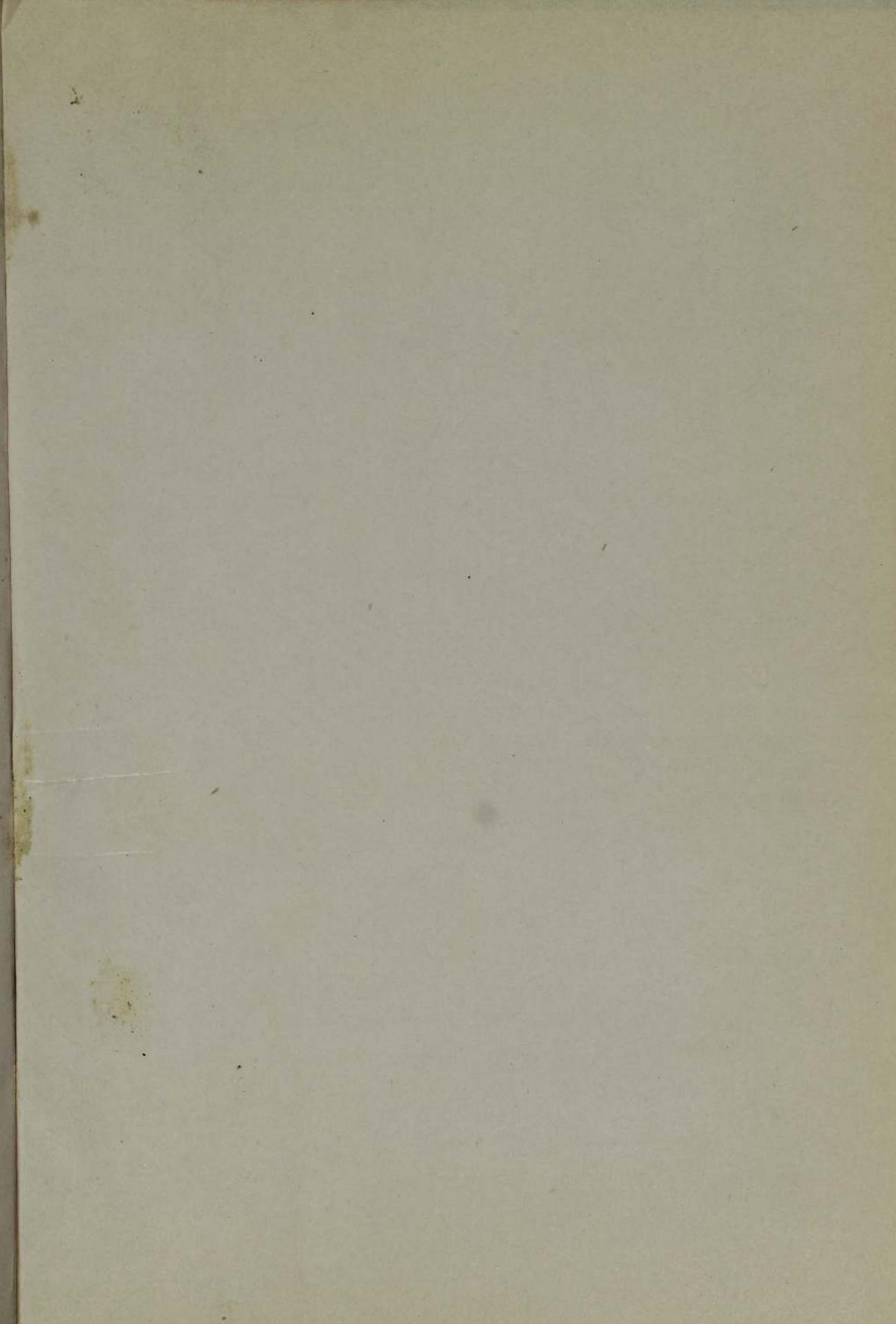
“உங்க கதைகளைக்கேட்டு மனமெல்லாம் குழம்பிப் போச்கு”

“குடிசை வாழ்வும் கூவம் நாத்தமும் நமக்குப் பழகிப் போனதுபோலவே குடும்ப வாழ்க்கையும், எல்லாம் யோசித்துப்பாரம்மா. பிறகு, தானே தெளிவாரும்”

செல்லம்மா கூறியபடியே எழுந்தரள். வேலுச்சாமியின் உணவுப் பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

பார்வதி அமைதியற்ற சிந்தனையுடன் செல்லம்மாவின் கூற்றிலிருந்த உண்மைகளை மீட்டு ஆராயத் தொடங்கினாள்.

நரகமும் சொர்க்கமும்

எஞ்சினியரிங் கற்று இறுதி ஆண்டுப் பரீட்சையில் கோட்டைவிட்ட வேலுச்சாமி சென்னை சேர்ந்து வேலை தேடி அலைந்து, கராஜ் ஒன்றில் வேத்மெஷினில் தினக் கூலியில் வேலை தேடிக் கொண்டான்.

தன் 'யமாகா' மோட்டார் சைக்கிளுக்கு மாற்றுறுப்பு ஒன்றைத்தேடி அலைந்த செந்தூரானுக்கு வேலுச்சாமி புதிதாக ஒன்றை உருவாக்கி உதவு கிறான். அவனது வேலைத்திறமையும் சேரி வாழ்வும் புதிய கருத்துகளும் செந்தூரனைக் கவர்கின்றன. இருவரும் நெருங்கிய நண்பராகின்றனர்.

வேலுச்சாமியின் சிக்கன வாழ்வுக்கு உதவக் கூடியவள் கூலி பெறும் வேலைக்காரியான செல்லம்மா அல்ல. ஒரு மனைவியே என வாதிட்டு, வற்புறுத்தி, பெண் பார்ப்பதற்காக செந்தூரன் தன் கிராமத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறான்.

கற்றுப்புறச் சூழல், மாசுபடுதல் பற்றிய
விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தக்கூடிய
முதல் தமிழ் நாவல்.